

உ
கண்பதி துணை.

118

ஞ்ருக்டர்ச

சு ப் பி ர ம ணி ய் தீ க்ஷி த ர்

இயறறிய

பி ர யோ க வி டே வ க ம்

மூ ல மு மு ரை ய ம்.

இவை

யாழ்ப்பாணத்து நலலூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்களால்

பலபிரதிஞ்ருபங்களைகொணடுபரிசோதித்து,

மேறபடியூர்

ச தா சி வ ப் பி ள் ஷா யா ல்

செனனபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்றபதிபிக்கப்பட்டன.

விஷ்ணு வைணவ

1881

இ த ன வி லை ஞ்ரு பா - க

(Copyright Reserved)

MAHAHOPATHYAYA
DR. U. Y. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BECANT NAGAR, MADRAS-600 090.

பாட்டு	பககம	பாட்டு	பககம.
புடைமொழி கூக		திருத்தலாய ரூக	
அண்ணியகாமத கௌ		துன்னுந்தொடா சக	
ஆகுகியசொறக உரு		தேறறுந்தமிழக கௌ	
ஆகுகும்பிரதி கூக		நித்தமநித்த ரூக	
ஆகியதெனப கக		நிறகருதுணை ரூச	
ஆபுமலநத கூச		நீர்கொண்ட க	
ஆவியெழுத்தச ச		பகுதிகருரிய ரூக	
ஆரெடுமைந்தொடு கௌ		பழியாவின்செய் கௌ	
இந்திரனாரை கௌ		பன்னியபோதறி சக	
இருமொழி ரூச		பன்னும்பகாபபத கூ	
உடனிகழுகின்ற கக		பூதத்தொடு கூௌ	
உண்ணுமதன சௌ		பெருமபுகவா ச	
எடுத்தலபடுத ரூௌ		போகொண்ட சரு	
எயுங்கருமஞ கௌ		பொறபமா உ	
காலத்திரயம் கூௌ		மண்டலத்துப்பதி உௌ	
கூருமிரச்சுவந ரூ		மருளறுகாரண கூக	
கூறியவையிரண எ		முட்டாதுகூறிய சக	
சாமானியமவ சௌ		முற்றியகாரக உௌ	
சாற்றியதெயவப கூௌ		முனமொழிப்பண ரூக	
கின்மயஞ்சாரநத கூரு		முனமொழிப்பேர்ச் ரூௌ	
சீதளசநதர எௌ		முன்னிலையேவ சௌ	
சுட்டெழுத்தாதி சௌ		வலலாரின சௌ	
சொன்னதொகைக்கு ரூௌ		விடையமொரோ கரு	
தற்புருடத்தொகை உௌ		விரிகுடம்பெய ரூௌ	
தற்புருடன்றுவிருக்காம ரூக		விண்பெயரோடவ் கூௌ	
தற்புருடன்றுவிருப்பல உௌ			

பிழை திருத்தல்.

— 0 —

பகம	வரி	பிழை	திருத்தல்	தளவ
அ	௩	உழி	உளி	
”	௨அ	‘இயலபுளிகோலோ [சும’]	‘இயலபுளிகோலோச [சும’]	
க	௨௦	‘அருத்தவதாதப	‘அருத்தவத தாதரப	
க௦	௨௩	”	”	பெயரியலு
”	௨௪	எ-ம பெயாபிராதி [பதிகமாகச]	எ ம பெயரியலுளபெய [ரபிராதிபதிகமாகச]	
கக	௨	வைத்தார	வைத்தாம.	
க௨	௨௫	றமககினனாப— பிற [பகற]	றமககினனா—பிறபகற்	
”	௩௬	லங்கைககோண	லங்கைககோண	
க௩	௨௬	“சிறுமையி னீங்கிய	“சிறுமையி னீங்கிய	
க௪	௨௨	குத்தினன	குற்றினன	
க௫	கக	றநையுநதாயுமுவககும்	றநையுமுவககும்	
க௬	க௩	வந்தது	வந்தன	
க௭	௨௩	அத்துவ கசசதி	அத்துவகி கசசதி	
”	௨௪	மேயொடு	மேயொடு	
௪அ	௨௭	மொருவாக	மொருவனக	
௭க	கக	‘ராகாராதி’	‘ராகாராதி	
”	௩௨	வத்திகா	வாத்திகா	
”	௩௩	வத்தகா	வாத்தகா	

கணபதி துணை.

பிரயோகவிவேகவுரை.

முதலாவது காரகபடலம்.

க. நீர்கொண்ட சென்னி மகேச்சுரன பாணினி நீளகடலகூழ்
பார்கொண்ட கீர்த்தி வரஞ்சி ஞான பதஞ்சலீபூர
தார்கொண்ட வானவா கோன்பா ரதியிவா தாளவணங்கி
யோகொண்ட சொற்பிர யோக விவேக மியம்புவனே.

இது தற்சிறப்புக் கூறுகின்றது. மகேச்சுரனாதியாகப் பாரத்யீரகச் சொல்லப்பட்ட இவர்கள் பாதங்களைத் தொழுது, பிரயோகவிவேகமெனவும் வடமொழிச்சத்தசா திரத்தை யான கூறுவேன. ஏ-று.

வடமொழிப்பிரயோகவிவேகத்தினும் சொல்லிலக்கணமல்லது எழுத்திலக்கணங் கூறுமைபின், சொற்பிரயோகவிவேகமென்றும். காததியாயனொன்னும், வரஞ்சியென்னுமொகதும். பதஞ்சலியென்னும், பாடிய காரரொன்னுமொகதும். மகேச்சுரன பாணினிகாசாரியன்.

“ஏழியன் முறைய தெதிமுக வேற்றுமை - வேறென விளம்பான பெயரது விகாரமென - ரோகிய புலவனு முளனொரு வகையா - நிரதிர னெட்டாம வேற்றுமை யென்றன.” என அகத்தியத்தினகண்ணும், “ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்” எனத் தொல்காப்பியப்பாயிரத்தினகண்ணும், வருதலின், இவாகடது முதலான பாணினியும்துஃஐந்திரமுமாமென்க. அகத்திய நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனனாமையானும், “கடிநிலை யினறே யாசிரியற்க” எனப் பொதுப்படவோதியதல்லது பெயரொடுதேதோதாமையானும், அதுவே பொருளென்க. பின்னாலுசையதார தத்தம் பாயிரத்துள் வேண்டியவா ரோதினா, அதுபற்றி உரைகாரரும் அவருரைத்தான்குரைத்தார, அது பொருளெனமையுநிக. (க)

* அகத்தியம் தொல்காப்பியமெனப்பணவற்றிற்குப் பாணினியம் ஐந்திரமெனவும் வடமொழி வியாகரணங்களை முதலானவை இவ்வாசிரியர் கூறியதனை வடமொழிக்கடலும் தமிழ்மொழிக்கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த சிவஞானமுனிவா மறுத்து, அகத்தியம் தமிழுக்கு முதனாலெய்வும், தொல்காப்பியம் அதனவழிநுலெனவுஞ் சாதித்தனா. அது தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தியிறகான்க.

பொற்பமா தெய்வ மொழிப்பாகு பாடும பொதுவெழுத்தாய்ப்,
பற்புல வாகித் திரிவதுஞ் சாற்றினர் பண்ணிநீந்தோ
முற்பகர் தாலுட் சிறுபான்மை போககு மொழிபெயாததாந்
தற்பவந் தற்சம மேபெரும பான்மையுஞ் சாற்றினமே.

இது பிரதிக்கிணையும் பயனுகூறுகின்றது. 'பிரதிக்கிணேமேற கோளெனப் பெயாபெறும்.' இஃதுரைசூத்திரம். இவ்வாறு கவிதோறும உரைக்கு முன னாகப் பின்னாக உரைச்சூத்திரமுஞ்செய்தாம், அது கண்டுகொள்க. பண்டு கற்றோர் முன்னுலன் ஏகதேசம் வடமொழிக்கூறுபாடும அது தற்சமந்தற பவமாகப் பொதுவொத்தாய்த திரிவதுவகறிஞர். யாம் இந்நூலுட்கொற களின்பெயரை ஏகதேசந் தமிழாகவும; பிராயிகந் தற்சமந்தறபவமாகவுகூ றினும். எ-று.

'சிறுபான் மையேயே' தேச மாகும்.' 'பிராயிகம் பெருமபான்மை பேசு ம் காலே.' 'தேசிகச சொ லொடு செறிவட மொழியினைத் - தற்சமந் தற்பவந் தாமென மொழிப்.' இவை உரைசூத்திரம்.

இனிப் பண்ணினார்தோராவா தொலகாப்பியனாரும் நன்னூலாருமென்க. அவர் கூறிய வடமொழியிலகணம் பெற்ற தற்சமந்தற்பவமாகத் தத்தநூ லுள்ளே எழுத்திற்குஞ் சொல்லிற்குங் காரணக்குறி இடுகிறியாகிய யோக ருட் நாமங்களைச் சிறுபான்மை கூறினார். அவ்வாறு சிறுபான்மை கூறுது, யாம் இந்நூலுட் பெரும்பான்மையும் தற்சமந்தற்பவங்களாற கூறினும். இப் பெருமபான்மையுங் கூறியது யாதுபற்றியெனின், வடமொழிக்குந் தமிழ் மொழிக்கும் இலகணமொன்றென்பதறியாது ழம்ஞாபேத்ததாலும் பாடை வேறுமையாலும் இகழ்நது வேறென்பாரா நோக்கியென்க. இந்நூல்கெய ததற்கும் இதுவே பயன்.

இனி அவர் சிறுபான்மை கூறிய தற்சமந்தற்பவமாவன, — சூத்திரம், உதாரணம், தகாரம், நகாரம், வகாரம், அநந்தநமக்கிலவே, அவவேமாததி னை, காயப்பெயாவயின், கருமமல்லாச்சாரவு, இன்னனெதுவீதவனம், அம் போதநகம், குஞ்சரம் பெறுமே குழவி, வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ் கதை எனவும், பாயிரத்தாள குமரி, ஐந்திரம், பாண்டியன் எனவும், கூறினார். "திங்களுநாளும்" எனனுஞ் சூத்திரத்தால, ஆனியாடிதையொழிந்த திங்களும் காளிருபத்தேழும் தற்பவமாகலின், அவை தமிழாற புணரும் புணாச்சியுங் கூறினார். விகற்பம், பகுதி, விசுதி, அச்சு, ஐவருக்கம், கருவிகருத்தா, பா நதம் என இன்னும் பிறவும் நன்னூலா கூறினார். பிறா புதுத்தெனவுங் கூ றினார்.

பகுதி, விசுதி, பாந்தம், விகற்பம், புதுதம், பதம், சூத்திரம், உதாரண ம் என்னும் வடமொழிக்குரிய குறியெல்லாம் வடமொழிக்கேயன்றித் தமிழ் மொழிக்கும உரிமையாற்றபோல் யாம் இந்நூலுட் கூறிய வடமொழிக்குறி யெல்லாம் தமிழ்மொழிக்குமாமென்க.

இனி அவர் கூறிய வடமொழிப்பாகுபாடுந் திரிவும் யாவையெனின், — நன னூலா சொல்லிகாரத்தாளுட் பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானு—

மீளமுத தானு மியைவன வட்சொல்." என முழுதும் பொதுவெழுத்தானே வருவனவும், முழுதும் வட்சிறப்பெழுத்தானே வருவனவும், இவ்விரண்டுமன்றி வட்சிறப்பெழுத்தானும் பொதுவெழுத்தானுங்கலந்து வருவனவுமென, இயற்கையாய் நிற்கும் வட்சொழிப்பாடுபாடே கூறி, பின் எழுத்திற்காரதுகளை "இடையின்கும்" எனனுஞ் சூத்திரமுதல் ஐந்து சூத்திரத்தான முழுதும் பொதுவெழுத்தான வருந் தற்சமமொழித்து "மற்றையிரண்டினுள்ளும் புணர்ந்த வட்சிறப்பெழுத்தககள் இன்னவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாயத் திரியுமென்றும், குங்கும், குங்குமம், மலப, மலயம், மாலா, மாலை, சிலா, சிலை, கலா, கலை எனப் பொதுவெழுத்துள்ளும் இன்னபொதுவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாயத் திரியுமென்றும், தற்பவச்சொல்லிலக்கணங் கூறினார். தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்தாற்றிரியாமை நன்னூலார்க்குத் தொல்காப்பியனாக் குமொககும். இவ்வாறு இவ்விலக்கணம் பகுத்தறியாதார மூன்றுபாடுபாட்டிற்குத் தமிழெழுத்தாலுதாரணங்காட்டினவற்றை நோக்கி, நன்னூலைப் புனருத்தியென்ப.

இனித் தொல்காப்பியர் "வட்சொற கிளவி" எனனுஞ்சூத்திரத்தாலே தற்சமமென்னும் பாடுபாடொன்றற்கே விதி கூறி, மற்றையிரண்டுந் திரிந்து தற்பவமாய் நின்றனவற்றைச் "சிறுநதன வரினு மியைநதன வரையார்." எனனுஞ் சூத்திரத்தாலுணர்த்தார். உ-ம். கீர்த்தி, மணி, வாரி, மேரு, வாயு, ஊரு, வேணு இவை தற்சமம். சித்தி, புத்தி, சந்தி, தச இவை வட்சிறப்பெழுத்தே வந்தன. ஆதி, விரோதி இவை பொதுவுஞ் சிறப்புங் கலந்தன. இவற்றை வட்செழுத்தாலே எழுதி மூன்றுபாடுபாட்டிற்கு. வட்செழுத்தாகத் தமிழெழுத்தாக வடிவெழுத்தைக் கொள்ளாது ஒலியெழுத்தே கொள்க. ஆக்கினை, விருத்தம், நிருத்தம், விக்கியுன்னம் என்பன ஆகினை, வட்டம், நடம், விண்ணம் எனத் தற்பவமாம். இவற்றைப் பிராகிருதமென்பாருமுனர். ஆக்கிப்பயித், விக்கிப்பயிதி என்பனவற்றை ஆணவேதி, விண்ணவேதியென்பார். பிறபாடையுள்ளுங் காண்க.

“கடிசொ லிலலை காலத்துப் படினே.” என்பதனால் தற்பவம், தற்சமம், தற்புருடன், உற்புலம் எனவுந் தகாரத்தைத் தகாரமாகிக் கூறினும்.

இனி "எருகிர லூசி யியற்றயி னெனமுன." என யகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், "தெயவ மாலவரைத் திருமுனி" தெயவஞ் சுட்டிய பெயாநிலைக் கிளவி" என ஐகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், "கொங்கணக் கூத்தருங் கொங்கரு நாடரும்" என்பதில் கொங்கணம் என்கொண்டெழுத்தாக் குற்றெழுத்தாயும், "அயிதினு மாற்ற வினிகே" "சோள வளநாடு சோறுடைத்து" என்றபாலன்வற்றை "அயிதினு மாற்ற வினிகே" "சோழ வளநாடு சோறுடைத்து" என ரகார எகாரமென்கிற தமிழிற்பிறந்த முகாரமாயும், "அற்புத னார யணனரி வாழன்- நிற்பது மேவி யிருப்பதென னெஞ்சுகு-நற்புதழ் வேதியா நானமுறை கின்றநா- கற்பகச சோலைத் திருக்கடித் தானமே." எனத் தகாரமும லகாரமும தகாரமாயும், "சுந் கியாம்வைத் தவன்பு" "தெயிலை யின்றே யாசிரி யற்க" "அதங்கோட்டாசாற கரிநபத் தெரிந்து" "சிவனறமா" "திருநாராயணனாள் காலம் பெற்சசிறதித் தாயி

னோ.” என அகரவீறு எனகரமாயும், திரிந்து பிராசீனராகிப் சானரோ செய்யு ட்கணவருதலின், கிரியாதென்றீழ்நதும், தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்துக்களாய்த் திரி தலுங்கொள்க. திரமிளமெனபது தமிழெனத் திரிதலுமது. ‘பிராசீனா முன னோ ராதுனிகா பினனோ.’ இஃதுணாசகுத்திரம்.

நிலம், நீர், தீ, வளி, வின். எ-ம். எனறு, எறி, ஒன்று, ஒறு, கொன்றை, கொறி, வென்றி, வெறி. எ-ம். வாழை, மழை, சோறு, கூறை. எ-ம். தமிழ் இமமுன்றுபாகுபாடும் பெறுமாயினும், இவை வடமொழிக்கடசென்று வழங்கித் திரிபாதுந் திரிந்தும் பொருளொன்றாகாமையின், தற்பவந் தற்சமமா காவுவென்க. மணலூர்புரம் எனனுந் தமிழ் வியாசபாரதத்திறசென்றது தேசிகம் ல்லது தற்சமந்தற்பவமாகாதென்க. (உ)

௩. பெருமபுங் கவாபுகழ் போதா யனிசுப் பிரமணிய
எருமபுங் குருகையிற கோதில் குலோததுங்க லுரிடமாய
விருமபும பொருளைத் தருமபிர யோக விவேகநதனைக
கருமபுங் கணியு மெனப்பாடி னுன்றமிழ் கற்பவாககே.

இது தன்னைப் பிறன்போலும் நாநதி கூறுகின்றது. குருகையிலருமபுமெ னக் கூட்டுக.

வடநூலார் தாமே பதிகமுமுனாயுஞ்செயலார். இந்நூலும் வடநூலைத் த த்பவமாகச் செய்தலான, யாமும் பதிகமுமுனாயுஞ்செயது, உதாரணமுங் காட்டினும். தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணங்காட்டினுற்போல யாமும் உரை யெழுதியதலானது மூலோதாரணமுங்காட்டினும். இனிச் சம்பநதா சடகோபா முதலாயினாரும் துவாகரரும் பதினெண்ணீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முனனாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதுங்காண்க.

பிரதீகமெனபது பதிகமென நின்றது. ‘பாயிர நாநதி பதிகமெனப்.’ இஃ துணாசகுத்திரம். (௩)

ச. ஆவி யெழுத்தச் சொடுகர மாரு மவற்றினபினனே
மேவிய மெய்கள் விளம்புமல லோடு வியஞ்சனமாந்
தாவி யெதிதது மதாததரி பாயநதிரு தாழகுழைதோய
காவி நெடுங்கட கதிமதி வாணுதற் காரிகையே.

இது முதலெழுத்திற்குக் குறியீடு கூறுகின்றது. ‘குறியே சயிககை கூறு ங்காலே’ இஃதுணாசகுத்திரம். உயிரெழுத்தெல்லாம் அச்ச என்வும், சுரம் எ னவும், பெயாபெறும். மெய்யெழுத்தெல்லாம் அல என்வும், வியஞ்சனம் என வும், பெயர்பெறும். எ-று.

அச்ச அல என்பன பிரத்தியாகாரஞ்செய்த பெயர். பிரத்தியாகரித்தலா. வது ககரமுதல எனகரவிறுவாய்ப் பதினெண்ணெழுத்திற்கும் ஆதியிலே நின்ற ககரத்தையும் அந்தத்திலே நின்ற எனகரத்தையும் கூட்டி, கண எனப்பெய ரிட்டாற்போலவது. யரலவழள என்னும் ஆறெழுத்திற்கும் யள எனப்பெய ரிட்டாற்போலவது.

மெய்யுட் சிலவெழுத்தை மகாபிராணன என்றும், சிலவெழுத்தை அாதபிராணன என்றும், சிலவெழுத்தை அறப்பிராணன என்றும், கூடவா.

௫. கூரு மிர்சசுவந் தீர்க்கம புலுதங் குறினெழிலோ
டாரு மளபெடை வல்லின மெல்லின மாம்பரிசந்
தேரும யரலவ வாமந்தத் தாககரஞ் சோததசந்தி
சாருமை யெளவுட னேயோ மயக்கங்கள் சையுத்தமே.

இதுவும் கூ. குறில் இரச்சுவமென்றும், நெடில் தீர்க்கமென்றும், அளபெடை புலுதமென்றும், வனமையும் மெனமையும் பரிசாக்கரமென்றும், யரலவ நான்கும் அந்தத்தாககரமென்றும், ஐ ஒள ஏ ஒ என்னுநான்கும் சந்திபுக்கரமென்றும், மயக்கம் சையுத்தமென்றும், பெயரவாம். எ-று. சையோகமுதம்.

வடநூலார சையோகம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினும் கொள்வா. அதுபற்றிச் சூத்திரஞ்செய்தபடி இளம்பூரணரும் நன்னூலாரும் அவ்வாறு கொள்வா. அக்கருத்தறியாத ஸ்கந்தாகக்ஷியார ஒருமொழியிற்கொண்டு, இருமொழியிற் கொள்ளாது உதாரணமிரந்தவென்பா.

கூரும் என்ற இலேசத்தால் மெனமை அநுநாசிகம். இதுபற்றி “முககி ஷ வளியிசை யாபபுறத் தோனதும்” என்றா.

இனி வடநூலார குறில் தனியே ஒருமாத்நிரையாயப் பிறப்பதோரொழுத்தும், நெடில் தனியே இரண்டுமாத்நிரையாயப் பிறப்பதோரொழுத்தும்மான போலப் புலுதமும் தனியே மூன்றுமாத்நிரையாயப் பிறப்பதோரொழுத்தென்று கூறி, வேதத்துட் சந்தோபங்கம் வாராமல் குறில் நின்றவிடத்தும் நெடில் நின்றவிடத்தும் புலுதம் ஆதேசமாக வருவதல்லது குறிலும் நெடிலும் போலப் பொருளவேறுபடுகக் வாராதென்றும், உலகவழக்கிற சம்புத்தி சம்புதோதனத்தில் வருமென்றும், சுலோகபதமான சம்புத்தியிற் குறினும் நெடிலும் இயல்பாய் நிற்குமென்றும், சேயமைவிளியிலே தாளவோசை மணியோசையென்கின்ற அநுசுரணத்தொளிபோலுமென்றும், கூடவா. அவா குறில் நின்றவிடத்தும் புலுதம் வருமென்பதுபற்றித் தொல்காப்பியா “முகர வுகர நீடிட னுடைத்தே — யுகரம் வருத லாவயி னுன்.” எனச் சூத்திரஞ்செய்து, “பழாபபல லன்ன பருவிகிப் பாவடி” என உதாரணங்காட்டுவா. அதவே உபலக்கணமாக நாலடியில் “விராஅயச செயயாமை நனது” “நெருப்பழற் சோந்தக்கா னெயபோல வதுஉம்” எ-ம். திருவள்ளுவாகுறளில் “துடபாக்குத் துப்பாய னுஉ மழை” “நீங்கிற் றெறுஉங் குறுகுங்கால்” எ-ம். குறற் றெழுத்த நிற்குமிடத்தும் சிறுபாணமை அசைநிலையாக அளபெடுத்த வந்ததுகாண்க. குரீஇ, உஉஇ எனவரும் இறுதநிலையளபெடையுமிது.

இனித் தமிழ்நூலார் “நூரோஒஒஒஒ நென்பா ணுடங்கிடைக்கு மென முலைக்கு — மாறோமா லன்றளந்த மண்.” “உப்போஒஒஒ வெணவுகாத்த மீளவா ளொளிமுதுவற — கொப்போநீர் வேலி யுலகு” என இசைவிளிபண்ட மாறமுயினவற்றை இயற்கையளபெடையென்றும், “கடாஅக்களிற் றினமேற

சட்டபா மாதா—படாஅ முலைமேற றுகில.” “செறாஅ அய வாழிய நெஞ்சு.”
என்னக் காரியமுளவழி வரும் அசைநிலையளபெடையைச் செயற்கையளபெ
டையென நாம, கூறுவா.

இயற்கையெனபது சகசம். செயற்கையெனபது ஆகநதுகம். ‘இயற்கை
சகசஞ் செயற்கையா கநதுகம்’ இஃதுரைச்குத்திரம். இயற்கையளபெடை
செயற்கையளபெடையென இருவகைப்படுமெனவே, இயற்கையாவது பொரு
டகுப பினறேனறாது உடனிகமுநதன்மை, செயற்கை ஒருகாரணத்தாலே தி
ரிபுநதன்மையாகலின் “குன்றிசை மொழிவயி னினறிசை நிறைக்கும்” எனனு
ஞ்சுத்திரவிதி செயற்கையளபெடைக்கலவது இயற்கையளபெடைக்குப் பொ
ருநதாமை தெற்றெனவறிக. இயற்கையளபெடைக்கு வடநூலாரா சொன்ன
வண்ணமேயாம். “அளபிறநதுயிரத்தல” எனனுஞ்சுத்திரவிதி சிறுபான்மை
பொருநதிற பொரு துடெ றக. இரண்டுமாதத்தினாயப பிறநத நெடெட
முத்துக்கள மூன்றாமாதத்தினாயப அளபெடுத்தலும் செயற்கையாமாகலின்,
சிறுபான்மையெனறும். “உவாஅப்பதினாசு” “இராஅப்பகல்” எனனும் எழுத
துப்பேறுகள் “குன்றிசை மொழிவயி னினறிசை நிறைக்கும்” காரியமில்வழி
வந்த புதுதசநதி. வடமொழியினும் “அக்கிரீஇஇத்தியாக” எனவரும்.

இனிச சந்தியக்கரமாவது, — ‘அகர விகரமே கார மாகும்.’ ‘அகர வுகர
மோ கார மாகும்.’ ‘இகார வுகார மெனனு யிவற்றே—டகாரம் ஐஒள வா
கறு முரித்தே.’ இவவுகாச்சுத்திரங்களால ஈரொழுத்தாகிய சந்தியக்கரமென்
றும் ஒரொழுத்தாகிய ஏகாகரமெனறும்பறிக. அம்முறைமைப்பற்றித் தொல்கா
ப்பியரும் “அகர விகர மைகார மாகும்.” “அகர வுகர மென்கார மாகும்”
“அகரத் திம்பா யகரப் புள்ளியு—மெயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோ
னறும்.” எனச் சந்தியக்கரமாக நேரே கூறினா. அவ்வாறு கொள்ளாது
உரைகாரா “ஐயொத்திசைக்கும்” “ஒளவோரன்ன” என நன்னுலாராமதம்
பற்றி “ஐகாரமாகும்” “ஒளகாரமாகும்” “ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத்
தோனறும்” எனபுதி ஐகாரம்போலவாகும் ஒளகாரம்போலவாகும் ஐயெனெ
டுஞ்சினைமெய்பெறத்தோனறும் என விரித்து, விகாரமாகி, நலிந்து பொரு
ள் கொண்டு, போலியெழுத்தென்றிடைப்படுவா. அவா போலியெழுத்தென
றால், “வேவதிற மெமனை வாழிய போதெனக்—கையி னுலடி தைவரக கண
மலாநது” எ-ம். “மெய்யணி செம்பொற சுண்ண மேதகு நான நீரி—னதுப
ட் டொழுதி யானை யனிமதங் கலநது சேறாய” எ-ம். “ஐயெ னெடுஞ்சினை
மெய்பெறத் தோனறும்” எ-ம். “ஐயந தீரப் பொருளை யுணர்த்தலு—மெய
நநடு நிலையு மிகுநிறை கோற்கே” எ-ம். “கையி னறசொலக் கண்ணினிற கேட
டியி—மொய்கொள் சிந்தையின மூங்கையு மாமினேழி.” எ-ம். “கையறு நெ
ஞ்சவ கடியல வேணயிம்—பொயதீர காட்சிப் புனாயோய போற்றி.” எ-ம்.
‘கெளவையங் கரிம்புன லொலியுந காப்பவர்—செவ்வனா முயிரகு சிலைக்கும்
பம்பையு—மெவ்வெலாத திசைதொறு மீனடிக் காரொடும்—பெளவநின் நிய
ம்புல வொத்த வென்பவே.” எ-ம். “வெவ்வினை வெகுண்டு சார விழுநிதி யமு
தம்மனனீர்—கெளவிய வெஃகி நின்ற கயக்கமி னிலைமை நோக்கி—யெளவிய
ம்கன்று பொங்கு மழல்படு வெகுளி நீக்கி—யிவ்விய லொருவற குற்ற திற

றென விளம்பு கினுளு.” எ-ம. “ஒளவிய நெஞ்சத்தா னுக்கமுஞ் செவவியா ன—கேடு நின்ககப் பம்.” எ-ம. வருவனவற்றுள் ஐகார ஒளகாரங்களை ஈ றொழுத்தாகக் கொள்ளாக்கால, செய்யுளியனுட்கொண்ட எதுகையோடு மாறு படவருமெனக். அதுபற்றி “ஆயிருதொவட” என்னுஞ்செய்யுளியறகுத்திர்த்து ள உகாகாரா ஐகார ஒளகாரம் போல்வகையாற இனையெழுத்தெனப்படுமென றா. இனி நச்சிறுக்கினியுள எழுத்ததிகாரத்தாள் போலியெழுத்துக் கொள ளாறகவென்பா. கொள்ளாவெழுத்திற்கு இலக்கணம் நின்ற, அந்நூற்கு நின்ற பயனினமையென்னுங் குற்றத்தங்குமெனக். நனது ஈரமும் போலியைத் தள ளாது எழுத்திலக்கணம் “பன்னிருபாற்றதுவே” என்றலின், போலி எது கைநிமித்தம் அங்கிகாரமாயிற்று. இளம்பூரணரும் போலியெழுத்தைக் கொ ளாளாறகவென்று கூறும் அவருரையிற்காணக். தொலகாப்பியா இயற்கையா யிரமென ஒண்ணுககொண்டதனித் தொள்ளாயிரமெனப்பன்கட சந்தி நோக்கி நூறுதிரந்தவாயிரமுங் கொண்டாறபோலவும், தாமையென்பது செ மமொழியும் பிரிமொழியுமாறாப்போலவும், இயற்கையாய் ஒழுத்தைக்கார ஒளகாரங்களை கொண்டதனி எதுக்கநோக்கி ஈொழுத்தியைநத ஐகார ஒள காரங்களுங் கொண்டாறானக். உயாமெய்களை ஒற்றுமைநயங்கருதி ஒழு த்தாகவும் வேற்றுமைநயங்கருதி ஈொழுத்தாகவும் கொண்டாறபோல, ஐகா ர ஒளகாரங்களையும் அவவாறு கொண்டாறானபதம் ஒன்று. போலியெழுத் தென்பா இலக்கணப்போலி ஒப்பில்போலிபோல எழுத்துப்போலியுங்கைக் கொண்டி, எதுகை கொள்வாறானக். மியா, நூறையென்பன ஒருசெய்யுட்கும பயன்படாது இக்காலத்து நின்றாறபோல அஇ, அஉ என்பனவும் இக்காலத் துப் பயன்படாமலே நின்றனவெனினுமமையும். (ரு)

சு. கூறிய வைபிரண டாறொடு மூன்றுகுவ வோடுபொருட்
டேறிய நான்குமற தேழொடு கூடி யியைந்தநின்றே
டாறிய வினனைந த்துகுவ வுடைய அ ஆறிலகண்ணேழ
தேறிய சத்த மிவற்றுளாரு மத்தஞ் சிலவுளவே.

இது விபத்தியென்னும் வேற்றுமையும் விபத்தியாததமென்னும் வேற்று மைப்பொருளுங் கூறுகின்றது. துதியை திருதியை என்றாறபோலத் தொல காப்பியரும் ‘இரண்டாகுவதே’ ‘மூன்றாகுவதே’ ‘நான்காகுவதே’ என மொழி பெயர்த்துக் கூறுவர். துதியையாகிய ஐ இரண்டாமவேற்றுமையாம். திருதி யையாகிய ஆன, ஒடு மூன்றாமவேற்றுமையாம். சதூத்தியாகிய கு நான்காம வேற்றுமையாம், சதூத்தியாததமாகிய பொருட்டு நான்காமவேற்றுமைப் பொருளாம். பஞ்சமியாகிய இன ஐந்தாமவேற்றுமையாம்; பஞ்சமியாததமா கிய மேனினது என்பது ஐந்தாமவேற்றுமைப்பொருளாம். மறநென்ற யி கையானே மேனினது எனவியைந்து வருதலுமன்றித் தனியே நின்ற என ழும் வரும். சட்டியாகிய அது, அ என்பன ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் ஆற மவேற்றுமையாம்; சட்டியாததமாகிய கு, உடைய என்பன ஆறும் வேற்று மைப்பொருளாம். சத்தமியாகிய இல ஏழாமவேற்றுமையாம்; சத்தமியுஞ் ச த்தமியாததமமாகிய கண ஏழாமவேற்றுமையும் ஏழாமவேற்றுமைப்பொரு

ஹமா. கால், புறம், அகம் முதலாயின சத்தமியாதத்மமனனும் ஏழாமவே
றறுமைப்பொருளும் ஏழாமுருபேற்றசொல்லின் ஏகதேசமுமாம். எ-று.

இதனுட கூறுதன் உழி, மாறு என்னுமிடைச்சொற்களும், கொண்டென
ஹமேச்சமும், திருதியையாத்மமாகிய ஆன் என்னும் வேறுறுமைப்பொரு
ளாம். ஆசாரிய தண்டிகள் உவமவுருபுகளைச் சாரத்தியென்றும், ஒப்பிலவழி
யாற்பொருள் செய்வனவற்றை ஆரத்தியென்றும், கூறுவா. அவவாறு சே
னுவரையா முதலாயினாரும் பொருளென்றும் பொருட்டென்றும் கூறுவா.

உ-ம். 'நிலத்தைக் கடந்தான்' எ-ம். 'தச்சனூலியற்றப்பட்டது மாடம்,
'வேலாலேறிந்தான்' கொடியொடு அவக்குண்டான்,' 'ஊசியொடுகுயின்ற ஊ
சு' எ-ம். 'இரப்பாறுக்குச் சேறிட்டான்,' 'நகுதற்பொருட்டன்று நடல்.
எ-ம். 'களளினருசும்,' 'போதாரமனியினமேனினதும் புரண்டிவன,' 'சிறு
ண்பானையொடு பெருந்தேயொதி யாமவனினதும் வருதும்.' எ-ம். 'சாததன்
தை,' 'சம்பந்தன் செந்தமிழ்,' 'மேயிகரு மகன்,' 'தம்முடைய தண்ணளி,' 'நன்
னுடைய சோழி.' எ-ம். 'ஊரிலேயிருந்தான்' எ-ம். வரும். வடமொழியுள்
பரிமௌலி, உதுகரி, அதிகாகம் என்பன சத்தமியாதத்மாஹபோல, உள
ஹா, கீழா, மீகன், என் மாறி நின்றும், 'ஊரக்கணிருந்தான்,' 'ஊரக்கா
னிவந்தபொதுமபா,' 'ஊரப்புறத்திருந்தான்' எனமாறி நிலலாதம், முறையே
வருவது காண்க. 'இடைக்கண் முரிந்தா,' 'கடைக்கால்' 'தலைக்கண்ணாதி'
'அஹினை மருங்கி கிளந்தாங்கியலும்' என்பனவற்றுள் இடை, கடை, தலை,
மருங்கு என்பன ஒரிடத்தினேகதேசமாகியும், கண், கால், இல என்பன உரு
பாகியும், மாறியிரட்டித்தும் வருதலின், முன்னின்றனவற்றை ஏகதேசமான
இடமாகியும், பின்னின்றனவற்றை உருபாகியும் கூறுவா. இரட்டித்து வா
ராவிடத்து இல்லென்றுருபு வுக்கு ஆயிறறென்பா வடநூலா. கண், கால்,
புறம், அகம் முதலாயின அவவியயமெனனும் உபச'ககமாயினும், அவை ஒரி
டத்தில ஏகதேசமாகவும் பொருள்படுமென்பதுபற்றி நன்னூலாரும் 'இட
ப்பொருளுருபே' என விதந்தோதினா. உருபுகள் பிற்தோருருபுமாத்நிரா
யாய நிற்பனவற்றையும் வேறுறுமைப்பொருட்டென்றும், பொருளென்றும்
'சேனுவரையா முதலாயினாருமுண்பாபா,' 'இயலுபுளிகோலோச்சும்' 'மரபுளி
வழி,' 'இதன்மாறெனனும்,' 'சிறந்தோன் பேரன் பிறந்த மாறே' 'விழித்தக
ண் வேலகொண் டெறிய' என்பனவும் ஆனெனனும் மூன்றாம் வேறுறுமைப்
பொருளாயினவாறு காண்க. இவற்றைத் தொல்காப்பியா 'வேறுறுமைப்
பொருளவயி னுருபா குறவும்' என்பா. அது சேனுவரையருளாயானுங்கா
ண்க.

இனிச் சகாரத்தமாய வந்த திருதியையையச் சகாரத்தத்திருதியை என்று
ம், சகாரத்தமென்றும், தாதாத்தியமாய வந்த சதாதத்தியைத் தாதாத்தியே
சதாததி என்றும், தாதாத்தியமென்றும், தம் என்பதினாத்மாய வந்த ச
தாதத்தியைத் தமாதத்தமென்றும், சத்தமியாத்மாய வந்த கண், கால் முத
லிய உபசாககத்தைச் சத்தமியார்த்தமென்றும், தம் என்பதினாத்மாய வந
த அவா என்பதைத் தமாத்த்தமென்றும், ணிச் என்பதினாத்மாய வந்த சொ
ல்லு ணிசாத்தமென்றும், தத்திதார்த்தமாய வந்த அவுசுமார்சனைத் தத்திதா

ரத்தமென்றும், சுவராத்மாய வந்த பிரத்தியயத்தைச் சுவராத்மபிரத்தியயமென்றும், சுவராத்மென்றும், அதவே பிரகிருதியாத்மென்றும், இன்னும் பல கூறுவா. இனிச் சகாராத்மத்தை உததரத்திலேயுடைய திருதியையையச் சகாராத்மத்திருதியையென்றும், ஒன்றனிமித்தத்தைத் தாதாத்மியமென்றும், கூறுவாருமுளா. அவையெல்லாம் மேலாண்டாண்டிக் காண்க. (சு)

எ. பன்னும் பகாபதப பேரோ பிராதி பதிகமது

துன்னுங் குறிபெற ரெருமை யிருமை தொலைவிலபன்மை
யென்னும் பிரதமை சோநதெழு வாயென லாமிவைபோய்
மன்னும் பிறவுரு பாடுடவ வாறு வடமொழிககே.

‘குறி’ விங்கம். ‘துன்னுங்குறி’ பொருள் நீங்காத் குணமென்னுஞ்சாதகிர !
விங்கம், உபசாரத்தால் அச்சொன்மேனின்றது.

இது “பொதுவெழுத தானுஞ் சிறப்பெழுத தானும்” என்னும் நன்னூற் றுருகதிரம் வடமொழிப்பாருபாடி னிலக்கணங் கூறினாற்போல, வடமொழிய கண்டபத்திற்குப் பெயரும் மேற்பிரசமாவிபத்திபென்னும் முதலவேற்று மையுருபு முதலிய உருபு பெறுமாறுங்கூறுகின்றது. பெயாபபகாபபதம் பிரா திபதிகமாம். அது குறி பெற்று, ஏகவசனமும், மவிவசனமும், வெகுவசன முமாகிய பிரசமாவிபத்தியோடு சேர்ந்து, கருவராவென்னும் எழுவாயாம். இம்முறையவசனமும் போக, ஒன்று மூன்றாகிய ஐ முதலிய விபத்திகளாரே யும் பொருந்தும். எ-து.

‘அருந்நவ தநாடப பிரத்திய மாகித்—திருக்கத கிற்பது பிராதி பதிகம்.’
இஃதுநாசஞ்ருகதிரம். மன்னுமென்பது வினைமுறது.

உ-ம். இறை, உமை, தையல, கோ, வேள், பெண்டி, நாய, நரி, நிலம், நீர் என்னும் பெயாபபகாபபதங்களிப் பிராதிபதிகமென்றும், அவை பிராதி பதிகமாவதன்றி முதலவேற்றுமையுருபு பெற்றுளவல்லவென்றும், அவை எழு வாயாகாவென்றும், பின்னா அன, அர, ஆள், ஆர், கள என்னும் பிரதமாவி பத்தியாகிய முதல வேற்றுமையுருபோடு புணர்ந்து, இறைவன், இறைவா, உமையாள, தையலாள, தையலார் என நிறகுமென்றும், ‘இறை கடியன்,’ ‘இறை காக்கும்,’ ‘உமையமாந்து விளங்கும்,’ ‘தையல வரும்’ என அனன்றும் ஆ ளீறும் பெருது நின்றவற்றை அனன்ற ஆளீறு என்னுஞ் சுப்பிரத்தியயமுத லாயின் வந்து லோபமாயினவென்றும், கூறுவா. அன்றியும், கீகா, வேள், பெண்டி என்னுமுயாதீனையிறப்பெயரும், நாய, நரி முதலிய அஃநீனையிற பெயரும், அவன், அவர், அவள், அது, அவை எனப்பனபோல ஒருமையீறும் பன்மையீறுங் காட்டாது நின்று, பின் களன்றி பெற்று, கோக்கள், வேள்க ள், பெண்டிகள், நாய்கள், நரிகள் என வெகுவசனமாற்றபோலவென்று கூ றுவர். இவ்வாறு ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் இருமைக்கும் வேறுவிப தி வந்து பிரதமாவிபத்தியாமென்றும், இம்முன்று விபத்தியும் போக இறையென நிறுத்தி, வளை, வளை, வளோடு, வரோடு, வறகு, வாக்கு, வளின், வரி ன், வனது, வரது, வனகண், ‘வாகண் என வருவீதது, இறைவனை, இறைவ னா, இறைவனோடு, இறைவரோடு, இறைவறகு, இறைவர்க்கு, இறைவனின்,

இறைவரின், இறைவனது, இறைவரது, இறைவன்கண், இறைவாகண் என நின்றறபோல், ஐமமுதலிய விபத்திகளாறும் ஒன்று மூன்றாகி அவவாறு புணர்ந்த சகண்டபதம் இருபத்தொன்றாமென்றும், கூறுவா. ஒருமை பன்மையென்னுமல் இருமையென வருக்குமாறெனனோவெனின், — பன்மையுள் சில பலவென்னுஞ் சுருக்கப்பெருக்கம் பற்றிய வழக்குப்போலவென்க. இருமைக்குதாரணம் வடமொழிக்கல்லது தமிழ்மொழிக்கிலையென்க. வருமொழிப்பொருளை ஒருமை பன்மையாகவேணடி, அது, அ என ஆறனுருபு இரண்டாய் வந்தாறபோல், வடநூலார் நிலைமொழிப்பொருளை ஒருமை, இருமை, பன்மையாக வேணடி, எழுவாய்விபத்தி முதல் ஏழுவிபத்தியும் ஒன்று மூன்றாய் இருபத்தொன்றாமென்பா. இனி ஏகமென்னும் பத்தத்தில் ஒருமையீறாய் வரும் ஏழுருபுமனறி இருமை பன்மையீறாய் வரும் பதினான்குருபும் வடமொழிக்கு மில்லை. பாணினி பிராதிபதிகத்தையும் தாதுநிட்டன்மென்றாராலெனின், — எழுத்துமாறாட்டமென்னும் அக்கரப்பிரஞ்சம் வாராமைபற்றி அவவாறுதாத தாரொன்பா பாடியகாரா. இனித தொல்காப்பியரும், தமிழில், “எழுவாய் வேறுமை பெயாதோன்று நிலையே.” என்றாராயினும், வடநூலில் எழுவாய்வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்றறிதற்கு ஐம் எனனுமொருபெய்காமாததிரம் எழுவாய்வேறுமைமையாககாது பிராதிபதிகமாககி, பின்னா ஐமமை, ஐங்கண் என இரண்டுமுதல் ஏழிறுதியும் வேறுபடுத்தி வேறுமைமையாககிதற போல், “அல்லதன் மருங்கிற சொல்லுங் காலை” எனனுஞ் சூத்திரவிதிக்கொண்டி நீயிரென வேறுபடுத்தி, எழுவாய்வேறுமையென்னும் பிரதமாவிபத்தியாக்குவா. இவ்வாறு நின், தன், தம், என், எம், நம் என்பனவற்றையும் பிராதிபதிகமாககி, பின் நீ, நீர், நீர், தாம், யான், யாம், நாம் எனத் திரிநதனவற்றை எழுவாய்வேறுமைமையாககாமையானும், “எல்லாநீயிரா” எ-ம். பெயரியலுள் “நீயிர நீயென வருஉங் கிளவி” எ-ம். பெயாப்பிராதிபதிகமாகக சூத்திரஞ்செய்தலானும், “அல்லதன் மருங்கிற சொல்லுங் காலை” எனனுஞ் சூத்திரத்தை வடமொழிக்கு எழுவாய்வேறுமை இவ்வாறிருக்குமென்று தமிழ்நூலார் அறிதற்கே செய்தாரான்க. நிலைமொழி விகாரமொழி எட்டாமவேறுமையானாறபோல் ஐமமென்னு நிலைமொழிவிகாரம் முதல்வேறுமைமையாமென்க. மேல்வருஞ் சமத்தபதம், தத்திதன், கிருத்தந்தம், பாவபதம் என நான்கும் பிராதிபதிகமென்ப பெயாபெற்று, வேறுமையேழுமேறது, சுபந்தமென நிற்குமென்க.

(எ)

அ. தேற்றுந் தமிழுக் கெழுவாய் விபத்தி திரிபிலபெயர்
தோற்றும் பிறவுரு போராரும் வேறுமை தோன்றிற்கு
மாற்றுங் கருத்தாக் கருமங் கரண மவதிகொள்வோன்
சாற்றுந் தொழிற்கிட மென்றது காரகந் தாமுளவே.

இது தமிழ்ப்பெயர் உருபேற்றும், காரகமாதலுங் கூறுகின்றது. தமிழ்க்கு எழுவாய்வேற்றுமை ரூபேதமின்றித் திரிபில்பெயராம். அஃதல்லாத் உருபுகளாறும் ரூபேதநதோன்ற வரும், கருத்தா முதலாகக் காரகமாகிய வினைகூறுள். எ-து.

“வினையே செய்வது” எனனுக்குத்திரதம், சேனுவலையரும் அவ்வெட
டினையும் காரகமென்பார். செய்யுளாகலின், அவதியை முன் வைத்தார். “பன்னு
மபகாபதம்” எனனும் பாட்டுப் பிறாமதங்கூறி இப்பாட்டித் தந்துணிபுகாத
தல்.

பெயர்க்கு ரூபபேதங் காட்டிம் வேற்றுமையுருபு வடமொழிக்கல்லது த
மிழ்மொழிக்கிலலாமை கண்டு, “எழுவாய் விபத்தி திரிபிலபெயர்” என்றும்.
“எழுவாய் வேற்றுமை பெயாதோன்று நிலையே.” “எழுவாய் யுருபு திரிபில
பெயரோ.” எனத் தொல்காப்பியனாரும் தன்னுலாருங் கூறினானாக. இனி உ
ரையாசிரியரும் நச்சினாக்கினியரும், பெயர்-தனித்து நின்ற காலே எழுவாய்
வேற்றுமையாகாதெனும், அது “பெயாதோன்று நிலை” என்பதற்கு நலிந
து பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலையாகிய அவசரத்தில எழுவாய்வேற்றுமையா
மென்றும், உரைத்தார். பெயாதாம் பயனிலை தோன்றநின்ற காத்திருகாரக
மென்னும் எழுவாயாவதன்றி ரூபபேதம் பெற்ற எழுவாய்வேற்றுமையாமோ
வென மறுக்க. அன்றியும், அவ்வாறே “நிலங்கடந்தான்” முதற் “குணக்ககை”
இறுதியாக ஆறுருபும் வாராது தத்தம்பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலையையே
மையும். அங்ஙனம் அமைவனவற்றை “ஐயெனப் பெயரிய” “ஒய்வெனப் பெய
ரிய” எனப் பெயரொழிந்த ஆறுவிபத்தியும் எடுத்தோதியது நின்றபயனினை
யென்னும் நூற்குறந்ததுகுறந்தகோவெனக் கூறி மறுத்து, அஃதுரையனமை
யாதலிக. இனிச் சேனுவலையார், அசுக்குத்திரத்திற்கு, முதல்வேற்றுமையாவ
து பெயர் தோன்றியதுணையாய் நிற்குநிலையென்றும், பெயாதோன்றிய
துணையாய் நிற்குநிலையாவது உருபும் விளியுமெலாமையும் பிறிதொன்ற
னோடு தொடராமையும் நிற்குநிலையென்றும் கூறி, பொருண்மைசுட்டலுள்
உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாயினும் உருபேலாதவழியும் பெயராமாறு
போல் எழுவாய்வேற்றுமை கிரியாசமாததியாகிய பயனிலை கொள்ளாதவழி
யும் எழுவாய்வேற்றுமையையாமென்றும், செயப்படுபொருள் முதலியவற்றிற்
குங் கருத்தாவிற்கும் பொருண்மாத்திரமே ரூபபேதங்காட்டிம் வேற்றுமையெ
ன்றும், பன்மைபற்றிய வழக்காலே ரூபபேதங்காட்டாத் கருத்தாவாகிய பெ
யரையும் எழுவாய்வேற்றுமையென்றொன்றுங் கூறி, உரையாசிரியர் முத
லாயினார் மறுத்தலானும், யாழ்ப்பாணத்தே பூருவாசிரியர்க்குங் கருத்தா
யிற்று. டன்னுல் செயத் குணவீரபண்டிதரும் “பெயரொழுவாய் வேற்றுமை
யாம் பின்பத்தா னுறு—பயனிலையு மேற்கப் படுதல்—கயலவியியா—யீற்றி
னுருபாறு மேற்றனமுக காலமுந்—தோற்றமுமை நிறற் றுணிவு.” என நேயிரா
தத்துட்கூறினார். ஆதலால், பெயரொழிந்த ‘பிறவுரு போராயும் வேற்றுமை
தோன்ற நிற்கும்’ என்றும், ‘விபத்தி வேற்றுமை யுருபென விளம்புவார்.’ இஃ
துரைசுக்குத்திரம். “ஐற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீ ருயப்பொருள்—வேற்
றுமை செய்வன ஷெட்டே வேற்றுமை.” எனப் பொருள்வேற்றுமையப்பிம்
உருபேற்ற பெயரையும் வேற்றுமையெனனது வேற்றுமைசெய்யும் உருபை
மாத்திரம் வேற்றுமையெனப் பன்னுலார். தொல்காப்பியர் “உருபுதொடாந்
தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி” “ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி” என
உருபேற்ற பெயரையும் உருபையும் வேற்றுமைக்கிளவியென்பார். (அ)

௬. பழியா வினையெய்தின் கருத தாசசெயப் பட்டபொரு
ளழியாது நிற்குங் கருமங் கருவி யருங்கரண
மொழியாது கொள்பவன் சம்பிர தான மொழிபவதி
யிழியா வதிகர ணந்தா னிடமென்ப ரோந்திழையே.

இது காரகமாநிலுக்கும் பிரதிபதமும் பன்மைபற்றிய வழக்கான நிருத
தியுக்கூறுகின்றது. (௧)

௧௦. இந்திரன் றுமறா யைக்கரத தாற்கொய் திறைவனுக்குத
தந்திருங் குறறத்தி னீங்கிவிண் மேலிருந் தானெனலும்
வந்தருங் காரக மெல்லாம பிறக்குமோ வாககியத்துட்
சிந்துர வாணுதற செவவாயக குறுநகைத தேமொழியே.

இஃது அறுவகைக்காரகத்திற்கும் உதாரணக்காரிகை. (௧௦)

௧௧. ஏயுங் கரும்ஞ் சுதந்திர மேதுவென் றெண்ணவிரிந்
தாயுங் கருத்த னபிசுத மொன்றே யநபிசுதஞ்
சாயும பிரிவி னபாதான மாகுஞ் சலமசலந
காயுங் கதிராவடி வேலவிழித தேமொழிக் காரிகையே.

இது காததிருகாரகபேதமும் அபாதானகாரகபேதமும் கூறுகின்றது. க
ருததாவுள், கரும்முதலாக 'ஏ' தவீராக அபிசுதகருததா மூன்றுவகைப்படும,
அநபிசுதகருததா ஒன்றேயாம். அபாதானம் சலம், அசலமென இருவகைப்
படும். எ-று.

உ-ம. 'கூடா மேயாதது,' 'கன்று விட்டுக்கொண்டது,' 'பச்சுக்கருந்தது,' 'தி
ண்ணெழுமுகிறது,' 'சோறட்டது,' 'கறி பொரித்தது' எனக் காததிருவறபா
வமெனுவகரும் கருததா வரும். 'செயப்ப' பொருளாகச் செய்தது 'போல்'
என்னுஞ் சுதந்திரத்தான, 'சேருவனாய்' 'அரி' 'தானையட்டது' எனவுதாரண வ
காட்டி, அத்துனை எளிதெனப்பெய்தினவாக் கூறுவர். இஃது குணியிருத்திகா
ரா! 'பிறக்கின்றது' முற்பகற் செயயிற் றமக்கின்றது—பிறப்பகற் றுமே வரு
ம.' 'பெரியவா' கேண்மை பிறைபோல நானும்— வரிசை வரிசையா னந
தம்—வரிசையால்—வானூர் மடியம்போல வைக்கலு தேயுமே—தானே சிறி
யா தொடாடி.' எனவும் இவற்றை 'தாமே' 'தானே' எனனுஞ் சுயமேவபத்
ததொடாந்த 'வரும்' 'நனதம்' 'தேயும்' என்றும் அகனமக் பரஸமைபதமெ
ன்னுஞ் செயப்பப்பொருள் குணிய வினைமுற்றுச்சொல்லோடு வருங் கரும்
ததைக் கரும்கருத்தாவென்பார். இவை சகனம்கப்பரஸமைபதமென்னுஞ் செ
யப்பப்பொருள் குணரூத் வினைமுற்றுச்சொல்லோடு முடியாமையின், பாடிய
காரா கரும்கருத்தாவாகாவென்பார். பாடியகாரருக்குமுன் குணியிருத்தி, பா
டியகாரருக்குப்பின் காசிகாவிருத்தி எனவறிக். 'இனி எழுத்தாணியெழுதம்,'
'கண்ணவனை யல்லது காணு செவியவன்—தெண்ணருளுக் ரல்ல திசைகே
ளா—வண்ணல்—கழலடி யல்லது கைதொழா வஃதா—ஸழலங்கைக் கொண்
டானமாட் டனபு.' 'கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யென்குணத்தான—

றான வணங்காத் தலை.” எனக் கருவி கருத்தாவாகியும், “இரப்பவ னென்ப றினுங் கொளவா” எனச் சமபிரதானங் கருத்தாவாகியும், “அகழவாராத தாவகு நிலம்போல” “அறநோக்கி யாறறுங்கொல வையம்” “வசையிலாவ ணபயன குன்று மிசையிலா—யாககை பொறுத்த நிலம்.” என அதிகரணங் கருத்தாவாகியும், வந்தனவல்லவோவெனின, அல்லவெனக். எனனை அபிதி கருத்தாவும் அபிதிதகருமமும் பிரதமையோடே வருமெனவும், ஒழிந்த கரண மும், சமபிரதானமும், அவதியும், அதிகரணமும் பிரதமையோடு வாராவெ னவும், “ஆதிய தென்பது” எனனும் பாட்டினும் “ஆறெடு மைந்தொடும்” என னும் பாட்டினும் விதிததமையாலெனக்.

‘தேவததன சோறறையட்டான’, ‘சோறறையட்டானதேவததன’ இ வை சதநதிரகருத்தா.

‘தேவததன எஞ்ருத்தனையருசவித்தான’, ‘ஆசாரியன மாணககனையநி வித்தான’ இவை ஏதுகருத்தா. ‘ஏவுதற கருத்தாப் பிரயோ சகனே—இயற் றுதற கருத்தாப் பிரயோச சியனே.’ இஃதுணைசகூத்திரம். இனிக காரிய கார ணத்தொடரின் அஃமினைக்கணனும் வரும். உ-ம. ‘அல்லலுழப்பிசுருகு ருது.’ ‘அமமகேட பிகும’ ‘அறிவிப்ப போலும்’ ‘துறந்தமை தீதறருகொல்’ என வரும்.

‘தசசனுவல்க்கப்பட்டது மாடம்’, ‘மாடந்தசசனுவல்க்கப்பட்டது.’ இ வை அரபிதிசகருத்தா.

‘ஏயும்’ என்ற மிகையாற பாவகருத்தாவுமுணடு. கருமமும் கருத்தாவும் த டிமாறி நிறறுமுணடு. உ-ம. ‘தேரான நெளிவுந் தெளிந், னனக் னையுந்— தீரா விடுமபை தரும.’ “கோறல்—பிறவினை யெல்லாந் தரும.” இவை பாவ கருத்தா. “ஒத்த கிழவனங் கிழத்தியங் காணப்.” இது த்ரிமாறி நிறறல்.

சலம்: ‘குதிராயினிழிந்தான.’ அசலம் ‘மலையினிழிந்தான.’ ‘நிலைத்தனை ய்சல மிப்பகுத்தனை சலமே” ‘சொல்லப் படுகிலை சொல்லப் படாநிலை—யபிதி த மரபி திதமென மொழிப்—தெரிநிலை தெரியா நிலையென வும்பெறுஉம்.’ இவை உரைசகூத்திரம்.

‘சாயும்’ என்ற மிகையால் சலமும் அசலமும்னறி “குடிப்பிறந்து குறற ததி னீங்கி” எ-ம. “சிறுமையு னீங்கிய வினசொல்” எ-ம. வரும் புறப்பாட டெல்லையெனனும் வெக்சசீமைக்கண வருவது அபாதானம். (கக)

கஉ. அண்ணிய காமத தபிதித மொனறே யநபிதிதந
தண்ணிய வீசசிதந் தனனொ டீசசிதந் தானிருமை
யெண்ணிய நறகருத் தாவொ ட்கதித மென்றொனந்தாங்
கண்ணிய காலே யகம்புற மாருங் கரணங்களே.

இது கருமகாரகபேதமும் கரணகாரகபேதமும் கூறுகின்றது. கருமத்து ள், அபிதிதகருமம் ஒன்றேயாம், அநபிதிதகருமம் ஐந்துவகைப்படும். அகம், புறம் எனக் கரணம் இருவகைப்படும். எ-று. ‘கள்’ அசை.

உ-ம. 'மாடநதச்சனுவியற்றப்பட்டது,' 'தச்சனுவியற்றப்பட்டது மாடம்' இவை அபிவிதகனமம்.

'பாய நெய்தான்,' 'பொன்னையாசைப்பட்டோர் வறியா,' 'சோற்றையுண்டான்,' 'துவரப்பசித்தான்,' 'வேலியைப்பிரித்தான்,' 'நஞ்சையுண்டான்' இவை அநபிவிதத்துள் ஈசசிதகருமம். 'சோற்றைக்குழைத்தான்,' 'தீக்கனுவைக்கண்டான்,' 'வழிசெலப் புகுந்தான் வாணிகனைக் கண்டான்,' 'ஓண்டெய்தினாறிழைக்குஞ்சுதா' இவை அநபிவிதத்துள் அரீசசிதகாமம். இவற்றைக் கல்லாடா முதலாயினா கருத்துளவழிச்செயப்படுபொருள், கருத்திலவழிச்செயப்படுபொருள் எனபா. ஈசசித நனனோ டரீசசித தாமே—கருத்துள் வழியில் வழிச்செயப்படுபொருள். இஃதுரைச்சூத்திரம். 'ஊரைச் செலவான பசம்புலலை மிதித்தான்,' 'பாறசோறுண்கினற சிறுவன அதனகணவீழ்நத தாளியைத் தினருன்.' இவை அநபிவிதத்துள் ஈசசிதாரீசசிதகாமம். பசம்புலலை மிதித்தலும் தாளியைத் தினறலும் அரீசசிதம், ஊரைச்சேறலும், பாறசோற்றையுண்டலும் ஈசசிதமாமென்க.

'மாணககணையூககுப் போககினாசிரியன்,' 'மகட்போககிய த. ப' எனபுழி மாணககன், மகள் எனனுமிருவரும் தனித்தனியே போவாரும் போககப்படுவாரும்பாவின், காததிருகருமமாம். 'தன்னைத் தந்த கற்பகம்,' 'தன்னைத் தான் காதலன்,' 'நானாறு பறப்பா,' 'நன்னிலைக்கட டன்னே நிறப்பானாறு தன்னே—நிலைக்ககிகி கீழிடு வானு நிலையினு—மென்மே லுயர் நிறப்பானாறு தன்னைத்—தலையாகச் செய்வானாறு தான்.' என வருஞ்செய்யுட்களும் கனம் வறப்பாவமான காததிருகருமமாம். வடநூலா 'ஆதமாரஞ்சிறத்த' எனபதனைத் தமிழா 'தன்னைக் குத்தினான்' எனபா. இதுவுமது.

'பசவினைப் பாலனைக் கறந்தான்,' 'ஆனையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்' இவை கதிதமல்லாத அகசிதகருமம். 'துணைநிலை யகதிதர துகனமக் மென்பா,' இஃதுரைச்சூத்திரம். 'ஆசாரியனையயுற்றபொருளை வினாவினான்' எனபது பசவினது ஆனையினது எனப பொருள்படுதலுபோல ஆசாரியனது எனப் பொருள்படாது வந்த அகசிதம்.

'அண்ணிய' என்ற மிகையால் அகநிலைச்செயப்படுபொருளெனலும் அநதாபபாவிதகருமமுங்கொள்க. அது 'வந்தான்' என்றால் வருதலைச்செய்தான் எனக் கரும்பாவத்தினமேல் துதியை விரிந்து நிறகுமென்க. 'ஏரினுழாஅ' எனபுழிப் பரிமேலழகியாரும் இவ்வாறு விரித்தலகாண்க. வடமொழியினும் 'ஆகச்சதி ஆகமறங்கரோதி' என் வரும்.

இனி வாககியபதியுத்தனளும் கையடத்துளளும், நிரவாத்தியம், விகாரியம், பிராபியம் எனக் கூறியவண்ணம், சேனாவனாயா முதலாயினார் இயற்றப்படுவதும், வேறுபடுக்கப்படுவதும், எய்தப்படுவதுமெனச் செயப்படுபொருளை மூன்றாகுவர். இயற்றுத்தலாவது முன்னிலைதனை உண்டாக்குதல், வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதனைப் பிரித்தல், எய்தப்படுதலாவது அவ்விரண்டுமினறித் தொழிற்பயனையுறுத்துணையாய் நிறறலென் நிருத்தியுக்கறி, 'எயிலையிழைக்கும்,' 'மரத்தைக் குறைக்கும்,' 'பொருளைப் பெறும்' எனவதாரண

ஹ்காடபிவா. நன்னூலாரும் ஆககல, அழித்தல, அடைதல முதலாகச் சைனே! நநிரனமதம்பற்றிப் பலவாகஞவா. 'இயற்றப் படுவது நிருவாத தியுமே,' 'வேறு படுக்கப் படுவது விகாரியம்.' 'பிராப்பிய மெபதப் படுவதென நிசைப பா.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

|| 'பததுததிகையும மனததான மறைததபின,' || 'மனததான மறுவில றோனும்,' || 'மனததான மன்னுயிரக் தாககம்,' || 'பொச்சாவாக கருவியாற போற்றிச் செயின,' || 'உள்ளத்தாலுள்ளல்' இவையெல்லாம் அகககரணம்.

'காலானடநதான,' 'கணனூறதணடான்,' 'ஊசியாறகுயினறான,' 'நெய்யா லெரிதுதுபுமே' எனப் புற கரணம் வரும்.

|| 'நாணலுயிபாததுதபபா,' 'சாததன கையெழுதுமாறு வலலன அதனாற்ற தையுந்தாயுமுவககும்,' 'கெளவையாற காம துதுபுமே மெனல்' என வருவன வெல்லாம் ஏதுவின்சன வந்த மூன்றாமவேற்றுமை.

இனி ஏது காரகம், ஞாபகமென இருவகைப்படும. உ-ம. 'வாணிகத்தானா யினான்' எனப்பதுகாரகம். 'மூயறசியாற பிறத்தலி னெலிநிலையாது' எனப்பது ஞாபகம். 'அப்பியந தரமே வாகிய மெனனச—செப்பிய கரண மகமபுற மார் கும்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். (௧௨)

௧௩. விடைய மொரோவழி மேவுத லெங்கும் வியாபகமென்

டபவம் மூன்று வகையான விரியு மதிகரணம்

பெடைமயி லேயநி ராகருத் தாவும பிரேரகமுத

கொடையெதிர கூற்றது மந்தாவு மாமெனபா கொளபவனே

இது அதிகரணபேதமும் சம்பிரதானபேதமும் கூறுகின்றது. விடயமு தனமூன்றாம் அதிகரணமெனப்படும. அநிராகருத்தாமுதனமூன்றாம் சம்பிர தானமெனப்படும. எ-று.

|| 'விடய முரிமை விளம்புகு காலே,' || 'ஒரோவழி மேவுத லுபச்சி லேடம்.' || 'வேற்றுமை நயத்தால வேறே யாயினு—மொற்றுமை நயத்தா லொன்றபி வியாபகம்.' இவை உரைச்சூத்திரம். கொடையெதிர கூற்றுகிய கொளபவ னெனக் கூட்டுக. 'எங்குமவியாபகம்' அபிவியாபகம்.

உ-ம. 'கடலுணயீனிறிகின்றது,' 'காட்டுணிரிதிரிகின்றது,' 'நெடுமபுனலு ள்வெல்லுமுதலை,' 'பெகவெல்லுங் கூகையைக் காக்கக்' இவை விடயாதார ம். 'கடலோடா கரலவ னெயிந்தோர் கடலோம்—நாவாயு மோடா நிலத்து.' 'ஆலத்தின மேல குவளை குளத்துள—வாலி னெடிய குரங்கு.' இவ்வெதிர 'மறையானும் விடயம் உரிமையென்பதறிக.

|| 'மதிக்கண மறுப்போ லுயர்ந்து,' || 'குன்றினகட்குயறி,' 'கையினகண வி ரல்,' 'ஆண்டினகணிருது.' எ-ம். 'பாயின்கணிருந்தான்,' 'தோர்க்கணிருந்தான்.' எ-ம். சமவாயமும் சையோகமுமாக வந்த உபச்சிலேடம்.

'எள்ளினகணைய,' 'தயின்னகணைய,' 'அரணிக்கட்டி,' 'மணியினகணைய,' 'உயின்னகணைய' இவை ஒருபொருளினகட் பிறதொருபொருள் வேற்று மையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டீக் கலந்த அபிவியாபகம்.

இவவுதாரணங்களுள் சிலவாதாரவாதேயநதன் அருவாயும் உருவாயும் வரும், உ-ம். 'வடக்கண்பேறுகடம்,' 'தெற்கட்குமரி,' 'ஆகரயத்தினகப்பருநத,' 'மசத்திப்பிறந்தான,' 'நல்லாரகட்டப்பட்டவறுமை' எனவரும்.

இனி வடநாலா உண்டுள்ளனஞ்சுத்தமிவிபத்தி ஒருபொருளைக் கூட்டிப் பிரித்தலென்னும் யோகவிபாகத்தினும், ஒருபொருளைப் பிரித்துக் கூட்டலென்னும் விபாகயோகத்தினும், ஆதாரமினறி வருவதனை நித்தாரணே சத்தமி பெண்பார், உ-ம். 'உடையான்சருளேறு,' 'அறனகடை' இன்னரு நெல்லாம் பிறன்கடை—வின்றாரிற் பேசையா ரில்' எ-ம். 'வைவத்தின் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்—தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்,' 'ஒத்த தறிவா னுயிர்வாழ்வான் மறையான—செத்தாருள் வைக்கப் படும்,' எ-ம். வரும். இவை அதிகரணமனமையறிக. 'முறைசெய்த காப்பாற்ற மன்னவன் மக்கட்—கிறையெனறு வைக்கப் படும்.' இது சத்தமி வருமிடத்துச் சட்டி வருதலின், நித்தாரணேசட்டியெனப்படும.

'மூக்கண் மூர்த்திக்குப் பூவிட்டான,' 'களளார துழாயுந் கணவாறுந் கூவினையு—முள்ளார் முளரியு மாம்பலுமுன் கண்டக்காறு—முள்ளாயோ ரோனமாய்ப் புக்கிடநதான் பொன்னடிக்கென்—றுள்ளாதா ருள்ளத்தை யுள்ள மாக்கொள்ளோமே.' இவை அநிராகர்த்திருசுமபிரதானம்.

'வறியாக்கொன் நீதலே யீதல்,' 'இரப்பாக்கொன் நீதல்' இவை பிரேரகசுமபிரதானம்.

'ஆசாரியன் மாணக்கனுக்குக் கசையடிக்கொடுத்தான்' இது அறுமந்திருசுமபிரதானம். 'அருமறை சோரு மறிவிலான செய்யும்—பெருமிறை தானே தனக்கு,' என அபேதத்தினும் வரும். (க௭)

கசு. ஆதிய தென்ப ரபிகித கீர்த்தா வரபிகித

மாதவிட டாரொடு மூன்றும் பெறுமென்ப ராய்ந்துணர்ந்தோ

ராதிய தென்ப ரபிகித கன்ம மரபிகித

மாதியைந் தேழொழிந் தல்லா தனபெறு மாரணங்கே.

இஃது ஒருகாரகபதம் பலவருபுகளோடு வருதல் கூறுகின்றது. அபிகித கருத்தாப் பிரதமையோடு வரும். அபிகிதகருத்தாத் திருதியை, சட்டியென்னும் இரண்டோடும் வரும். அபிகிதகருமம் பிரதமையோடு வரும். அபிகித கருமம் துதியை, திருதியை, சுதர்த்தி, சட்டியென்னும் இரண்டான்கோடும் வரும். எ-று.

உ-ம். 'திண்ண மெழுதித்த,' 'தேவதத்தன் சோற்றையட்டான்,' 'விழுமியோர் நன்மையினைச் செய்வர்' என அபிகிதகருத்தாப் பிரதமாவிபத்தியால வந்தது. 'அவர்க்குச் செய்யத்தகு மக்காரியம்,' 'அவரார் செய்யத்தகுமக்காரியம்' என அபிகிதகருத்தாவோடு ஆறாம் மூன்றாம் வரும். 'வினைமுதல் கருவி யனைமுதற் ததவே.' என்பதனும் கருத்தா மூன்றனுக்குப் பெறுதலோடு எண்ணுது பெறுதலுள்ளன. என்னிக் குகரம் ஆறனுக்கு

‘சோறு தேவதத்தஞ்சூட்டப்பட்டது’ என அபிசிகதகரும் பிரதம்மயோடு வந்தது.

‘நூலையிறதான்,’ ‘மரத்தீக்கீ குறைததான்’ என அந்பிசிகதகன்மம் துதியையோடு வந்தது. - ‘பாலையோமஞ்செய்தான்,’ ‘பாலாலோமஞ்செய்தான்,’ ‘பியையோமஞ்செய்தான்,’ ‘தயிராலோமஞ்செய்தான்,’ ‘ஆலத்தி னூலியா தாகிய கோனறிலலை’ என அந்பிசிகதகன்மம் திருதியையால வந்தது. ‘ஆலத்தி னூலி’ என னுர திருக்கோர்வையாருள் பிராசிரியா சொறசோதனைகாட்டிய ‘பாலாறறயிராககினுன்’ என்பதுமது. ‘அவனைக் கொள்ளுமிவவணிகலம்,’ ‘அவட்குக் கொள்ளுமிவவணிகலம்’ இது அந்பிசிகதகரும் சதூர்த்தியோடு வந்தது. ‘நூலையகுறறகூறினுன்,’ ‘நூலதுகுறறம்,’ ‘தூயைக் குடர்விளக்கஞ்செய்தான்,’ ‘தாயதுகுடர்விளக்கம்,’ ‘அவனை யிகலவெல்ல லாககு மரிது,’ ‘அவனதிகல,’ ‘குடும்பததைக் குறற மறைப்பா னுடம்பு,’ ‘குடும்பததினது குறறம்’ இவை சட்டியோடு வந்தது. ‘கிராமம்சசத’ ‘கிராமாயாகசசத’ என்பதற்கு ‘ஊரைச சென்றான்’ ‘ஊராகசுச சென்றான்’ என வடமொழியிலிருநதவண்ணமே நயிமுரைகாரரும் மொழிபெயர்த்து, உதாரணமாகாட்டினர். இவற்றை வடநூலார காமணிசட்டியென்பார். அந்பிசிகதகன்மமெனனாமலே ‘அந்பிசிகதம்’ என்ற சேடததாலே ‘தூணைச சாரதான்,’ ‘தூணிளகடசாரதான்,’ ‘கண்ணைக் குத்தினுன்,’ ‘கண்ணுக்குத்தினுன்,’ ‘கோட்டைக குறைததான்,’ ‘கோட்டினகடகுறைத்தான்’ என ஏழோடும் வரும்.

இனி இவ்வாறு நேரோ முடிக்குஞ்சொல்லோடு வந்த மயக்கங்களைக் காரகலிபததியென்பார். ‘நூலைய குறைவகூறினுன்,’ ‘பாலைய தயிராக்கினுன்,’ ‘குடும்பத்ததைக் குறறமறைப்பான்’ என்பன உபபதத்தோடு முடிதலின், உபபதவிபததியென்பார்.

‘ஆதிய தென்ப ரபிகித காததா’ ‘ஆதிய தென்ப ரபிகித கன்மம்’ எனவே, கருமகருததாவும், சதூர்த்திகருததாவும், ஏதுகருத்தாவும், அபிசிகதமேயாம். அபிசிகதகன்மமொழிந்த ஐந்துகருமமும் அந்பிசிகதமாம். ஆயினும், தத்தமபொருள வேறுபாட்டால வேறுகுறியிட்டாளவேணடிக கருததாவைநதெனும், கருமமேமென்றுங கூறுவார்.

(கச)

கரு ஆறொடு மைந்தொடு மூன்றொடுந தோன்று மருங்கரண மாரொடு நானகொடு மூன்றொடுந தோன்று மவித்தலகொள்வோன் வீரொடுந தோன்றுமைந் தன்றிப் பெறுது விடுமவது யீரொடுந தோன்றுங்கண் ணன்றிப் பெறுதிட மேந்திழையே.

இதுவும். கரணம் சட்டி, பஞ்சமி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வரும். சமபிரதான்ம் சட்டி, சதூர்த்தி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வருக. அபாதான்ம் பஞ்சமியோடு வரும். அதிகரணம் சத்தமியோடு வரும். 1-ம். ‘நீரொடும்’ என்றது செய்யுளவிகாரம்.

உ-ம். ‘செவிக்குக் கேட்கலாம்,’ ‘செவியாற்கேட்கலாம்,’ ‘கண்ணிற்குக் கண்ணலாம்,’ ‘கண்ணுந்தானலாம்,’ ‘வாய்க்குத் தக்கது வாசீசி,’ ‘வாயாறற

க்கது யாச்சி,' 'கோடாலியது வெட்டி,' 'கோடாலியால் வெட்டிம் வெட்டி,'
| 'படலொல்லா பேதைக்கென்ன,' 'பேதையாடென்ன' எனக் கரணம் ஆற
னுருபோடு வரது, ஏதுவின்கரணமாயடங்கும். சண்பி பேதை கருத்தாவா
காது கரணமாய்க் குகரம் ஆறனுருபான வரதது. 'யாங்கண்ணிகாணரகுப'
எனப பஞ்சமியாற கரணம் வரதது. 'நெய்யா லெரிதுதுபபே மெனறற்றால்'
இது திருதியையால் வரதது.

'நாகரது பலி,' 'நாகர்க்குப பலி' னாவின் மகனிரான மாலை வழங்கி
யோன் எனச் சமபிரதானம் இம்முனறனோடும் வரதது. 'அறிவுடை யரத
ண னவளைக் காட்டென்றன,' 'தவவையைக் காட்டி விடும்' எனச் சமபிரதா
னம் வடதுலார் கூறாத இரண்டனோடும் வரதது.

| 'ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தா,' 'குடிப்பிறந்து குறத்தி னீங்கி,' 'சிறுமை
யி னீங்கிய வின்சொல்' என அபாதானமென்னு நீக்கம் ஐந்தன்கண்ணே
வரதது. 'நினைப்பாணை நீங்குர திரு,' 'ஊாகுத் தீர்தான்' எனத் தமிழில்
அபாதானம் துதியையோடும் சதூத்தியோடும் நியமந்தபி வரதது. உவமை
சீமை ஏதுவென்பவற்றின்கண்ணும் பஞ்சமிவிபத்தி வரும். நீக்கம் பஞ்சமி
யிலே வரும் எனபது ஆசிரியாகருதது. குறத்தினினறும் ஐயத்தினினறும்
என விரிக்க. 'வாணிகத்தினியினு' எனபதனை வாணிகத்தின்கண்ணினறு
மாயினுன் என விரிக்கிற குறமாமென்க.

'தேரிலேயிருந்தான்,' 'தோக்கணிருந்தான்' என அதிகரணம் ஏழின்க
ண் வரதது. 'நெறியிறசென்றான்,' 'நெறியைச் சென்றான்' என அதிகரண
த்துதியை நியமந்தபி அகன்மகதாதுவில வரதது. வடமொழி நான்ககையி
ல 'வந்ததிலரமனையைச் சென்றான்' எனலுங்கிதாதுவுமது. 'அத்தவாரங்க
ச்சி' 'அத்துவாரங்கச்சி' என வடமொழியில் வரும். சேனுவலையரும் "வ
ழங்கியன் மருங்கிறகுனறுவ" ன்னுரு குத்திரததுச் செயப்படுபொருள் கு
ன்றிய வினையையுணர்த்துஞ்சொல் இரண்டாவதனோடியையாதென்றா. இனி
| இ ஈ யாகு மையா யாகும்' 'ஒவ் முவவு மேவொடு சிவனும்.' 'உகர தா
னே குறறிய லுகரம்.' 'ஏனை யுயிரோ யுயாதினை மருங்கிற—ரூமவிளி கொள்
ளா வெனமனா புலவா." இவையெல்லாம் நியமவிதிசுருத்திரம். இந்நியமங்
கடரது 'ஆடுவே,' 'மகடுவே,' 'திருவே,' 'மகவே' என விளிபெறுதலபோலக்
| கொள்க. இவ்வாறு வருவன பொருண்மயக்கம். அத்தாவது தனபொருளிற
நீராத பிறிதொன்றன்பொருட்கடசென்று உருபேற்ற சொல்லும் உருபுநோ
க்கிய சொல்லும் சிறுபானமை தம்முளியையுடைத்தாதல்.

உருபுமயக்கமாவது தனபொருளிறநீராத பிறிதோருருபின்பொருட்டா
தல். அவ்வாறு 'யாத னுருபிற் கூறிற ருயினும்' ன்னுருகுத்திரத்துள்
சேனுவலையா முதலாயினா கூறியதானுதெனிக. உ-ம். 'கீளையரி நாணற
கீழங்குமணற் கீன்ற—முனையோ ரன்ன முள்ளையிறுத்து அவாவாய்.' 'கால
த்தி னறசெயத் தன்றி' இவற்றுள் நான்கும் முன்னும் ஏதுவொருடாய நி
ன்று, உருபேற்ற சொல்லும் உருபுநோக்கிய சொல்லும் தம்முளியையாமலே
நின்றன. 'கொக்கினுக்கிழந்த திம்பழம்,' 'நாடுவேயொடு நகுபு வீங்கு தோ

ள் இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஐந்தாவதனபொருட்டாயும் இரண்டாவதனபொருட்டாயும் நின்றன. சிதலெனும் பாகிமுக கறிவினமு வறிவுயிர். இதனுள் இன் ஒடுப்பொருட்டாதல் அவவுணாயிற் காண்க.

‘பழியையுஞ்சினுள்;’ ‘பழியினஞ்சினுள்’ எனபது உருபும பொருளுமுடன் மயக்கம், “அச்சப பொருளை யிரண்டிற்கு மைந்திற்கு— மெச்சியில்” என்று மயக்கத்துள் விதித்தமையாலென்க. புலிகொல யானை; வாளை மீ னுள்ள நலைப்படல் இவற்றுள் புலி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் யானை கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் நிறபதும், வாளைமீன கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் உள்ளென்னனுக்குவி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் நிறபதும், தமிழாறுதொழிலென்னும இததோதரக்கிரியையால வருமென்க. ‘சாத்தற்கு நெடியன்,’ ‘கரு ஞாகருக கிழகரு,’ ‘மனைவாழக்கைக்குப் பற்றுவிட்டான்’ இவை பஞ்சமியிற் சதூத்தி வந்தது. இவ்வாறு வந்தாலும் அபாதானகாரகமாவதல்லது வேறுகாதென்க. ‘அச்சக் கிளவிக கைநது மிரண்டிம்’ எனனுஞ் சூத்திரத்துள் ‘பழியினஞ்சும்,’ ‘பழியையஞ்சும்’ என இரண்டிம் ஒத்தகிழமையவாய் நின்றனவென்றும், அஃதேல ஒருபொருட்கண வரினனறே மயக்கமாவது, இவை செயப்படுபொருளும் ஏதுவுமாகிய பொருளவேறுபாடுடையவாகவின மயக்கம் யாதென்றும், அற்றன்று ஈண்டேதுவாதலே அஞ்சப்படுதலாய வேறினறி நிறறலின் ஒருபொருட்கண வந்தனவேயாமென்றும், சேனுவலாயர் உரைத்ததனுமறி. ‘மாலைக்கு வரும்,’ ‘காலைக்கு வரும்,’ ‘ஊரகஞ்சு சென்றான்’ இவை சத்தமியிற் சதூத்தி வந்தது. இவ்வாறு காரகபதப்பொருளிற பலவுருபு வருதல் காண்க. (கரு)

கசு.உடனிகழ கின்ற சகாரத்தாதி யாகு மொடுச்சொறகொள்வோன்
விடனிகழ கின்றகுத் தாதாத்தி யாதி வினைநிகழ்ச்சி
படனிகழ கின்றகண ணேசதி சத்தமி பான்மொழியாய
கடனிகழ வேற்றுமை தாமவினை யான்முற்றல காரகமே.

இது மூன்றனுருபும நான்கனுருபும ஏழனுருபும சிறப்புப்பெயாபெறுமாறும், காரகங்கண முடிவுபெறுமாறுங் கூறுகின்றது. ஒடுவும், ஆனும், கூடவென்னும் பொருளாய்ச சகாரத்தத்திருதியையென்றும், குகரவுருபு, தாதாதியமாய வந்து தாதாததியேசதூத்தியென்றும், ஏழனுருபுகள் தனவினையும் பிறவினையுமாய் நின்ற தொடருள் வினைதன்னைச்சொல்லும் பெயரினபின்னின்று சஞ்சத்தமியென்றும், பெயாபெறும். உருபேற்ற சொற்கள் பெயரால் முடியாது ஆதமநேபத்ததோடும பரஸ்மைபத்ததோடும முடிந்தாற காரகமாம். எ-று.

வடநாடாள் மூன்றாமவிபத்தி ஒன்றல்லது இரண்டிலலை. தமிழநா லுள் ஆன், ஒடுவென மூன்றாவதற்கு வரும்மியினும், பொருளவேறுபாடினமையின், ஒன்றையாமெனச் சேனுவலாய்நுங்கூறுவர்.

சஞ்சத்தமியைத் தொல்காப்பியர் வினைசெய்யிடமென்பார். பரிமேலழகர் வினைநிகழ்ச்சியென்பார்.

உடனிகழ்வெனினும், ஒருவினையெனினும், கூடவெனினுமொகரும். ஆதலிற் றெலகாப்பியரும் ஒருவினை யொழிச்சொல் எனபா. ஒப்பபோலே ஆனருபு சகார்த்தமாய வருவது உமனநித தொறுமென்னும் பொருளாயும் வரும். உ-ம். 'மாணவகனெடாசிரியன் வந்தான்,' 'ஆசிரியனெடு மிணவகன் வந்தான்,' 'தாயொடு மகன் வந்தான்,' 'மகளொடு தாய வந்தான்,' 'சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது'. இவை சகார்த்தத்திருநிலையெனனும் அதனோடியைநத ஒருவினைக்கிளவி. இவ்வொழிச்சொற் கருவி கருத்தாவில் வந்த வேற்றுமை யும் வேற்றுமைப்பொருளுமாகாது, கூடவெனனுஞ் சகார்த்தப்பொருளாய நின்றது காண்க. 'அறத்தான் வருவதே யின்பம்,' 'அறஞ் சுகையா னேவரு டைய.' எ-ம். 'ஊரானெருதேவகுலம்.' எ-ம். ஆனருபு சகார்த்தப்பொருளாயும், தொறுமென்னும் பொருளாயும், வந்தது காண்க. 'வீப்பிசை யென்ன வி ளம்புவா தொறுவே.' 'ஆதி' என்ற ஆதிருதிக்கணத்தால் வினையினமையெனனு ன் கிரியாபாவத்தோடும், வேறுவினையெனனும் பின்னக்கிரியையோடும், இத னோதரமென்னும் அதனெடு மயங்கலோடும், அதனெடுபொப்பல்லாப்புணாயோடு ம், ஒப்போடும், அபேதத்தோடும், கொண்டென்னுமெச்சப்பொருளோடும் வரும். உ-ம். 'மலையொடு பொருத மாலயானை,' 'கனறுபத்தொடு கழுதைபா ரஞ் சமரத்தி.' எ-ம். 'காவொ டறக்குளந் தொட்டான்,' 'தொடியொடு தொ லகவின வாடிய தோள்.' எ-ம். 'எண்ணெடு விராயவரிசி,' 'பாலொடு தேனகல ந்தறறே.' எ-ம். 'பொன்னெடும பனையா நினனெடு பிறரே,' 'விலங்கொடு மக்க ளனையா.' எ-ம். 'ஆனருரொ டொப்பா நிலத்து,' 'மதியொடொககு முக ம்.' எ-ம். 'எழுத்தொடு புணர்நத சொல்லா குமமே.' எ-ம். 'வேலொடு நின்ற ன்.' எ-ம். முறையே வருவது காண்க.

தாதாத்தியேசுதாததிபாவது கொளவோனை விட்டு ஆதிகாரணகாரிய ம் நிமித்தகாரணகாரியம் என்னுமிரண்டன பின்னரும் வருவதுகூர்வுருபாம். உ-ம். 'குண்டலத்துக்குப் பொன்,' 'பூபத்திற்கு மரம்,' 'சோற்றுகக்கரிசி,' 'ஆ டைக்கு தூல்,' 'தூறகுப் பருத்தி,' 'தயிரக்குப் பால்,' 'எண்ணெய்க்கெள்ளு' இவை ஆதிகாரணகாரியம். 'கூழிற்குக் குறறேவல் செய்தான்,' 'சோற்றிற் குப் பணம்' இவை நிமித்தகாரணகாரியம். இவற்றைத் தொலகாப்பியர் 'அது வாகுகிளவி' 'அதற்பொருட்டாதல்' எனபா. இவற்றை விரிக்குங்கால் பொரு ட்டென்னு நிமித்தத்தை விரிக்க. 'அவாக்குப் பகை,' 'நட்டாக்குக் காதல ன்,' 'வெிகரசாக்குச் சிறந்தார சோழியவரசா,' 'இச்சொற்குப் பொருள்,' 'நி னக்கு வலி,' 'அவலூர்க்கிவலூகாதம்,' 'மனைக்குப்பாழ் வானுத லினமை,' 'உ ற்றூர்க் குரியர் பொற்றெழு மகளிர்' என வருவனவெல்லாம் ஆறுவதன்பாற் பட்டும். 'பொருட்டி நிமித்தஞ் சமானாத தகமே.' அது 'நானு லியினாத தற் பப் ருயிர்ப்பொருட்டா———ணுநிறவா' என வருதலானுமறிக. ஆதிசத்தத்தா ல 'பூவிற்குச் சென்றான்,' 'தூனபத்திற் கியாரோ துணையாவா,' 'மறத்திற்கு மஃதே துணை,' 'பிணிக்கு மருந்து' எனபவற்றின்கண் பரித்தல் நீக்குதல் 'என் நடுவே பெயது. பொருளுரைத்துத் துமாத்தம் எனபதுங்கொள்க.

• 'புல்லி விடாஅப் புல்லியுட் டோன்றுமென்——— னுள்ள முடைசுகும் படை.' புல்லியுள் புலவாநிற்குமளவில் எனப்பொருள் பட்ட சதிசத்தமியெனினும்

வினைநிகழ்ச்சியாம்- அது பரிமேலழகருளையானவ கர்ணக் தட்டிப்புடையுள் வந்தான்' என்றால் பிறனொருவன் தட்டிப்புடையாநிற்குமளவில் வந்தானென்று பொருளாம். கடடுரைத்தல் கடடுரையென நின்றதோலத் தட்டிப் புடைத்தல் தட்டிப்புடையென நின்றது. 'ஒஹு வினிதத்தட்டிப் புடையலம்' எனனுமுளப்பாட்டுத்தனமையென்றமறைமுறறுவினையாலுமறிக்க.

'கடனிகழ வேறறுமை தாமவினை யானமுறறல் காரகம்' என்றதனாலும், 'கிரியாநுராவழி காரகம்' என்றதனாலும், தேவததன வந்தான், செலக, வேணமும், பமும், தகும் என்பனவற்றோடு முடிவதே காததிருகாரகமாவதன்றி உணமி, இலலை, வேறு, யாொனபனவற்றோடு முடிவன காததிருகாரகமன்றோவெனின், — இவையும் சுருயமான்ககிரியையோடொகருகமமியுமா ன்ககிரியையென்பா. 'கமமிய மானங் குறிப்பென லாகும்.' 'சுருய மாணந தெரிநிலை யாகும்.' இவை உரைக்குத்திரம். 'தேமமுடைய தண்ணளியுந் தாமுநதம் மானறேரு— மெமமை நினையாது விட்டாரோல.' 'தானுந் தேரும பாசனும் வந்தென னலனுண்டான்.' 'திங்களுஞ் சானறேரு மொப்பா.' 'தானுந் தனபுரவிபுரதோன்றினுன்' என்பன தலைமைப்பொருள்வினையொடு முடிவதே தலைமையில் பொருளினவினையுமுடிந்ததாய்க் காரகமாம். 'பலவயி னுறுமென்னுததினை' எனனுஞ்சூத்திரத்தான சேனுவலையரும் இவவாறு காததார். 'பிரதா னத்தோ டப்பிர தானந — தலைமைப் பொருளொடு தலைமையில் பொருளே.' இஃதுரைசூத்திரம். இன்னும் வடநூலார் 'தேவததத னெடியன்,' 'தேவதததனொருவன்' எனனுந் ததித்தனோடு மெனனோடு முடிவனவற்றை நெடியனாயினுன் ஒருவனாயினுன் எனச் சனகொடுத்தக காரகமாக நுவா. 'ஆக்கஞ் சனனென நறைநதனா புலவர்.' இஃதுரைசூத்திரம். 'செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியா நுண்ணா' என்பதனுள் உண்ணுனொன்ற எதிராம றைவினை உணபாரொன்ற விதிவினையோடொத்தக காரகமாமென்பா. 'விதியு யோகி மறைபிரதி யோகி.' இஃதுரைசூத்திரம். இவவாறன்றியும் 'எலலை யினனு மதுவும் பெயாகொளு — மல்ல வினையொரு நானகே முருமையும்—புலலும் பெரும்பாலு மெனமனா புலவர்.' எனச் சித்தாந்தஞ்செய்த சூத்திரத்தான 'அல்ல வினையொரும' என்பதனால் இரண்டும் மூன்றும்காரகமேயாம், பெயொடு முடியும் எல்லையினும் அதுவுமன்றி வினையொடு முடியும் மறையினனும், கிரியாசட்டியாகிய குவவும் காரகமாம், பெயொடுமுடிவனவன்றி மறையினையொடு முடியும் நான்குமேமுரு காரகமாமென்பா. 'மரததைக் குறையான்,' 'வேலாலெறியான்' என்பனவற்றுள் குறையான் எறியான் என்பன வினையனமையின் மரமும் வேலும் கரும்மும் கருவியுமாமோவெனின், இவையும் 'செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியா நுண்ணா' என்பதுபோலக் கொள்க. இவவாறு 'எதிராமறுதது மொழியினும்' எனனுஞ்சூத்திரத்துள் சேனுவலையருமுறைத்தார்.

' இனி முறகூறிய ஒகிசொல்லைத் தொல்காப்பியா 'ஆசாரியனொடு மானவகன் வந்தான்' எனக்காட்டி 'ஒருவினை யொடுச்சொ லுயாபின் வழித்தே.' என்பா. இனிப் பாணினி ஒகிவென்னுமுருபேற்ற சொல்லை அபநிதானமென்றும், வந்தானென்னும் வினையொடு முடிந்த சொல்லை பிரதானமென்றும்,

கூறுவா. “மூனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் நவத்தொடு—தானஞ்செய் வா ரிற் றலை.” என்பதனுள் ‘மொழியிறசெய்வா’ என்வரும் வினையொடு முடிந்த செயப்படுபொருளையே ‘பிரதானமென்பா. “மகன்வினைகின்பபின்” எனனுஞ் சூத்திரத்தில் மகனருயொடு கலாபதத கலாம்’ என்பதும்.

(கக)

க௭. முற்றிய காரக மாங்கிரி யாசட்டி மொயகுமுலாய
பற்றிய பேத மபேதமென் றுனசம் பந்தசட்டி
யொற்றிய காரக மாகாது பன்மை யொருமைவிளி
துற்றிய சமபுத்தி சம்போ தனமெனத தோன்றிடுமே.

இஃது ஆற்றனுபின்விகற்பமும் எழுவாய்விகற்பமும் கூறுகின்றது. கிரியா சட்டியெனனுங்குரம் காரகங்களோடு வரும். சமபந்தசட்டி அபேதம பேத மென இரண்டாய நிறபதலது கார—களோடு வாராது. ஒருமைவிளியும் பன்மைவிளியும் சம்புத்தி சம்போதனமாம். எ-று.

‘பன்மை ஒருமை சம்புத்தி சம்போதனம்’ என்பது எதிரிரிநிறை. ‘பேதஞ் சாமா னியமபரி யாயம்.’ இஃதுகாசூத்திரம்.

மேல வேற்றுமைமயக்கங்கூறிய ‘ஆகியதென்பா’ என்னும் பாட்டு முதலி யவற்றுள் அநபிகிதகருததாவும் அநபிகிதகருமமும் கரணமுரு சம்பிரதான மும் ஆற்றெடு வருமெனக் கூறிய குகரவுருபு வினையான முடிதலின், அது கிரி யாசட்டியாயக் காரகமாம். அதற்குதாரணம் ஆணடிக தாட்டிமும்.

இனிச் சமபந்தசட்டியிலே அபேதம் ஒருவகையேயாம். பேதசட்டி சமவா ய்சமபந்தம், சையோகசமபந்தம், சுருபசமபந்தமென மூவகையாம். ‘சம வாய சமபந்தஞ் சினைகு ணந்தொழில்—சாதி விகார மெனவைந் தாகும்.’ ‘சையோக சமபந்தம் பொருளிடங் கால — மெனமு வகையா மென்மனா புலவா.’ ‘சுழமைசம பந்தம் கிள்குருங் காலே.’ ‘இவவிரண் டலலவை சுரு பமாகும்.’ ‘சுருபமயா தாலுமோ நிமித்த மாகும்’ இவை உரைசூத்தர மம். உ-ம். ‘சாததனது கண்,’ ‘நிலதததகலம்,’ ‘சாததனது வரவு,’ ‘எள்ள து குப்பை,’ ‘எள்ளது சாந்து.’ எ-ம். ‘முருகனதுவேல,’ ‘முருகனது குறிஞ் |சி,’ ‘வெள்ளியதாட்சி.’ எ-ம். ‘சாததனது செய.’ எ-ம். வரும். வடதுலாரா ‘எள்ளது சாந்து’ என்பதனை விகாரசட்டியென்பா. ‘விறகது சாமபா,’ ‘சொ லலது புராண,’ ‘நெலலது பொரி,’ ‘கோட்டது நூறு’ என்பனவும்.

இனி அபேதசட்டியாவது கருமகருததாவும் காத்நிருகருமமும்போல ஒருபொருடானே உடையானும் உடைப்பொருளுமாம். உ-ம், ‘இராகுத்தலை’ | ‘கனவிற்ற காண்டலி னுண்டென் னுயிர்,’ ‘தன்னுடம்பு தார மடைக்கலந் தன்னுயிர்ககு’ என வரும்.

இம்மூன்றுவகையாய நின்ற பேதசம்பந்தசட்டி நூற்றொருபேதமாய வி னியுமெனத் ‘பாடியகாரர் சீட்டுக்கொடுப்பா. காகிகாவிருத்தியுக்காரா முப் பத்தாற்பேதங்காட்டினர். இனிச் சேனுவலையர் முதலாயினா தொல்காப்பி யத்தின் இருபத்திரண்டுபேதங்காட்டினர். இந்தச்சம்பந்தசட்டிவேறுமை வினையான் முற்றும் அடையுத்த பெயராய் நிறந்வின, காரகமாகாமை

காணக. 'ஆடை சாததனது' 'சாத்தனதாடை' என நின்றறயபோல புருஷோ
ராஜஞ் 'ராஜஞ் புருஷஃ' என நிற்கும்.

'வணிகிர்', 'குருகிர்' எனபன்-சமபோதனம். 'வண்டே', 'சாததா' என்பன்
சமபுத்தி. (கஎ)

காசகபடல முடிந்தது.

இரண்டாவது சமாசபடலம்.

கஅ. மண்டலத் துப்பதி னெண்டே சிகசசொல் வடசொலென்ப
பணடை வழக்கொடு பாராட றிசிசொற் பலபொருட்கே
யொண்டொடி யாயபின் னெருமொழி யாயமற றெருபொருட்கே
கொண்டியல பன்மொழி யாயசசத்தி யாற்றலுங் கொண்டெழுமே.

இது உரிச்சொற்களின் பகுதியும் அவற்றின் பொதுவிலக்கணங்களுங் கூ
றுகின்றது. திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமென வழக்கொடு நிகழ்த்தும் உ
ரிச்சொல்லென்னுந் தனிமொழிகள் நானாததபதமாகியும் சமாநார்த்தபதமா
கியும் ஆற்றலோடு வரும். எ-று.

ஆறறலாவது விரலென்னுஞ்சொல் உகியாயுணர்த்தாது விரலையேயுணர்த்
தி நிறறலாம், அதுபோலச் சொல்லியறகையாய் நிறறலென்பது.

‘நாநாரத் தகமே பலபொரு ளொருசொற— சமாநாரத் தகமே யொரு
பொருட கிளவி.’ ‘சத்திசங் கேதம போட மாறறல்.’ ‘துன்னரு மெழுத்துச்
சொறறொட ராறறலை— வாணபத வாக்கிய போட மென்பா.’ இவை உரைச
குத்திரம்.

வழக்காவது உலகவழக்கும், செய்யுள்வழக்குமென இருவகைப்படும். அவ
ற்றை வடநூலார லென்கிபபிரகிரியை, வைதிப பிரகிரியையெனபர்.

உமமையான மொழிப்பொருட்காரணமுங் கொண்டெழுமென்க. அதனை
வடநூலார பிரவிருத்தி நிமித்தமெனறும், வியுறபத்தியெனறங்கூறுவா.

உரிச்சொல்லாவது பொருளுநதானும் பேதமின்றி அபேதமாதற்குரிய
சொல். குடமறியாதானுக்குக் குடத்தைக் காட்டி இது குடமென்றால் இதுவே
ன்னுஞ் சுடப்பெயரும் குடமென்னும் பொருளும் பேதமின்றி அபேதமாய்
த தோன்றுமென்றும், சொல்லை நிததியமென்றும், விபுவென்றும், திரவியமெ
ன்றும், சத்தநூலார கூறுவா. அாதநாரீசுவரனென்னும் பார்வதிப்ரமேசுவ
ரன்போலே பொருளுஞ்சொல்லும் பேதாபேதமாய் வருமென்பாருமுளா. கா.
னிதாசனும் “வாகாததாவிவ” என்னுஞ் சுலோகத்தால் அவ்வாறு கூறுவன. உ
ரிச்சொல்லாவது பொருளைக் காரணமாய் நின்றுணர்த்தற்குரிய சொல்லன்
றேவெனின், ‘பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொன்மை தெரிதலுஞ் — சொல்லி
னாகும்” எனக் காரணமாகவும், ‘‘கொடையெதிர் கிளவி” எனச்சுழ்ப்பிரதா
னமாகவும், ‘‘முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு — பிறுமொழி
மேலு மொருங்குட நிலையலும்” என அதிகரணமாகவும், ‘‘அகிர்வும விதி
ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்” ‘‘ஆலே வறிசொன் மகலே வறிசொவ” ‘‘முதலறி

கிளவி கிணையறி கிளவி' 'ஆமமகேட பிக்கும்' எனக் கருத்தாவாகவும், சொலலைக் கூறுவா. அவையெல்லாம் உபசாரமென்க. 'கமநிறை நியலும்.' 'உருவுட் காகும்.' 'செல்ல வினன வினன மையே.' 'எல்லே விளக்கம்.' 'கொல்லே யையம்.' எனச் சொல்லும் பொருளும் பேதமின்றி அபேதமாகக் கூறுதலின, தொலையுபியாகும் அதுவே கருத்தென்க. இனிச் சேனவரையரும் சத்தனாலாருதாதாவாகுபாபா. எனனை 'ஆயிரு திணையினி சைசுகுமன சொல்லே' எனனுஞ் சூத்திரத்தினும் 'பெணமை சுட்டிய வுயாதினை மருங்கின்.' எனனுஞ்சூத்திரத்தினும் முறையே 'செலவினும் வரவினும்' என வருதலானும், ஆணமை திரிநத பெயாநிலைக் கிளவி' என ஒற்றுமைப்பட்டு வருதலானும், சொன்னிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமேயாமெனும், இரண்டிம் ஒன்றையாமெனும், 'மொழிப்பொருட்காரணம்' எனனுஞ் சூத்திரத்திற் பொருளொடு சொற்கையதல இயற்கையாகலாலெனும், ஆறுவதன் சூத்திரத்துத் 'திரிந்து வேறுபடேம்' எனபதற்கு உதாரணம் 'எளளது சாந்து,' 'கோட்டது நூறு' எனபனவற்றோடு ஒருங்கு 'சொல்லது பொருள்' எனபதனையுங்காட்டி முழுவதுந் திரிந்தவெனும், கூறுவா. இனி நச்சினாக்கினியார் சத்தனாலாரோடு மாறுபடச் சொல்லைப் பொருளுணராதற்குக் கருவியெனபா. தராக்கிகா சவருபசம்பந்தமெனபா.

* இனி ஆற்றலைச் சொல்லியற்கையாயுள்ளதெனது நச்சுநகேதமெனவும், சமயசங்கேதமெனவும், நானாததபதங்கனையுஞ் சமானாததபதங்கனையும் கட்டியவழக்கெனவும், சில வடநூலார் கூறுவா. அது பொருந்தாது. வடமொழியுள் வழங்கும் இருவகைப்பதமும் ஒருவாரம்சொல்லப்படாமற் சுயமபுவாய நிகழுகின்ற வேதபுருடன்கண்ணும் வழங்கலின், ஆற்றல் சொல்லியற்கையேயாமென்க. 'செய்யா மொழிக்குந் திருவள ஞ்வருணாத—பொய்யா மொழிக்கும் பொருளெனநே — செய்யா— வதற்குரிய ரத்தணோ.' எனச் சங்கத்தாரும் வேதபுருடனைச் சுயமபு எனரா.

இனி உரிச்சொல்லென்பது பதினெண்டேசிகச்சொல் வடசொல்லெனத் தொகையாற பத்தொன்பதாம். அவற்றுள், ஒவ்வொன்று நானாததபதமும் பரியாயபதமுமாகிய வகையான முப்பத்தெட்டாம். ஆதலின், திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமல்லது இயற்சொல்லுந் திரிசொல்லும் வேறேயிலையென மறுக்க. நானாததபதங்களுள் சிலபதம் பிரசித்தமாகியும், சிலபுதம் அப்பிரசித்தமாகியும் வருதலபற்றிப் 'பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சாத்தி' எனராக்காலும், இயற்சொல்லுந்திரிசொல்லுந் தனியேயிலையென மறுக்க. சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாம். நன்னூலாரும் 'பிங்கல முதலா—நல்லோ ருரிச்சொல் னயநதனா கொளலே,' எனரா. 'மூட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களும்' 'முனிவற வருளிய மூவறு மொழியுளும்' என வருதலின், தமிழும் திசைச்சொல்லேயாமென்க.

இனிச் செய்யுள்வழக்காவது 'ஆவோ வாகுஞ் செய்யு ளுள்ளே.' 'இனச்சுட் டிலலாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை' என வரும், உலகவழக்காவது 'செய்யப்படு பொருளைச் செய்தது போல' எனனுஞ் சூத்திரத்து உதார

‘மூதலாயினவெனக். தொலகாப்பியர், “வெளிப்பட வாரா வரிச்சொல்” எனவே ஏனையன வெளிப்படவந்த உரிச்சொல்லென்பது பெற்றும். இதனால் சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாமெனத் துணிக. (க)

கக. ஆக்கிய சொற்க டகுதி யவாய்நிலை யண்மைநிலை

நோக்கிய மூன்றும் பெற்ச்சோ வதுதொகை நுண்புலவோர்
வாக்கிய மும்மது தூரான வயச்சொன் மருஉத்தொகைச்சொ
னீக்கியு கட்டுரை சார்ந்தசொ லண்மை நிலைபெறுமே.

இது தொகைநிலை தொகாநிலையெனவும் இரண்டறகும் பொதுவிஷத்த ன்வு கூறுகின்றது. தனிநிலைச்சொற்கள் தகுதி முதலாகிய மூன்றுநதோன் ற அவ்வுழியாக வேற்றுமையாக அவ்வப்பொருண்மேற் பிளவுபட்டிசையாது தம்முட்கூடுவது தொகைநிலையாம், பிளவுபட்டு விரிந்தது தொகாநிலை. வா க்கியங்களும் தகுதி முதலிய மூன்று நதோன்ற வரும். தூரானவய முதலா கிய நான்கும் அண்மைநிலையோடலலது வாரா. எ-று.

தகுதி யோக்கியதை எனவும், அவாயநிலை ஆகாவகை எனவும், அண் மைநிலை ஆசத்தி அல்லது சநரிதி எனவும் படிம். தகுதி யவாயநிலை யண்மை நிலை முறையே— யோக்கியதை யாகாங் கிசையா சத்தி—சநரிதி மறுமாற் சத்தி யாகும். இஃதுரைசூத்திரம். இக்கருத்தேபற்றித் தொலகாப்பியரும் “நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியும்” என்றார்.

வாக்கியமாவது “தேவதத்தனறத்தைச் செயதான்” என வருங்காததிரு காரகமுதலாகிய தொகாநிலைத்தொடாமொழிகள்.

தூரானவயச்சொல்லாவது ஆற்றொழுக்கும அடிமறிமற்றமல்லாத “சொந யாழ் வம்மி மிதப்ப.” “நல்ல படாஅ பறை” முதலிய எழுவகைப்பொருள் கோளிலக்கணம் பெற்ற செய்யுட்கள்.

மருஉத்தொகையாவது ‘பினமாலை,’ ‘மூனமாலை,’ ‘அரைக்காச’ எனப்பன். கட்டியசொல்லாவது ‘மூயறகோடி,’ ‘கூாமரோமகம்பலம்,’ ‘கரதலரோ மபாசம்,’ ‘துன்னுகிக்குடா’ எனப்பன்.

சார்ந்தசொல்லாவது இடைப்பிறவற்றகுத்திரத்ததூரணங்களாம்.

இனித் தூரானவயத்துள், பத்ததோடி பதம் பிரித்துக்கூட்டலன்றி, விரு தியைப் பிரித்தும், உமமையைப் பிரித்தும், விபத்தியைப் பிரித்தும், பண்பைப் பிரித்தும், கூட்டுவா. உ-ம். பொறிதுதலவெயாததல், ‘அறஞ்சொல்லுநெ ஞ்சுத்தான்,’ ‘அருங்கேடன்,’ ‘அன்புற மமாந்த வழக்கெனப் வையகத —தி ன்புறற் றொயதுஞ் சிறப்பு,’ ‘செயதவேளவியா,’ ‘பயந்தோ ளிடுக்கண் களைந த புள்ளி—னிவந்தோங் குயாகொடிச் சேவ லோயே.’ இவற்றுள் வெயர்ப் பொறித்த துதலாதல், நெஞ்சோடறஞ்சொல்லவான், கேடரியன், அன்புறார், வேள்வியெய்தவா, கொடியோய என விசுதிப்பிரித்தல் வரும். புணரிய நிலை யிடைக் குறுகலு முறித்தே. இதனால் நிலையிடைபுறுகுறுகலுரித்தது. எ-ம். இனிய வுளவாக வினாது கூறல்—கனியிருப்பக காயகவாந தற்று. இதனால் இனிய கனி, இனாதுகாய். எ-ம். மீகண்; ‘கீழ்நீர்,’ ‘செல்வத்துளெல்லா

நதலை' இவற்றுள் கண்மீ, நீரகமீ, எல்லாவற்றுள்ளுநதலை. எ-ம். 'நதலுந்
ண்சுமரம்.' இதனுள் ஊர நதிலுள். எ-ம். முறையே உமமையும், பண்பு
ம், உருபும் பிரித்தல் வரும். ஆதல்க்கமென்னும் அதிகாரத்தாற் பிரித்தலுங்
கொள்க. எழுவகைப்பொருள்கோளும் செய்யுள்விகாரமும் விருத்தரத்தினு
ரவிதியாகலின், வடநூலார சத்தநூலுட்கூறானென்க. நன்னூலாரும் பொரு
ள்கோட்டுத்திரத்ததுள் இவ்வாறெழுதுவா.

இடைப்பிறவாறுட்சிறுபான்மை பொருந்துவனவும் முழுதும் பொருந்
தாதனவுமுள். உ-ம். 'அறத்தை யழகுபெறச்செய்தான,' 'வாளானமருவானா
'மாய வெட்டினுள்,' 'பாடினுவேவகீதம் பண்ணினுக்கரசன்,' 'குளனாகழனி
சூழகண்ணன் குறுங்குடி,' 'அடுஞ்செநெறசோறு,' 'உப்பினு புறகையுண
க,' 'அளமரு குயிலின் மழுங்கிப் பூம்பொழி—லுளமெலி மகளிரி னெடுவகு
ம்' இவை சிறுபான்மை பொருந்துவன, அளமருவென்றது லளயோரபேத
மாம். அவமருமென்பது அளமருவென்றயிறுது. நிலம் நிலன், கோவில் கோ
யில் என அபேதமிகவரும். 'காமனை யெரித்த கண்பதி தந்தை—வாம தேவ
ன் மலரடி பணிவாம்.' என்றால் காமனையெரித்தல் கண்பதிக்கினமையின், இ
து பொருந்தாது. 'காமனை யெரித்த வாம தேவன்—கண்பதி தந்தை மலரடி
பணிவாம்.' இது பொருந்தும். 'வல்லமெறிநத நல்லிளங் கோசாதந்தை மல
ல்ல யானைப் பெருவழுதி.' என்றால் வல்லமெறித்தல் நல்லிளங்கோசாக்கினமை
யிற்பொருந்தாது. 'வல்லமெறிநத மல்லல யானைப் பெருவழுதி நல்லிளங்கோ
சாதந்தை' என்றாற்பொருந்தும். இவையெல்லாம் அண்மைநிலையல்லது பெரு
மைகாண்க.

தனிநிலைச்சொற்கள் வேற்றுமையாக அலவழியாக அவவப்பொருண்மே
ற் பிளவுபட்டிசையாது தம்முட்கூடுவது தொகைநிலையெனவே, வேற்றுமை
யுருபு முதலிய சொற்கள் கெட்டுத் தனிநிலைச்சொற்கள் தம்முட்கூடுவது தொ
கையன்றோவெனின், —நன்று சொன்னாய், "அலவழி வேற்றுமைப் பொருளி
ற் பொருந்தாது" "வேற்றுமை முதலிய பொருளின்" எனவும் 'உருபுவமை
யும்மை விரியி னடைவே—யுருபுவமை யும்மைத் தொகையாம்." எனவும் நன்
னூலாரும் நேமிநாதத்தாருங் கூறினா. அன்றியும், உயிரீற்றுவேற்றுமையுருபு
ம் உவமவுருபும் உயிராமயங்கியலினும், மெய்யீற்றுவேற்றுமையுருபும் உவ
மவுருபும் உமமையும் மெய்யமயங்கியலினும், நிலைமொழியீறாக வைத்துக்
கெடுத்தபின் வருமொழியோடு புணர்த்தாமையின், அவவாற்றாததல்
மலையிடறென்க. வடநூலாரும் அச்சுச்சுந்தியினும் அலவச்சுந்தியினும் அவ
வாறு உருபுகளையும், உமமையையும், உவமையையும், ஈறாக, வைத்துப் பு
ணர்த்தார. இஃதன்றியும் 'தவனாவாய்,' 'குவனமலர்,' 'அம்பிகாபதி' என
பனவற்றை ஆரூமவேற்றுமை நிலைமொழியீறாக் நின்று கெட்ட சாத்திய
னூரல் இயல்புச்சுந்தியாகாமையானும், 'கோடி தொகுத்தாக்குந் துயத்த
லரிது,' 'பெயலும் விளையுந் தொக்கு,' 'மருவின்றெகுதி,' 'மககட்பெயா'த்
தொகுதி,' 'அனன் மரபினிரண்டொடுந் தொக்கி' எனபுழிக் கோடி முதலிய
சொற்களெல்லாம் நன்று கெட்டுத் தொகுவனவன்மையானும், 'உவாப்பதின
ன்கு,' 'பொற்றெடி' என்னும் உமமைத்தொகையும் அன்மொழித்தொகையும்

வருமொழியீற்றில் உம்மையும் உடையாளென்னுஞ் சொல்லுங்கெட்டவெனவு
 ம்வேண்டிமாகலானும், வேறுமையுருபு முதலிய சொற்கள் தொகுதலென
 பது மலையிடறெனக். பாணினிபகவான் ஆரூபத்தியாயததுள் விபத்தியில்லா
 மற பதத்தொடுபதம் புணருஞ்சுந்தி கூறுவா. “உருப்தொக வருதல்” என்
 றுறபோல இரண்டாமத்தியாயததுள சமாசனில் விபத்தியும் விதித்து லோ
 பமும் விதித்தாரா. காத்தியாயனா சமாசனில் விபத்தியில்லையென்று சித்தா
 நதம்பண்ணினார். அவருரைத்தாங்குரைப்பா சேனாவரையரும். “அது காட்டுது
 ம — “வேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உமமையும் வினைச்சொல்லீறும் ப
 “ணபுச்சொல்லீறுதொகுதலிறெருகையாயினவென்பாரும், அவ்வப்பொருண்
 “மேல இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றமைப்படத்தம்
 “முளியைதலிறெருகையாயினவென்பாரும்மென இருதித்தா ஆசிரியா. “செ
 “யத்ான பொருள், “இருநதான மாடத்து” என உருபு தொககு ஒருசொ
 “னனீமைப்படாதனவும் தொகையாவானசேறலின அவறறை நீக்குதற்கும்,
 “வேழக்கரும்பு, “வட்டப்பலகை, “வண்ணக்குவளை, “தீங்கரும்பு, “கேழறபன
 “நி” எனபுழித தொக்கனவிலையெனினும் தொகையென வேண்டப்படுமாக
 “லான அவறறைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயினதொகுதலிறெருகையெ
 “னப்பாக்கும ஒட்டியொருசொனனீமைப்படுத்தித் தொகையிலக்கணமெனல
 “வேண்டிம அதனால் உருபு முதலாயின தொகுதல எல்லாததொகையினுஞ்
 “செல்லாணையான, எல்லாததொகைக்கண்ணுரு செல்லுமாறொட்டி ஒருசொல்
 “லாதல தொகையிலக்கணமாய முடிதலின, இவ்வாசிரியாக்கு இதுவே துணி
 “வெனப்படுமெனபது. அற்றாயின, “உருப்தொக வருதல்” எனவும் வேற்று
 “மை தொக்க பெயரவயி னானும்’ எனவும் உமமை தொக்க பெயரவயி னானும்’
 “எனவும் உவமை தொக்க பெயரவயி னானும்’ எனவும் ஒதலால், அவை ஆண
 “ந்த தொக்கனவெனப்படுமெனறோவெனின, — அற்றனது, “அதுவென வேற்று
 “மை யுயாதினைத் தொகையென’ எனபுழி அதுவெனனுருபு நின்ற கெட்ட
 “தாயின நின்ற காலத்துத் திணைவழுவாம், அத்திணைவரு அமைவுடைத்
 “தெனின, விரிககின்றுழி நான்காமுருபு தொடராது அதுதன்னையே விரிப்
 “பிணம் அமைவுடைத்து, அதனால் முறைப்பொருடோன்ற “நமபிமகன்’
 “என விரண்டுசொற்றொக்கனவெனப்பதே ஆசிரியாக்கருத்தெனலவேண்டிம. அ
 “ல்லதூஉம், வினைத்தொகை, பண்புத்தொகை, அன்மொழித்தொகை எனபன
 “வற்றினக்கண் வினையும் பண்பும் அன்மொழியுந தொககு நிலலாமையானும்,
 “அஃதே கருத்தாதலறிக’ அதனால் உருபும் உவமையும் உம்மையுநதொகுதலாவ
 “து தமபொருளொட்டிய சொல்லாற்றோன்றத் தாமாண்டுப புலப்படாதே நிற
 “றலேயாம். வேற்றுமைத்தொகையென்பது வேற்றுமைப்பொருளையுடைய
 “தொகையெனறானும், வேற்றுமைப்பொருடொக்க தொகையென்றானும், வி
 “ரியும். உவமத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பனவும்
 “அவ்வாறு விரியும். அன்மொழியாவது தொகைச்சொல்லல்லாதமொழி. வினை
 “த்தொகை, பண்புத்தொகையென்பன வினையினதுதொகை, பண்பினதுதொ
 “கையென விரியும். வினை பண்பென்றது அவறறையுணர்த்துஞ்சொல்லை, ஒரு
 “சொல்லாற்றொகையினமையின, பிறிதோர்சொல்லோடு தொகுதல பெறப்ப

“மெ. இச்சூத்திரத்தாற் றொருகைச்சொல் இனித்தெனவரையறுத்தவாறு.” இவ்வுரை “வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே” என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவரையொழுதியவுரையென்றவாறு. இனி நச்சினாக்கினியார வேற்றுமையுருப் முதலிய சொற்களினின்று தொகுதலின் அவ்வாறு தொகையாயினவென்பார்மதம்பற்றி அவருரைத்தாங்குரைப்பா. ஆயுறும் வெளிப்பட லல்லது உவமவுருபிலது உம்மில்து என்றவற்றை நற்றிலே நின்று கெட்ட அழிவு பாட்டபாவமாகக் கொள்ளாது முன்னுள்ளதன்பாவமாகக் கொள்க. வடநூலாரா அழிவுபாட்டபாவத்தைப் பிரத்துவஞ்சாபாவமென்பா. முன்னுள்ளதின் அபாவத்தைப் பிராகபாவமென்பா. (2)

உ0. தற்புரு டன்றுவி குப்பல் நெற்கர தாரயனே

நெப்பல வானெடுங் கட்பகந்தே மாழி யொண்டொடியாய்
சொற்பயி லவ்வி யயீபாவ மேனைத் துவந்தனெனக்
கற்பவர் கூறுஞ் சமாசன்க ளேதொகைக் கட்டளையே.

இது தொகைக்குத் தொகைகூறுகின்றது. தற்புருடன், துவிரு, வெருவிரீகி, கருமதாரயன், அவவியயீபாவம், துவந்துவன எனச் சமாசன ஆறாம். எ-று.

தற்புருடன் வேற்றுமைத்தொகை. துவிரு எண்ணெடுபொருளபுணர்நத எண்ணொகை. வெருவிரீகி அன்மொழித்தொகை. கருமதாரயன் பண்புத்தொகை. அவ்வியயீபாவம் முன்னும் பின்னும் மொழியிடுததுவரும் இடைச்சொற் றொகை. துவந்துவன உமமைத்தொகை.

நேமிநாதத்தார் வருக்கத்தொற்று வருக்கமளபெடைகள் எனனாது வட மொழியிற் பிறநதவண்ணமே ‘வாக்கத்தொற்று’ ‘வாக்கமளபெடைகள்’ என றுற்போல, யாமுங் கருமதாரயனென்னாது ‘கர்மதாரயன்’ எனத் தற்சமமாகக் கூறினும். அன்றியும், நருமதையெனனாது நன்மதையென்றபோலக் கனமதாரயனென்னும் அமையும். அதன்றித் தனடியாசிரியரும் நிரதாமணி யாரும் வடமொழியிற் பிறநதவண்ணமே ‘யுத்தமயுத்தமும்’ ‘ராசமாபுரி’ ‘ரவி குலதிலகன்’ என முறையே கூறுதல் காண்க. (ங)

உக. தற்புரு டத்தொகை வேற்றுமை யெட்டனுட் சார்ந்தநுஞ்சு
சொற்பொரு ளன்மை மறையின்மை காட்டுந தொகைத்துவிரு
முற்பத மெண்பிற் பதந்தத்தி தார்த்த முடித்துமெழுஉம
பற்பல வேகவற் பாவி யநேகவற் பாவியென்றே.

இது தற்புருடனா துவிருவுமாமாறு கூறுகின்றது. பிரதமாதற்புருடன், துதியாதற்புருடன், திருதியாதற்புருடன், சதுர்த்திதற்புருடன், பஞ்சமீதற்புருடன், சட்டமீதற்புருடன், சத்தமீதற்புருடன், நஞ்ஞதற்புருடன் எனத் தற்புருட்சமாசன் எட்டு. அவற்றுள், நஞ்ஞதற்புருடனாவது அன்மை முதலாக மூன்றாம். இனித் துவிருசமாசன் ஏகவற்பாவி, அநேகவற்பாவி எனவிரண்டாகி, முற்பதம் என்னுமிப் பிற்பதந் ததத்தார்த்தமாகியும் வரும். எ-று.

உம்மையால் தத்திதார்த்தமாய வருதலுமன்றிப் பொருள், அளவு, நிறை முன்னும் மூன்றோடு வருதலுங்கொள்க. மறையென்றது எதிமறை.

பிரதமாதற்புருடனுக்கு உதாரணம். 'நுனிநா', 'நுனிக்கொம்பர்', 'சுடைக்கண', 'அடைக்காசு', 'அடைக்கால்', 'அடைமா', 'அடைக்காணி', 'முற்பகல்', 'பிற்பகல்' எனவரும். வடமொழியில் 'அத்தப்பிப்பலி', 'பூவகாயம்', 'பிராததீவிகன்', 'ஆபநநசீவிகன்' எனவரும். பரிமேலழகர் முற்பகல் பிற்பகலென்பனவற்றை முன்பின்குத தொக்க ஆறாமேவற்றுமைத் தொகையென்பார். வடநூலார் முன்னின்ற மொழி பிரதமையாகவிற பிரதமாதற்புருடெனப்பர்.

'நிலங்கடந்தான்.' எ-ம். வடமொழியில் 'காந்தாராதீதன்.' எ-ம். துதியாதற்புருடன் வரும்.

'நாயக்கோட்டான்', 'திருநீக்கப்பட்டா தொடபு', 'வேந்தசெறபபட்டவா', 'அடியளந்தான்', 'நாத லிசைபட்ட வாழ்தல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'சங்குலாகண்டம்.' எ-ம். தமயினகிய தொழிறசொல்லினும் பிறிதிலும் திருதியாதற்புருடன் வரும்.

'மீனப்பலி', 'குண்டலப்பொன்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பூகபலி', 'நாகபலி', 'பூபதாரு.' எ-ம். சதுர்த்திதற்புருடன் வரும்.

'சுருவாகக்முத்திசை', 'மருவூமேற்றிசை.' எ-ம். வடமொழியில் 'சோரபயம்.' எ-ம். பஞ்சமீதற்புருடன் வரும்.

'நாநுனி', 'நாவிளிம்பு', 'கடக்கடை', 'சாத்தநதை', 'கொற்றநதை.' எ-ம். வடமொழியில் 'சூதாககிரம்.' எ-ம். சட்டதற்புருடன் வரும்.

'எண்ணைய', 'கைவிரல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பாவதசிகரம்', 'சரோசலம்.' எ-ம். சத்தமீதற்புருடன்வரும்.

'நோந்த மொழிப்பொருளை நீக்க வருநகரஞ்சாராத துடலாகிற நன்னுடல்போஞ்சாராததுதா—னுவியேற நன்னாவி முன்னாகும்.' என்பதனை 'அக்ளங்கன்', 'அநங்கன்.' எ-ம். 'அபிராமணன்', 'அநசசுவம்.' எ-ம். 'அத்தனம்.' எ-ம். முறையே இன்மை, அன்மை, எதிர்மறை மூன்றினும் நஞ்ஞவரும். ததபாவந ததன்னியந ததவிருதத—மெனமுன் ருரு நஞ்ஞதற்புருடன். இஃதுசைசுருத்திரம். இனிப் பாணிநிபகவான இவவுதாரணங்கடகு முன்னின்ற நகாரங்கெட்டு வேறொருநகாரம் வந்ததென்பார். தமிழிலும் 'இலபொருளுவமை' இது இயற்கையான ததபாவத்தில் வந்த நஞ்ஞ. வேற்றுமையல்லவழி, 'அஃறிணை' என்பன ததன்னியமான இனத்தில் வந்த நஞ்ஞ. 'பயனில் சொற பாராட்டில்', 'கோளில்பொறி' இவை உண்மைக்கெதிமறையான ததவிருதத்தில் வந்த நஞ்ஞ. 'நீரும் மல்லாச சார்பென் கிளவி' இது இன்மைப்பொருளில் வந்த அன்மை. 'மனனாப பொருளு மன்ன வியற்றே', 'பிறவாழி நீந்தலரிது', 'புறத்த புகழுவில்' எனபுழி முறையே ததபாவமும் ததன்னியமும் ததவிருத்தமுமான நஞ்ஞ. ததபாவமெனவும் இன்மைப்பொருள் 'நீர்க்குணம்' எனவடமொழிக்கண்ணும் வரும். இனி 'இலபொருள்', 'இல்லாப்பொருள்', 'இரப்பாரா யில்லாத வீண்கண்மா ஞாலம்', 'ஏழாப்பிடுறணி' என அடையடுத்த தொகைமொழியாய நிற்குமென்க. 'இலபொருள்', 'இலபொருள்'

நூன்' எனபன பொருளிலலை பொருளில் எனபனபோல எழுவாய்க்குப் புழனி
லையாவதன்றி ஒருபொருட்கு அடையாய நிலலா இவவிரண்டுமனக. நன்னூ
லார் வடிவெழுத்திலக்கணமும் ஒலியெழுத்திலக்கணமும் 'புள்ளிவிட்டவ்வொ
டு' எனனுஞ் சூத்திரத்தான ஒருங்கு கூறினாற்போலத் தொலகாப்பியனாரும்
"இல்லென கிளவி யினமை செபின்" எனனும் ஒருசூத்திரத்தால் தொகை
நிலையாய நின்ற அடைமொழிக்கும் தொகாநிலையாய நின்ற எழுவாய்தொ
டாக்கும் ஒருங்கு கூறினானக.

இனித துவிஞ்சுமாசனுகு உதாரணம் 'பன்னிருபடலம்,' 'பஞ்சகபாலம்,'
'ஏகாதசகபாலம்' என இருமொழியினும் தத்திதாரத்தமாக ஏகவற்பாவி வ
ரும், பன்னிருபடலத்தாற் செயத நூல், பஞ்சகபாலத்தில் வறுத்த புரோடா
சம் எனப் பொருளப்திலினெனக. 'பஞ்சவடி' ஏகவற்பாவி. 'பஞ்சபாண்ட
வர்' அநேகவற்பாவி. 'இருதேவாபாராபார,' 'மூவேந்தர்,' 'முப்பத்து முமை
ததேவர்' எனத் தத்திதாரத்தமல்லாத அநேகவற்பாவி வரும். 'இருகண,' 'மு
ச்சுடர்,' எ-ம். 'இருகலம்,' 'முநநாழி,' எ-ம். 'இருபலம்,' 'முத்தொடி,' எ-ம்.
முறையே பொருள் அளவு நிறையோடும் ஏகவற்பாவி வரும். 'பொருணிறை
யளவொடு புணர்பின் மொழியுடன்—மருளது துவிஞ் வறுங்கலும் பெறுமே.'
இஃதுகாசஞ்சூத்திரம். 'அறுகால்,' 'சடபதம்,' 'துவிரோபம்,' 'சதுரபுச்சம்,' 'ச
ணமுகம்' இவை துவிஞ்சுமாசனமேல வந்த வெகுவிரீகி. 'முககாலி,' 'நாற
காலி,' 'அட்டபதி,' 'உபயபதி' இவை துவிஞ்சுமாசனமேல வந்த தத்திதன்.
இனிப் 'பதினென்று,' 'பன்னிரண்டி,' எ-ம். 'நூணிப்பதக்கு,' 'நிரி,' எ-ம்.
'தொடியேகச்சு,' எ-ம். என் அளவு நிறைகள் தம்மொடு தாம ட நாரத் தொ
கையைப் பாடியகாரரும் தொலகாப்பியரும் உமமைத்தொகைத்துவந்துவ
னென்பா பதினென்றென்பதனை ஒன்றையதிகமாகவுடைய பத்தென விரித்
து, உருபும் பொருளும் உடனொருக்க மத்தியபதலோபனென்பா காததியாய
னா. பிறவுமன்ன. இனித் தொலகாப்பியரும் முப்பத்து முனென்பதனை முப
ப்தும் முனறுமென விரியாது, முன்று தலையிட்ட முப்பதென விரித்துக் காத
தியாயனா மதமுங்கொளவா. இனி 'இருபது,' 'முப்பது,' 'இருநூறு,' 'முந்நூ
று' எனபனவெல்லாம் மத்தியபதலோபமும். என்னை? இரண்டாறபெருக்கிய
பதது, இரண்டாறபெருக்கிய நூறு என விரிதலின். பிறவுமன்ன. 'அறுநா
ன்கிரட்டி' எனபது ஆறாறபெருக்கிய நான்கிரட்டி எனவும், வெகுவிரீகிப்
பொருளால் இருபத்துநான்கிரட்டி எனவும், 'புதிற்றுப்பத்து' என்னும் ஒரு
தொகைச்செய்யுள் பத்தாறபெருக்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொரு
ளால் நூறெனவும், விரியும். 'நூறுறுப்பத்திக்கிய' என்பது நூறாறபெரு
க்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொருளால் ஆயிரமெனவும், நூறுறுப்பத்து
மெனவும், விரியும். இனிப் பண்புத்தொகையென்பாருமுளா. வடமொழியி
னும் 'ஏகாதசம்,' 'துவாதசம்,' 'ஏகவிஞ்சதி,' 'பஞ்சவிஞ்சதி,' 'சதுச்சதம்,'
'அட்டசதம்,' 'அட்டசகச்சிரம்.' எ-ம். 'நவத்துவயதிபம்.' எ-ம். வரும். 'அறு
கால்,' 'சடபதம்' முதலாக ஈண்டிக் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் எவற்றுக்
கெனின், அவை துவிஞ்சுமாசனல்லவென்பதற்கும், அபிபிரதிபத்தி, விபிர
திபத்தி, அன்னியதாபிரதிபத்தி வாராமைக்குமென்க. (ச)

உஉ. முன்மொழிப் பண்பிரு பண்பு விசேடிய முன்மொழிதன்
முன்மொழித துலஸியம் பின்மொழித் துலஸிய மொயகுழலாய்
முன்மொழிச சமபா வ்ணையவ தாரண முறறுமிவை
நன்மொழிப பண்புத தொகைக்கன்ம தாரய னற்றமிழககே.

இது கருமதாரயனொறு கூறுகின்றது, முன்மொழிப்பண்பு, இருமொழி
பண்பு, முன்மொழிவிசேடியம், முன்மொழியொப்ப, பின்மொழியொப்ப,
முன்மொழியெண்ணம், முன்மொழித்தேற்றம் என எழுவகையாம் கருமதா
ரயன். எ-று.

‘முன்மொழிப் பண்பு விசேடண பூவம்.’ ‘இருமொழிப் பண்பு விசேட
ணோபயம்’ ‘முன்மொழி விசேடியம் விசேடிய பூவம்.’ ‘முன்மொழித் துலஸி
ய முபமா பூவம்.’ ‘பின்மொழித் துலஸிய முபமோத தரபதம்.’ ‘சமபா
வ்ணையவ தாரண முறையே — யெண்ணத் தேற்ற மெனப்பெயர பெறுமே.’
இவை உரைசூத்திரம்.

‘கருங்குவுளை,’ ‘செங்குவுளை.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘நீலோறப்லம்,’ ‘இர
த்தோறபலம்.’ எ-ம். முன்மொழிப்பண்பெனனும் விசேடணபூவபத கரும
தாரயன் வரும்.

‘பெருவெள்ளை,’ ‘சிறுவெள்ளை,’ ‘இனபத்துனபம். எ-ம். வடமொழியில்
‘சீதோட்டணம்,’ ‘சுகதுக்கம்.’ எ-ம். இருமொழிப்பண்பெனனும் விசேடணோ
பயபத கருமதாரயன் வரும்.

‘தெய்வப்புலவன் நிருவளருவன்.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘வையாகரணக
சூசி,’ ‘ஆசாரியதண்டி.’ எ-ம். முன்மொழிவிசேடியமெனனும் விசேடியபூ
வபத கருமதாரயன் வரும்.

‘சங்குவெள்ளை,’ ‘முத்துவெள்ளை.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘சங்கபாண்டி.’
எ-ம். முன்மொழியொப்பெனனும் உவமபூவபத கருமதாரயன் வரும்.

‘அடிமலர்,’ ‘பெண்ணணங்கு.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘புருடவியாககிரம்.’
எ-ம். பின்மொழியொப்பெனனும் உவமோததரபத கருமதாரயன் வரும்.

‘சங்கபாண்டி,’ ‘புருடவியாககிரம்,’ ‘மயூரவியஞ்சகம்.’ எனனும் உதார
ணம் மூன்றிற்கும் மூன்றுகூத்திரஞ்செய்வா பாணினியென்க.

‘அறச்சுற்றம்,’ ‘அருட்செலவம்,’ ‘கல்விப்பொருள்.’ எ-ம். வடமொழியி
ல் ‘விரயதரம்,’ ‘குணபுத்தி,’ ‘சுகோதபெருது.’ எ-ம். முன்மொழியெண்ணமெ
னனும் சமபாவனுபூவபத கருமதாரயன் வரும். இவையே துணியப்படுங்
காலத்தித் தேற்றமெனனும் அவதாரணபூவபத கருமதாரயனும். திருவள
ருவரும் தொல்காப்பியரும் ‘எண்ணித் துணிக கருமம்.’ எ-ம். ‘ஏற்ற நீளை
வுந் துணிவு மாகும்.’ எ-ம். கூறினாகலின், ஒருபொருளை எண்ணும்பொழு
து ஒன்றாகவும் துணியும்பொழுது வேறொன்றாகவுவகொள்க.

‘விசேடியபூவபதமாவது சிறப்பி னாகிய பெயாநிலை கிளவிகு—மியற்பெ
யர்க் கிளவி முறப்படக் கிளவா.’ என்ற சூத்திரவிதிபெறுதத் தொகையாய் நி
றபது. இதனை மாறித் ‘திருவீரவாசிரியன்,’ ‘சங்கராசாரியன்,’ ‘அகத்தியமு
னிவன்’ என விசேடியோததரபதமுமாகுவா.

‘வெண்டிங்கன்,’ ‘செஞ்ஞாமிறு’ என்பன இனமின்திச் செய்யுளில் வந்த கருமதீர்ப்பன். தண்டிபாசாரியரும் - தவளசுந்திரனென்பார். இனிச் செனுவ னாயர் ‘வெள்ளாடி,’ ‘வெண்கண்மா’ என்பன முன்மொழிக்குணமபற்றி வா ராது சாதிப்பறி வந்தவெனபா. அவ்வாறு ‘கிருஷ்ணசாபம்’ என்பதனைக் கர்சிகாவிருத்திகாரருக்கூறுவா.

‘சிறுவெள்ளை,’ ‘பெருவெள்ளை’ என்பனவற்றை நென்மேலேற்றிக் குண நாமங்களே குணிகட்குமாகவின இவை அனமொழியல்லவெனச் சிறுமை பெ ருமைகளை வெள்ளைக்கட்டையாக்காது நெல்லுக்கடையாகருவர். இனிச் ‘செந நிறம்,’ ‘வெண்ணிறம்,’ ‘மார்கழித்திங்கள்,’ ‘மாசித்திங்கள்,’ ‘பலாமரம்,’ ‘மா மரம்,’ ‘பரணிக்ஷத்திரம்,’ ‘மகநக்ஷத்திரம்,’ ‘வானீமீன்,’ ‘கயனமீன்,’ ‘சா னாபபாமடி,’ ‘விரியனபாமடி’ இவை சிறப்பும் பொதுவுமாகிய பெயா. ‘கநநி யாகுமீர்,’ ‘குமபகடம்,’ ‘மருதநவா’ என முறையே வேதத்தினும் வானமீ கத்தினும் வியாசபாரதத்தினும், ‘புடகபடிடைவ,’ ‘பெருமைச்சீஸ்திபு,’ ‘அராஅபபாம்பு,’ ‘வடுக்தற மாசி விடும,’ ‘உவகை மஞ்ச்சிபிற் சோர்டி,’ ‘ஆடகச செம்பொற கிண்ணம்,’ ‘அலறு முநநீரத் தடங்கடல்’ என இவை ஒருபொருட்கு இருபெயா பிரியாது நின்றன. இவைபோலவன வருஞ்சொறப றறி ‘ஒருபொரு ளிருசொற பிரிவில் வரையா’ எனசுருத்திரஞ்செய்தார். ‘ஆண்டகை,’ ‘பெண்டகை,’ ‘மக்கட்கட்டி’ இவை பின்மொழியாகுபெயராய நின்ற இருபெயரொட்டிப பண்புத்தொகையெனபா. ‘மக்கட்கட்டி’ என்பத னைக் கலாடாகும் பின்மொழியாகுபெயராய நின்ற இருபெயரொட்டிபபண புத்தொகையெனபர். அதனைச் செனுவனாயா அனமொழித்தொகையெனபா. நச்சினாககினியா ஆகுபெயரெனபா. அவ்விரண்டும் இருமொழிமேலுமனறி வேறொருமொழிமேனிலலாமையின, அவவுரை பொருநதாமைபுறிக. ‘கருஷ பாலாணம்,’ ‘கருஷோபலம்’ இவை உகாகல்லெனனும் வினைத்தொகையாம். அதனை வடநூலார் இடமுணராததும் வினைப்பெயரெனபா. (௫)

உக. முன்மொழிப பேர்ச்சொ ளிடைச்சொ ளிரண்டு முரணிறிற்குந் தன்மொழி யவ்வி யயீபாவ மும்மைச் சகாரத்திலே யின்மொழித் தொந்தன் சமாகாரத் தோடித் தோதரமா மன்மொழித் தோற்றஞ் சமுச்சயத் தோடுமன் வாசயமே.

இது அவவியயீபாவமும், துவருவனும், சகாரவிரியுங்கூறுகின்றது. பெ யாச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுமாக முன்மொழி மாறிநின்ற, நாமபூவா தம், அவவியயபூவபதம் என, அவவியயீபாவம் இருவகையாம். இனித் த வந்துவனும் சமாகாரம், இதோதரயோகம் என இருவகையாம். சகாரவிரி சமுச்சயமும் அனவாசயமுமென இருவகையாம். எ-று.

தன்வினையென்பது ஒருவினையாறாபோலத் ‘தன்மொழி,’ ஒருமொழியா ம். ‘உம்மைச்சகாரம்’ இருபெயரொட்டியப் பிரியாயம். ‘மன்மொழித்தோற்ற ம்’ மன்னுமொழித்தோற்றம். அனைவது உம்மை விரிந்து நிற்குந்தொகாநி லைத்தொடர்மொழி.

உ-ம், 'வான்மன்', 'அனுமன்' என நான்மூர்ப்பதமாய் வந்த அவ்வியயி பாவமாகிய முன்மொழிப்பெயர்க்கொல் வரும். 'மற்றையாடை', 'தொன்னா' என அவ்வியயபூர்ப்பதமாய் வந்த அவ்வியயிபாவமாகிய முன்மொழியி டைசெவதால் வரும். அவ்வியயம் ஈண்டு இடைச்சொல் இக்கருத்தெபற்றித் தொல்காப்பியரும் "முனனும் பின்ன மொழியுதிதது வருதல்" எனச் சூத்திரஞ்செய்தார். ஆண்பிச் சூத்திரத்தார் பெற்றனமாயினும், தெரிக்கென்பது ஈண்டிப பெற்றும்.

இனி ஒருமையீராய் வந்த அஃறிணையும்மைத்தொகையைச் சமீகார்த்து வந்துவன்னதும், உயர்திணைபுனமையீராய் வந்த உமமைத்தொகையை இதனோதரயோகத்துவந்துவன்னதும், ஒருமையீறு காட்டென்னும் ஒருபெ யாபபொதுசொற்போலென்றும், ஏகவற்பாவிபோலென்றும், பனமையீறு மரகுகளென்னுஞ் சொற்போலென்றும், அநேகவற்பாவிபோலென்றும், 'திருடாரநதமுன கூறுவா. உ-ம். 'அறம்பொருள்', 'புலிவிற கெண்டை.' எ-ம். 'சங்கபடகம்.' எ-ம். 'கபிலபரணா', 'சேரசோழபாண்டியா', 'இராமலட்சு மணா.' எ-ம். இருதிணையினும் இருவகைமொழியினும் சமீகாரமும் இதனோ தாரமும் முறைபூவீரும்.

இனித தொகாநிலையும்மை வருமாறு: 'நம்பியும் வந்தான்' என்றால் 'நங் கையும் வந்தான்' எனப் பொருள்பட்டி இருபெயர் ஒருவினைகொள்ளும் எச்ச வுமமையைச் சமூசசய்மென்பா. 'நம்பியுமுதம் வருவன்' என்றால் 'உழா தும் வருவன்.' எ-ம். 'பசு மேயத்தும் வருவன்' என்றால் 'மேயாதும் வருவ ன்.' எ-ம். பொருள்பட்டி இருபெயா இருவினைகொள்ளும் எதிமமையும்மை யை அந்வாசய்மென்பா.

'அறம்பொருள்', 'புலிவிற கெண்டை', 'சேரசோழபாண்டியா' என வ ரும் உமமைத்தொகைகள் ஒன்றினுகொன்று அடையென்னும் விசேடணமா காது தொகுமென்க. ஒழிந்த தொகையெல்லாம் ஒன்றினுகொன்று விசேட ணமாகியே தொகுமென்க. அதுபற்றித் தொல்காப்பியா "இருமொழி பன் மொழி" எனச்சூத்திரஞ்செய்தார். மற்றைக் 'சுறசுனைக்குவனையிதழ்' எனனு ம வேறுமமைத்தொகை முதலியனவெல்லாம் இருமொழித்தொகையாமெ ன்க.

அளவைப் பரிமாணமென்றும், நிறையை உனமானமென்றும், எண்ணச் சங்கியையென்றும், வடனூலா பெயா கூறுவா.

'இன்மொழி' என்ற மிகையால் ஏகசேடபதத்துவந்துவனுக்கொள்க. 'அந் த னுனை நகும யாமே' என்புழி யாமென்பது நீயும் யானுமென்னும் உ ம்மை தொக்கு நீயர்னென நின்றதுமன்றி, நீயென்னும் முன்மொழியுந்தொ க்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமென்ப பன்மையீறுகி, ஏகசேடமாய் நின 'று, நகும' என்னும். உள்பாட்டித்தன்மைவினையோடு முடிதலின், 'ஏகசே டபதத்துவந்துவன்னபா' சிறுகனையானையோடு பெருந்தேரெய்தி யாமவ னினதும் வருதல்' என்புழி நீயும், அவனும், யானும் என்னும் உம்மை தொ க்கு நீயவன யானென நின்றதுமன்றி, நீயவனென்னும் முன்மொழிகளிரண்

இந்திதாக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமென்ப பன்மையிருக்கி, ஏகசேட மாய்நின்று, வருந்து என்னும் உள்பாபித்தன்மைவினையோடு முடிதலின், ஏகசேடபதத்துவந்தவனென்பார். நீவிர் வம்மின் பாடுதம்வாழி தோழிநிர்நெகம் வம்மின். போதுவம் என ஈருவனவுமது. இனி வடமொழியினும் துவம் அகம் என்புழிச சகாரமும் முனமொழியும் தொக்கு, அகமென்னும் பின்மொழி ஆவாம் எனவும் வயம எனவும் ஆதேசமாகி, ஏகசேடபதத்துவந்தவனென்பார். நீயா நென்னும் மும்மைத் தொகையினும்—நீயவன யானென்னும் மும்மைத் தொகையினும்— மவன் பென்னும் மும்மைத் தொகையினும்—விததி பன்மை பெய்தி யேனவை— யிற்று நிறப தேக சேடனும். இவவு லாச்சுத்திரத்தானுமறிசு. இனி யானென்பதனை யாமென உயாததுக்கூறாதும் நியென்பதனை நீயொன உயர்த்துக்கூறாதவம் ஏகசேடனோமாவெனின, அவை ஏகசேடனாகு உபசாரமாமென்க. (சு)

உச. இருமொழிபன்மொழிபின்மொழியெண்ணோடிருமொழியெண் டருமொழியொற்றொழிதிக்கந்தராளஞ்சகமுனிற்கு
மொருமொழியேனைவிதிகாரலக்கணத்தோடுவருமு
பெருமொழியாகிவெகுவிரியன்மொழிபுபிரட்டிந்தே.

இது வெகுவிர்கியாமாறு கூறுகின்றது. துவிபதவெகுவிர்கி, வெகுபதவெ குவிர்கி, சங்கியோத்தரபதவெகுவிர்கி, சங்கியோபயபதவெகுவிர்கி, திகரத ராளலக்ஷணவெகுவிர்கி, சகபூர்வபதவெகுவிர்கி, வியதிகாரலக்ஷணவெகுவிர்கி என வெகுவிர்கி எழுவகையாம். எ-று.

‘ஒற்றொழிதிக்கந்தராளம்’ திகந்தராளம். ‘வரும்’ என்பது வினைமுற்றாய் நின்றது. ‘பெயர்’ பொருள். அனமொழிப்பொருளடைந்தெனவே, அனமொழியையடையாமல் அதன்பொருளையடைந்தபின் இருமொழியும் பன்மொழியு ந்தொகுமென்க.

வெகுவிர்கிக்கு அன்னியபதார்த்தத்திலே சத்தியென்றும், சக்கியசமபர தமான இலக்கண வேண்டாவென்றும், ‘இரததுபுரசக்கிரவாளம்’ எனபுழி அவ்வச்சொற்களின்பொருண்மேலன்றி அவறறேடு ஒருசம்பந்தமன்றியும் ஒருநகரத்தை உணர்த்தினற்போல வெகுவிர்கி தொகுமென்றும் உணரக. வட நூலாருணாத்தாவகுரைக்குஞ் சேனாவரையருரை பின்னாக் காட்டினும்.

‘ஆகி யுதாத்த மன்மொழித் தொகைபெறும்.’ ‘அநதோ தாதத மலலவை பெறுமே.’ இவை உகாச்சுத்திரம்.

உ-ம். ‘உண்ணுமுலை,’ ‘முற்றமுலை,’ ‘பாயினமேகலை,’ ‘பரசுபாணி,’ ‘ஆரு டவாநரம்,’ ‘நீட்கிராரந்தசனம்’ என உபயபதவெகுவிர்கி வரும். திருக்கோ வையாரில், ‘பாயினமேகலை’பையப் பெயொச்சம். ஒருசொல்லாகலின், ஆகு பெயொன்பர் பேராசிரியர். பெயொச்சம் நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகி ளவியுமர்கப் புணர்ந்து நோக்காமையின், மற்றது அவ்வாறுணாத்தார்.

‘மட்டுவார்துமல்,’ ‘பொன்னேறுபூண்முலை,’ ‘திருமயினாதினறம்,’ ‘சூடங் கையி னகன்றவிழி,’ ‘கைபரந்து வண்டிசைக்குங்கூந்தல்,’ ‘நெள்ளுகதிகாய முது.’ எ-ம். பராக்கிரமோபாரச்சிதசம்பத்து. எ-ம். வெகுபதவெகுவிர்கி

வரும். இவை, அடையுதித்து, இருபதமேயுராவின், வெகுபுத்தவர தினங்கு
செய்வறி ஒழிந்ததொகைக்கு, வாராவென்க, வருமென்ப, வடநாடுக்கு,
'தாரநதம்புது', 'இனியநாற்பது', 'புறநாறுது', 'கதிராயிரம்' எனச் சங்கி
யோத்தரபதவெகுவிர்கி வரும். இதற்கு இன்னதொகைநினைத்தனத்துப் பிறந்
ததெனக குறியீடு கூறிலர்.

'பத்தெட்டுடைமை பலருள்ளும் பட்டெய்தும', 'அஞ்சாறு', 'வெழுட்டி'
எனச் சங்கியோபயபதவெகுவிர்கி வரும்.

'வடகிழக்கு', 'வடமேற்கு', 'தென்கிழக்கு', 'தென்மேற்கு' எனத் திகந
தராளஸ்குணவெகுவிர்கி வரும். இதற்கும் இன்னதொகையெனக் குறியீடு
கூறிலர். 'திருபுவேறு கிளப்பி நொறு முகரூம்—கெகிதல் வேண்டும்' எ
னச் சந்தியிலக்கணஞ்சொன்னவர் குறியீடு கூறிலா. 'கிழக்குமேற்கு' என்ப
து தவரதுவன.

'கெழுதகைமை', 'கூடிய-மாம்', 'சகரிதி', 'சமுலம்' எனச் சகபூரவபத
வெகுவிர்கி வரும். கெழுதகைமையாவது கூடியதகைமையினையுடையான்
எனப் பொருளபட்டவிததுச் சகபூரவபதவெகுவிர்கியாம். கெழு, சக என்
பன் உபசாக்கம்.

'கேசாகேசி', 'தண்டாதண்டி', 'முட்டமுட்டி' என வியதிகாரலக்கணவெ
குவிர்கி வரும். இது வடமொழிக்கலலது வாராதென்க. வியதிகாரலக்கண
ம், அன்னியோனனியம், இததோதரம், தடுமாதறம் இவை சமாதார்த்தகம்.

'மலர்க்குழல்', 'தகரஞாழல்', 'பவளவாய்', 'கருங்கண்', 'தாமுழல்' இ
வை தததம்பொருளாய நிலலாது அனமொழிப்பொருளாய நிறகிற படுத்துச்
சொல்லுக, எடுத்தல் படுத்தல் உயர்க்கல்லது மெய்க்கினலையின, ஈனநி
நறறயலென்னும் உபதையைப் படுத்துச்சொல்லுக. 'சுட்டிமுத லாகிய வாய
தவிதுதி' எனத் தொலகாப்பியரும் நறறயலை இறுதியெனபா.

இனி வடநாடார் உம்மைத்தொகையின் வெகுவிர்கி வாராதென்றும், 'ஆரக
தூரதுபி' என்பதனை மத்தியபதலோபுனமேல் வரத் வெகுவிர்கியென்றும், அ
வருட்சிலா 'ஆரகதூரதுபி' என்பதனை உம்மைத்தொகைமேல் வந்த வெகுவிர்கி
யென்றற்கூறவர். தமிழ்தூலினும் 'தகரஞாழல்' எனப்பொன்றையே தொ
ல்காப்பியர் நன்னூலா முதலாயினா உம்மைத்தொகைப்புறத்து வந்த அன
மொழித்தொகைக்குதாரணம் காட்டியதல்லது வேறுதாரணமினமையானும்,
செய்யுட்களில் யாண்டும் உம்மைத்தொகைப்புறத்து அன்மொழி வாராமெ
யானும், 'தகரஞாழல்' என்பது தகரஞாழலாகிய சாரதென்பதன்றிச் சாரது
பூகினைஎனப் பொருள் விரிதலின் 'துவிபோம்' எனப்படுபொ அனமொழிக
கனமொழியாய வருதலானும் அது பயின்று வாராஸ்துயறிக. 'தததம் பொ
ருள்வயிற்றும்மொடு சிவனனும் மொப்பில வழியாழ் பிறிதொருள் சுட்டி
லும்' எனத் தொலகாப்பியர் கூறிய ஆகுபெயரிலக்கணத்தைப் புரணியுபக
லான் தற்குணமும்விருநாடுவெகுவிர்கி, அதற்குணமும்விருநாடுவெகுவிர்கி என
அனமொழிக்கிண்கணமாகக் கூறுவர்.

இனிப் புண்பு தொகைநூல்களின் யானும் உம்மைத் தொகையெயர்வ
யி னனும் வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னனும் மீதுதின் மியது மன

மொழித் தொகையே.” எனனுஞ் சூத்திரத்திற்குப் புண்புச்சொற்றொகுசொல்லினும் உம்மை தொக்கப்பெயர்க்கண்ணும் வேற்றுமை தொக்கப்பெயர்க்கண்ணும் இறுதிச்சொற்கண் வின்று நடக்கும் அன்மொழித்தொகையென்றவாறு புண்புத்தொகையும் உமமைத்தொகையும் வேற்றுமைத்தொகையும் அச்சொற்றொக்கபின் அதற்கென அன்மொழித்தொகையாகாமையின், தொகுவதன்முன் அவற்றிற்கு நிலைகள்மாகிய ‘சொற்பற்றி வருமென்பது விளக்கிய, தொகையினனும் என்னுது ‘பண்பு தொகவருஉங் கிளவி யானு—மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்— வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்’ என்றார். இறுதிச்சொற்படுத்தலோசையாற பொருள்விளக்குமான வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளுங் கணரிகொளக. ‘வெள்ளாடை’ ‘அகரவீறு’ எனபன பண்புத்தொகைபுறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. ‘தகராநூழல்’ என்பது உம்மைத்தொகைபுறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. ‘பொற்றொடி’ என்பது வேற்றுமைத்தொகைபுறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இனி அவை ‘வெள்ளாடையுமித்தான்’ எ-ம் ‘அகரமாகியவீற்றையுடையசொல்’ எ-ம். ‘தகரமு நூழலுமாகிய சாரிதபூசினுள்’ எ-ம். ‘பொற்றொடிதொட்டான்’ எ-ம். விரியும். பண்புத்தொகைபுறத்துப் பிறத்தல் பெரும்பான்மைபாகலின் முறையிற்கூறுது அதனை முறகறிஞர். வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தலின் உமமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் சிறுபான்மையாயினும், ஒருபயனோக்கி அதனை அதன்மூன் வைத்தார். யாதோ பயனெனின், சிறுபான்மை உவமத்தொகையினும் வினைத்தொகையினும் அன்மொழி பிறக்குமென்பதுணர்த்துதலென்க. அவை ‘பவளவாய’, ‘திரிதாடி’ என வரது, பவளம்போலும் வரையுடையாள் திரிந்த தாடியினையுடையான என விரியும். பிறவுமன்ன. இது சேனாவையர்க்குத்தது. (எ)

உரு. தற்புரு டன்றுவி குக்கர்ம்தாராயன் முமுதன்மை

பிற்புத மர்மெழு வாய்ம மெர்ருஉத்தொகை பெண்ணண்ணங்கே

முற்புத மவ்விய யுய்பாவ மொப்பு முறைபிறமுஞ்

சொற்புதந் தொக்கவை யெல்லா முதன்மை துவரதனுக்கே.

இஃது அத்தொக்ககளுட் பிரதானபதங்குகின்றது. தற்புருடன் முதன்முன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாம். பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாம். அவ்வியயுய்பாவமும் உபபிதசமாசனும் காரி வரும். துவரதன்னை உபயபதப்பிரதானமாம். எ-ம்.

உ-ம். ‘யானைக்கொழு’ ‘பலாக்காய்வந்தது’ எ-ம். ‘இருதேவாபார்ப்பார்’ எ-ம். நிலக்குவனை. ‘சார்பாப்பாமடி’ எ-ம். முறையே முன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாய் வரும். ‘துவரத’ ‘இடைநா’ ‘முதன’ எனப் பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாய் வரும். ‘புதாக்கர்மம்’ ‘உய்குமபம்’ ‘சாகப்பிரதி’ என்குமிவை ஒருகால் உத்தரபதப்பிரதானமாகியும் துவரதப் பூர்வபதப்பிரதானமாகியும் வரும். ‘மதிமுதம்’ ‘பெண்ணண்ணு’ என்கும் உபபிதசமாசனமாய் உபயபதின்கு. ‘திரிப்பலை’ ‘கவிலபரணா’ எனத் துவரதன்னை உபயபதப்பிரதானமாய் வரும். எழுத்தரசைப் பந்த மடிதொடை

என்னது வெகுபத்தமாகலின், 'பொறியத்தொகை' கலைநிலையம் 'முதலாம்' பெரும். 'வெகுபத்த' அரங்கத்தின் தந்திரத்தின்மேல் அமைந்திருக்கின்றதே. அங்கு லக்கணத்தொகை கூறியும். (2)

உக. 'சொன்ன தொகைக்கு' நூற்பும் பொருளுந் தொகுத்தெல்லா யினனகை யாய்ந்த கியபத் லோப னியைந்தசொற்கள் பின்னரு மாகம வாதேச லோபம் பெறும்பெறுமால் வுன்ன விகாரம் விபரிய நூசும்வன் னாகமமே.

இது மத்தியபத்லோபமும் புணர்ச்சிவிதாரமுதலாகியனையும், தற்புரு ளுள் உருபும் பொருளும் உடன்றொருதல் மத்தியபத்லோபமும், ஆகமமுத லாகிய மூன்றும் பெறும். தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுந் தாரணியினறி வ ன்னவிகாரமுதல் நான்கும் பெறும். ஏ-று.

உ-ம. 'வளைக்கை', 'பொறறொடி', 'மாறாநீர்வையம்', 'விரிநீர்வியனுலகம்', 'நாப ரீர்வைப்பு', 'கடன்றூலம்', 'வாயுணவினமாக்கள்'. எ-ம். 'பரசுராமன்', 'கோதண்டராமன்', 'தசரதராமன்'. எ-ம். 'இருவகைமொழியினும் மத்தியப தலோபன் வரும். சாகபிரியபாரத்திவன் 'சாகபாரத்திவன்' என்பதனைக் காத்தியாயுணர் மத்தியபத்லோபன்னபா, பாடியகாரர் இலக்கணையென்பா- இஃது விரியுங்கால் கனலொடு புகையும் குடையொடு நிறுண்டபோல உருபும் பொருளும் ஒருங்கு விரியும். 'மககண முறைதொகை மருங்கி னுன்.' என் னுருகுத்திரத்தாரகாட்டிய 'சுரீத்தங்கொற்றன்', 'பெருவாயின்முள்ளி', 'கா ரிமாறன்', 'வடிகங்கண்ணன்' என்பனவுமது. செம்புத்தாமரை வெண்பூவலரி என்னும், வண்ணச்சினைச்சொல் 'செந்தாமரை' 'வெள்ளலரி' என வருவன மத்தியபத்லோபன், செங்கரும்பு செங்கோபோல முதலினது பண்பாகா மையினென்க. செங்கமலத்தலாபோலுநகண், கை, கால், செங்காந்தப்போ து எனவும் வருமாலெனின், அவயவவிசேடணம் அவயவியோடொட்டி வந தனவென்க. ஆதலிற் சொல்லுவான்குறிப்பெப்படி அப்படியென்க. 'வத்திரு விவட்சை விவட்சா தின்—முறைப்போ குறிப்பென றுரைத்தனா புலவர். இஃதுரைச்சூத்திரம். நன்னூலாரும் 'உரைப்பேர்குறிப்பு' என்றார். 'மலா முகம்', 'தாமரைமுகம்' என்பன பூவபத்லோபமும் உத்தரபத்லோபமும் காபோலெனின், தாமரைமையச் சினையின் பிரத்தியயமொன்று வருகுகெடுமெ ன்பார் தாதியாயுணர், பாடியகாரர் தாமரையெனபது முதலுக்கும் கினைக்கும் பெயரென்பார். ஐந்திரநிறைந்த தொலகாப்பியர் 'முதலிற் கூறுஞ்சிளியறி கி ளவியுஞ்சினையிற் கூறு முதலறி கிளவியும்' என்பார். ஆதலின் இரத்தினம் இலக்கணநோந்தானாயிற்று.

'யாளைக்கொடி', 'பொருத்தாய்'. எ-ம். 'மரப்பாலை', 'நாடிரி'. எ-ம். 'மாவே லா', 'பாடாட்டி'. எ-ம். முறையே ஆகமமும் ஆதேசமும் லோபமும் வரும். 'மி க்கலை யாகமம்' தொடங்கி வாதேசம்—கெடுதலை லோபம் கிடைக்கும் நிலை. இஃதுரைச்சூத்திரம்.

'உரிச்சொன்னமுன்', 'அரிசின்முன்', 'கடலுண்ணமுன்' என்பன பர புப்பு, மாடு, மாசி' என வுன்னவிகாரம் வரும். 'வைசாகி', 'வைகாசி', 'தசை

சேதை' என வண்ணவியியயம் வரும்! தாமவிதி சுண்ணாம்பு மென்மருங்குத் தொய்யவாழ்ச்சுதேயிதுவழிச் சொல்லும்தம். என்னுஞ் செய்யுளில், காவியம், திசு, அடி, கவி என வருவனவும், யாவர் யார் என வண்ணநாசம் வரும். யாத யாத வது என வண்ணமும் வரும். சபலாதி சொன்னுன் யாவ சொன்னும்—பெயரிடை வகரங் கெடுத்த னேமனை—பொன்றதி, சொன்முன் யாதென். வினாவிடை—பொன்றிய வகரம், வருதலும்* என்னுஞ்ஞத்திரவிதி பெற்றதமது. முன்னில என்பது 'முன்னில்' எம்பு 'அட்டிமோலை தொட்டனை நில்' என்பது 'நின்னே' எனவும் வருதலமது. 'மேயூரம்', 'சுடோத்தமா' விகாரம், 'மாரிகேளி', 'செககம்' விபரியயம், 'பிரேஷாதரன்' வண்ணநாசம், 'அஞ்சம்' வனனாகமம் என வடமொழியினும் வரும். இவை தனிமொழியாகத் தொடாமொழியாக இன்னவெழுத்தின்பின் இன்னவெழுத்து வந்தால் இவ்வண்ணமா'மென்னும் விதியினறி வருதலின், வேறே வைத்தாம்.

தட்டை தண்டை முதலிய செய்யுள்விகரங்களுந் இவையனரோவெனின்; அடிபுரிந்தொடையும் இன்னோ— "ாரணமாகச சந்தோபங்கம் வாராமல் வருதலின், அவையன்றென்க. வடமொழியினும் 'அபிமாஷம் மஷங் தூயாத் சந்தோபங்கம் நகாரயேத்' எனவரும். 'பொறகுடம்' திரிதல. 'சனமுகம்' வாகமூலம்; 'வாகீசன்' என்பனபோல ஆதேசமெனபா. வண்ணவிகாரமும்; ஆதிவிருத்தியும் விகரணியும் விகாரமெனக் கொள்வா. 'அராஅப்பாமபு' நிலைமொழியும் வருமொழியும் மிக்க ஆகமம். 'பொறகுடம்' இருமொழியுந்திரிந்த விகாரம். 'தொண்ணாறு' இருமொழி முற்றுத்திரிந்தன. 'ஆந்தை', 'பூந்தை' உபபததும்ங்கெட்ட லோபம். 'மராஅடி' பூர்வபதலோபவிகாரம், 'பறாஅட்டி', 'அதாஅன்று' பூர்வபதவிகாரம். அடி, அட்டி, அன்று எனபன உடம்பரிமெய்பெருமையால், பின்மொழிப்பிரகிருதிபாவம்.

'பின்னரும்' என்ற லேசத்தாலே 'கிளிக்கடிந்தார்', 'கிளிக்கடிந்தார்', 'குளங்கார்', 'குளக்கார்' 'இல்பொருள்', 'இலலைப்பொருள்', 'இலலைப்பொருள்', 'இல்லாப்பொருள்' இவையெல்லாம் விசம்பம். வைசேடிகம் உறும்சரி என பதிவுமது. 'கூழிது' விகாரவிகாரம், 'மேறறிசு', 'பொன்னாடி' வருமொழி விகாரம். இப்புணர்ச்சிவிகாரபேதமெல்லாம் அம்முன்றினுடக்கிக்கொள்க. 'நாடுகிழ்வோன்', 'காடகமிறந்தோரே', 'பிரமரிவி', 'ஹர்ஷதன்' என்பனவற்றைப் பிரகிருதிபாவமென்பர். பெறுவழிப பெருமை பிரகிருதிபாவம். இஃதுரைச்சூத்திரம்.

இனி இவையாதசொற்களாவதென்னெனின், நிலைமொழியிறந்தெழுத்து முன்னர்பிறந்து கெட்டுப்போக வருமொழிமுதலெழுத்துப் பின்னர்பிறந்து கெடும் இவ்விரண்டிற் முன்னர்பிறந்து கெடுவன ஒன்றுக்கு நின்று புணருமாயினமையிற் புணர்ச்சிபெறவருதலானவிலையிற்றென்பவர்க்கு அச்சொற்க லுள் சபலாதிவெழுத்து கெட்டுத்தொழும் அவ்விரண்டைய. இவையாவையுள் மை உள்ளத்தினகண்ணே உணர்வாரகலின் அங்கவகைசேஷத்தி உள்ளதின்னன் நிலைபெற்றுப் பின்னர்க் கண்கூடாது புணர்க்கின்ற புணர்ச்சிபொ ள்ப்புணருஞ் சொற்களென்க. தன்கூடு தாட்கியவகை, பூர்வபதத்தினிறொ

...த்துக்கள் தம்மொடு தாம் புணருமிடத்தும் நிலைமொழியோடு வரு
மெ. புணருமிடத்தும் முன்னர் ஒருவன சொல்லச் செவி கருவியரசுவுண்
நாடி மனத்தின்கண் நிலைபெற்ற ஒலியெழுத்துக்களைப் பின்னருமுணருமாற
ரூல் அகரமுதலெழுத்துக்கெல்லாம் வேறுவேறடையாளமாக எழுதிய வடி
வெழுத்திற்குப் புள்ளி யிலலா வெலலா மெய்யு—முருவுரு வாகி வகரமொடு
யிர்த்தலு—மேனை யுயிரோடு ருபுதிநி தயிர்த்தலும்.” எ-ம். “மெயயீ நெலலா
ம் புள்ளியொடு நிலையல்.” எ-ம். கூறிய இலக்கணம் செவி கருவியானுணரும
ஒலியெழுத்துப் பெருமையின், இவ்விடைக்கணம் வேண்டாவென்க. வடமொழி
வடிவெழுத்தும் பதினேழ்மொழிவடிவெழுத்தும் இவ்விடைக்கணம் பெருத்திய
க்கிடாதமையானுமென்க. “மெயயி னியக்க மகரமொடு சிவணும்.” “மெய
யின் வழிய தயிர்தோன்று நிலையே.” என்பது ஒலியெழுத்திற்கிலக்கணமா
கலின், வேண்டிமென்க. நன்னூலார் “புள்ளிவிட்டி” எனனுஞ் சூத்திரத்தான்
ஒன்று முன்னாய உயிர் பின்னாய என ஒலியெழுத்திலக்கணத்தை வடிவெழு
த்திலக்கணத்தோடு ஒருங்கோதினானாக. இனி வடிவெழுத்திலக்கணம் வே
ண்டாவோவெனின், தமிழெழுத்திற்கு எகர ஒகர மெய் புள்ளி பெறுத்தலின்
வேண்டிமெனக் கொள்க.

(க)

உள. நித்த மரித்த மலுக்குலக் காந்தொகை நின்றநிலை
மெய்த்த கிடக்கை முறைத்தொகைப் பார்தம் விபரியுமாம்
பொய்த்தொகை யாறுமன் வாறினுந் தோன்றும் பொருட்பெயர்ந்தின்
வைத்த வினைப்பெயர் தானே யுபபதம் வானுதலை.

இஃது அத்தொகைக்குப் புணர்ச்சி கற்பத்தால் மறுவதுக் குறித்து
 கின்றது. வித்தமுதலாக விபரியாய்முகடி ஆறும் அங்குறுகைத்தொகைகளும்
 ஏற்புறித்தோணி அபபெயர்ப்பெறும். எ-ற்.

விடாது உட்பாத்தமும் விடாது வரும் இல்லையாயினும், அகத்தின் விசேஷப்
கண்டு வாழேனாகிற நிலை.

உ-ம. 'ஒருகலம்', 'ஒருபொருள்' இவை ஆவிஞ்சுவில் வந்த நிபந்தியம். 'என்று தேறினான்' எனவரு சிந்தாமணி விகாரம் தேரோன்றினான் எனின்மையும 'ஒன்றான னுளக கெடும்', 'தன்றே னுனகி னெனறுகைம மிகுஉம்' என்பன அநித்தியமாமென்பார்க்கு நீரன்றென னுளககெடும்' எனவுரைத்த பரிமேழைக்குரையாடலாகாணக. 'தன்றே னுனகி னெனறுகைம மிகுஉம்' என்றே கொள்க. 'கைமமிகல்' ஒருசொல். 'கீழ்க்கேமேறகு' என்பது உமமைத் தவநடையால் வந்த நிபந்தியம். 'கீழ்மேறகு' என அநித்தியமாகாமை "இருநகைப்புனின்" எனவரு சூத்திரவிதியால்கி.

"இரண்டிருந் லொன்பா னிது" எனவரு சூத்திரவிதி பெற்ற 'இருமா' 'இரண்டிமா', 'முவுறுபு', 'முனறுபு', 'நாறகடல்', 'நான்குடல்', 'ஐயரிவு', 'ஐந்தரிவு', 'அறுமுகம்', 'ஐமுகம்', 'எழுகடல்', 'ஏழுகடல்', 'எண்டிசை' 'எட்டித்திசை'. எ-ம. 'ஐவாயவேடகையவாவென்பா' எ-ம. அநித்தியம் வரும்.

'புதல்வரைப்பெறுதல்', 'மன்னரைச்சோந்தொழுகல்', 'நூற்றுவரைக கொல்லி', 'சோந்தாரைக்கொல்லி', 'நம்பியைக்கொணாநதவன்', 'நங்கையைக்கொணாநதவன்', 'கொற்றனைக்கொணாநதவன்', 'வண்டினைக்கொணாநதவன்' என உருபு தொகாமலே அங்கு வரும். அது 'புதலானை மருங்கி னெழிபாறு வருகலு—மஃநினை விரவுப்பெயாக கவலிய லியேயலு—சாரியையு' வாய்ந்த தன்னுருபு நிலையலும்' எனவரு சூத்திரத்தால்கி.

'இகழ்வாரப் பொறுத்தல்', 'கேளிப்பிரிப்பா' என விகாரத்தால் உயாதி னுமருவங்கொழிந் து ல்கு வரும்.

'சூத்திரசாரன்', 'குமபகாரன்', 'உரைகாரன்', 'கடையங்காரன்', 'இசைகாரன்' என உபபத்சமாசன வரும்.

'பலாககாய', 'மாங்காய', 'நாறுனி', 'நாவினிமபு' என்ப பாரதம் வரும்.

'நூலிக்கொம்பா', 'கடைக்கண', 'அரைக்காசு', 'முனநில', 'மீகண', 'செய்த வேளவியா', 'எய்தியசெல்வத்தா', 'வீழ்ச்சபாசத்தா', 'அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தான்', 'கழிந்தவுண்டியா', 'வேண்டாவுயிரா', 'அருங்கேடன்', 'கொண்டகழத்தாகி', 'உச்சிக கூப்பிய கையினா', 'வீதராதி', 'பெண்ணெங்கு', 'வாயப்பவளம்', 'முகமதி' என்ப பிரதமாதற்புருடன் உபபத்சமாசனம் தத்திதனமாக வரும்.

(க0)

உஅ சுட்டெழுத தாதுநந தபபத மாகத தொகவவற்றி

னெட்டெழுத தொனநல சவன்னத்தி னீட்சிபின னீட்சிதலைப படமிற்ற ரேரச சியைநதாற குணமுற பதநநிரியக

கட்டழித தநதம் புணாநதால் விருத்தி கனங்குழையே.

இஃது அததொகைகட்கும மேல் வருநதத்திதனுக்கும வருஞ்சுநதிவிதியும் அவற்றினகுறியுங்கூறுகின்றது. வருமொழிமுதலும் நிலைமொழியும் சுட்டெழுத்துக்களாய் நின்ற தொகச் சுட்டெழுத்துக்கினமாகிய நெட்டெழுத தொனறு வருதல் சவன்னதீர்க்கமென்ப பெயர்பெறும் தத்தமினமல்லாத

நெட்டெழுத்துக்கள வரின் அது குணமெனப் பெயர்பெறும. நிலைமொழி திரியத் தத்திதப்பிரத்தியயம் வந்து புணாதல் ஆதிவிருத்தியெனப் பெயா பெறும. எ-று. எனவே, மேலவருந்தத்தினுக்குநதோற்றுபாய் செயதன உமாயிற்று.

‘தானப் பிரயத் தினத்தா’ லொககு—மினவெழுத் தெல்லாஞ் சவனன மெனப். ‘முயற்சி பிரயத் தினமென மொழிப்.’ இவை உரைசகுத்திரம்.

உ-ம. பத+அமபுயம்= பதாமபுயம், சுசி+இரதிரன் =சுசீரதிரன், வெகு +உவமை= வெகுவமை, வத்து+உவமை =வத்துவமை எனச் சுட்டெழுத்து மூன்றும் தத்தநெட்டெழுத்து வரக் கெட்டு வந்த சவனனதீாககமாம். அரத்தநாரீசுரன், திருக்காரீசுரன் என நெட்டெழுத்து முதலாய்ச சவனன தீாககம் வருதலுங்கொ . கவகா+உதகம், குல+உததுங்கன், நர+இர திரன் என நின்ற, கங்கோதகம், குலோததுங்கன், நரோதிரன் எனப் பிறி தோரசுச் வந்த குணசுரதியாம். பிரம் +ஏவசத்தியம், ஏக+ஏகம் என்பன பிரமைவசத்தியம், ஏகைகம். எ-ம. பிரம்+ஒதனம்= பிரமோதனம். எ-ம. வரும். குள+ஒதனம், விமப+ஒட்டம், குளோதனம், விம்போட்டம் என ஓகாரத்திரியாமலும் வரும். தசரதனம்கன் தாசரதி, சனகனம்கள் சானதி, இருடிக்கனூல ஆரிடம், இரதிரனூல ஐரதிரம், வேதசம்பந்தம் வைதிகம், கோசலத்துப் பிறந்தாள் கௌசலை என்பன விருத்தி. (கக)

இரண்டாவது சமாசபடலம் முடிந்தது.

மூன்றாவது தத்திதபடலம்

உக. துன்னுந் தொடாமொழி யெல்லா மொழிததுமுற சொற்றனை மன்னும் பிரத்திய மேதத்தி தாந்தம் வழாதனைப் [ப்போய் பன்னும் பொழுது வலையான முயன்றுண் பவன்வலைய னென்னும் பகுபதப் பேராறு குறிப்புமுற நென்றறியே.

இது தத்திதநிலக்கணங்கூறுகின்றது. முற்சொற்றனைத்தன்னூற் தொடாமொழியெல்லாமொழித்துப் போய்ச் சேரும் பிரத்தியயத்தையுடைய சொல்லே தத்திதாந்தத்தையுடைய சொல்லாம். அதனை விரித்துத் தொகுத்து உதாரணங்காட்டிமொழுது வலையான முயன்றுண்பவன் வலையன் எனனும் பகுபதக்குறிப்பப்பெயராம். எ-று.

தொகைக்கு இவ்வாறு கொள்ளாமை விவடசாதீனம். ‘பிரித்தனா காட்டல்’ என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவையரும் அருவாளநிலத்தான அருவாளன், சோழநிலத்தான சோழியன் என வருமென்பா. பொதுப்பட ‘முற்சொற்றனை’ என்றதனாலே, தனிச்சொல்லுந் தொகைச்சொல்லுங்கொள்க. ஆதலிற் றேனையுள்ளும் முன்னினம் மொழியை விட்டுப் பின்னிற்ற மொழியைக் கெடுத்துப் பிரத்தியயத்தைக் கூட்டி முடித்தலும், பின்னிற்ற மொழியைக் கெட்டாது முற்றும் முன்னின்ற மொழியாக நிறுத்திப் பிரத்தியயங்கூட்டி முடித்தலுமாக.

(க)

நூ. சாமா னியமவ் வியம்பாவ மூன்றெனத் தத்திதன்லே
 ருமா லவற்றின் விசுதியு மூன்றென லாகிநிற்குஞ்
 சோமா னனத்திரு வேனள ரட்டுறு துமமசுடடை
 சாமா னியத்தன திங்கிருத தோடுந தலைப்படுமே

இஃது தத்திதன்பகுதியும் அவற்றள ஒன்றனவிசுதியுங் கூறுகின்றது
 சாமானியத்திதன, அவ்வியயத்திதன, பாவத்திதன எனத் தத்திதன மூ
 னராகலின், அவற்றின் பிரத்தியயமும் மூன்றாம். அவற்றள, சாமானியத்ததி
 தனுக்கு னவ்வொற்றும், எவ்வொற்றும், ரவ்வொற்றும், மூறுது எனனும்
 மூன்றுயிரமெய்யும், மகரவொற்றும், சுட்டெழுத்துக்களும், ஐகாரமும் பிர
 த்தியயமாம். அன்றியும், இப்பிரத்தியயங்கள் திவ்வெனனும் வினைமுறையு
 சொற்கும் கிருத்தெனனும் வினைமுறையுபபையாகும் மிச்சிரப்பிரத்தியயமாய்
 நிற்கும். எ-று.

ஆமெனனது 'ஆகிநிற்கும்' என்றதனால் கிருதபாவமென்னுநதொழிற்பெ
 யாககு ஈருதலுஞ்சிறுபான்மை கொள்க.

உம்மையால் இப்பிரத்தியயங்களுட்கில இடைநிலையெழுத்துக்களோடும்
 பதபூததியெனனுஞ் சாரியையோடும் தலைப்படுதலுங்கொள்க. சாரியை பற்
 ருசுபோல விசுதிபதவுருபுகளிடே நின்ற புணர்த்தவது. இக்காலத்துக் கம்
 மியர் பற்றுகினை இராகியென்பா.

உ-ம. குழையன், குழையன், குழையா, குணிகுடமி, காத்றது, முதற்
 று, குழையது, காபிலம், தொலகாப்பியம், அவிரயம், பாணனியம், கௌ
 டம், திரமிடம், குழையின், விலலி, வாளி, நம்பி, வடுகு, தெலுங்கு, நங்கை,
 கௌசலை. எ-ம. சூலி, கபாலி, தந்தி. எ-ம. இருவகைமொழியினும் வரும்.
 தொலகாப்பியம், காபிலம் என்பன ஈறு திரிந்த ஆகுபெயரனரேவெனின்,
 "முதலிற்கூறும்" எனனும் ஆகுபெயாசகுத்திரத்தன சேனாவையா வெற்ப
 ன சோபபன் என்பனபோல வந்த வினைக்குறிப்புபெயரென்பராகலானும்,
 ஈறுதிரிதல் ஆகுபெயாக்காகாமையதிக. பெயரியலிற் ரெலகாப்பியா கூறிய
 பெயர்களுட் சிலவொழிந்த பெரும்பான்மையும் வரும் பெயர்களெல்லாம்
 தத்திதனென்க. பரத்திரிமகன் பாரத்திரிணையன் இது தொகைநிலைதொ
 டாமொழி முற்சொல்லாய் நின்ற வரும். கனங்குழையான், பொற்றொழையா
 ன் என்பனவுமது. தெலுங்கனசொல தெலுங்கு, வடுகனசொல வடுகு இவை
 தொகைநிலைதொடாமொழியுள் *முற்சொற்றனைநிறுத்தி அதனோடு தொ
 கை சொல்லெனனும் பிற்பதத்தையழித்து முற்சொல்லினதீற்றினையும்ழித்து
 உகரப்பிரத்தியயமேற்றி, தெலுங்கு, வடுகு என வரும். வலையன், பெண்டா
 டி, வலைச்சி என ஒருமொழியினும், பொருப்பரசனம்கள் பொருப்பரசி எ
 னத் தொகையினும் வரும்.

வந்தான், வந்தான், வந்தான், வந்தது, போயிற்று, சொல்லும், வந்தன்
 எனத் திவ்வோடு வரும். பிறவுமன்ன. வந்தவன், வந்தவள், வந்தவா எனக்
 கிருத்தோடும் வரும். தின், பாய்த்துள், புணர், சாக்காடு, பேறு, அறிவது,
 ஆகம், புணர்ச்சி, புணர்ப்பு, உடுக்கை எனக் கிருப்பாவபதத்தோடும் வரும்

நக. உண்ணு மதன லுதைகு மிதனை புதனெடுடாக்கு
 மெண்ணு மதனை யிதனுக்கு நாயக னீங்கிருக்கும்
 பண்ணு மதனைப் பயிலு மிதற்பல் வறறினையு
 ண்ணுமென் றுத லுடையவன் மேனிற்ரு நண்ணுதலே.

இது சாமானியத்திதேபதங்குகின்றது. "அதனுண்ணன்முதலாகப் பலவற்றினைபுரணணுமென்றதலீறக வரும் பொருண்மையெல்லாம் உடையான்மேனிற்ரு சாமானியத்திதனும். எ-று.

'உடையான் நிரவிய விசிடடன விசேடியம்' இஃதுரைசுத்திரம்.

அதனுண்ணலாவது வலையன். இதனையுரைத்தலாவது வைதிகன், பெளரணிகன், கவிஞன். உதனெடுடாததலாவது பொன்னன்னுன், மயிலன்னுன், கண்கசகிரசன், இருடிதலையன். அதனையெண்ணலாவது சோதிடன். இதனுக்கு நாயகனாவது வைதாபபன், ரைடதன், கௌசலன், வைகைத்துறைவன், குமரிசசோபபன், மலையமான், புன்னுடன், தமிழ்நாடன், புலியூரன். நாயகிருத்தலாவது சோழநாடன், பாண்டிநாடன், படடினவன், நாகரிகன். அதனைப் பண்ணலாவது மருத்துவன். இதனைப்பயிற்றலாவது கூத்தன், நிருத்தன்.

பலவற்றினைபுரணணலாவது ஈன்றிரைத்துரையாக பொருள்களையும் குணத்தையும் எண்ணையும் சாதியையும் காலத்தையும் அவயவத்தையும் அவற்றேழையையநத வினைகளையுங் கொள்க. ஈன்றிரைத்துரையாத பொருள்களாவது தண்டி, குண்டலி, வில்லி, வாளி, கச்சினன், கழலினன் என வரும். குணமாவது கரியன், செயயன், தீரக்கன், ரத்தா, சுக்கிலா, சாமளா, பீதா எனவரும். எண்ணுவது பஞ்சவா, அட்டசகச்சிரா, பஞ்சகம், அட்டமம், தசமம், சதுட்டயம், ஏகாதசி, துவாதசி, பஞ்சதசி, ஒழுவா, இருவா, எழுவா என வரும். சாதியாவது பாரப்பாரா, அரசா, வணிகா, வேளாளா, பிராமணா, சத்திரியா, வைசியா, சூத்திரா எனவரும். காலமாவது விசாகன், பரணிபான் என வரும். அவயவமாவது கண்ணன், செவியன், தந்தி, குமபி, கரி, பணி எனவரும். அவற்றேழையையநத வினைகளாவது கச்சினன், கழலினன் எனவரும். கச்சினையுதித்தவன், கழலினைக்கட்டினவன் என்னுந்நொடர்மொழிகள் கச்சுக் கழலென்னும் முற்சொல்லொழிய மறையுருபும் வினைச்சொல்லும் போய, அன்னென்னுமீறு வந்து, சாரியை பெற்று, முற்சொல்லொழிபுணர்ந்து, கச்சினன், கழலினன் எனத் திரவியவிசிடட்டுகப் பொருளபட்டி, உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட மேலைக்கினவியொழி வேறுபாட்டில்லாவுடையவன்மேனினை. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே கொள்க. (ந.)

ந.உ வல்லா ரிளங்கொங்கை மாதே யிவற்கு மகன்மகனம்
 மலலா முறைவருக கங்கிளை பத்தனென் றுதலபுறஞ்
 செலலா துடைப்பொருண்மேனிற்ருமித்தத்திதப்பொருண்மை
 யெல்லாம் விசிடடங்கொள சாமா னியமென் றியம்புவரே.

இதுவும். இவற்குமகன் முதலாகப் பத்தனீறக வரும் பொருண்மையெல்லாம் உடைப்பொருண்மேனிற்ரு சாமானியத்திதனும். எ-று.

‘உடைப்பொருள் விசிட்டத் திரவியம் விசேடம்.’ ‘உடைமை விசிட்ட மொருபொருட் கிளவி.’ இவை உரைசூத்திரம்.

உ-ம். மகனாவது காரத்திகேபன், காங்கேயன், வைந்தேயன், வைசகிர வணன். மகளாவது டிராபதி, பூகிரதி, பொருப்பரசி, சாததி, கொற்றி. வர்க்கமாவது ராகவன், காகுத்தன், கௌரவன். கிளையாவது தமன், தமள், தமா, நமன், நமள், நமர், துமன், துமள், துமா, மதியா, அஸமதியா, துவதியா, யுஷ்மதியர், ததியா. இவையல்லாத முறையாவது தநதை, எநதை, துநதை, தங்கை, எங்கை, தம்பி, எம்பி, உம்பி, திதாமகன், பெளத்திரன், பிரிவியன், மாதுலன் எனவரும். நம்பி, நங்கை என்பன முறையன்றி வத்திரு விவட்சையாகலின், இத்துக்கு நாயகனுள் அடங்கும். தத்துவது சைவன் பாகவதன். இவையெல்லாம் உடையானமேற்பட உடைப்பொருள் கீழ்ப்பட உடைப்பொருளெனவும் விசிட்டத்திரவியத்தினமேனிறகு தத்திதப்பிரததிய யம். ஒருசாவடூலாரா அவற்றை விசேடியத்தினமேனினறவெனவும், இவற்றை விசேடணத்தினமேனினறவெனவுகூறுவா.

இனி அஃறிணையினும் இவ்வாறு ‘பரியது,’ ‘காங்கோட்டது,’ ‘நல்லாளுடையதான,’ ‘தொல்காப்பியம், பாணினியம், ஐரதிரம், யானெனதென்னுஞ்செருக்கு,’ ‘போகாதம்,’ ‘தமது பாததுண்டறால்,’ ‘தனதாயிறுமதனைவழகான்,’ ‘நினதேபெரும்,’ ‘அஃதிலலாருடையதுடையரோ,’ ‘தனகைத்து,’ ‘பிடித்தெருவும்,’ ‘வகைத்தெரிவான் கட்டே’ எனவரும். இனித் தனது, தம் என்று அஃறிணைககண் இருமையினும் வேறு வந்தாறபோல உயாதினைக்கண தன்ன, தனள், தனா என வாராமையானும், சிவன்றமா, மணிவண்ணன்றம், நமன்றமா, தல்லாமர் வன்னாதமா என இருமையினும் வருதலானும், ‘தநது என்னுமை’ எனனுஞ்சூத்திரத்தினை சேனுவரையா இவற்றை இருமைக்குப் பொதுவென்றும் முதலுயிறும் பிரிக்கப்படாவென்று கூறுவா. இக்கருத்தறியாத நச்சினாக்கினியா தாம், நாம் என்பன குறுகி நின்ற ஈறு பெற்றவென்று மாறுபடக் கூறுவா. ‘மகன்றநதை காரது முதவி யிவன்றநதை’ எ-ம். ‘நல்லிளங்கோசாதநதை’ எ-ம். வருதலின், தநதை என்பதும் இருமைக்கும் பொதுவாம். ‘காலக்கிளவி’ எனனுஞ் சூத்திரத்தில குழையன் என்புழி உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான கீழ்ப்பட அனனிது குழையென்னும் மேலைக்கிளவியொடு வேறுபாடிலவாய நின்றதெனபா சேனுவரையா. அஃதொக்கும், விதகாமன், குழைச்சாததன் என்ற தொகை பிரிந்து தனித்தனி நின்றவழியும் குழை. எ-ம். சாத்தன். எ-ம். வில். எ-ம். காமன். எ-ம். பொருளபுடும். வில்லி, குழையன் என்ற தத்திதன் பிரிந்து தனித்தனி நின்றவழி வில், குழை என்ப பொருள்பட்டி, இ, ‘அன என்பன உடையவனென்றகப் பூண்டவனென்றக யாதாறுமொருபொருள் பட்டாமைபற்றியென்க. இனி நச்சினாக்கினியா குழையன் என்புழி மேல்வந்து முடிக்கும் வினைமுதற்பெயரைத் தோற்றுவித்து நிற்கும் அன்னென்னும் புலகாட்டியீறு நினது ‘உடைப்பொருளைத் தனக்குரிமைசெய்யும் உடைமையை விரித்து நிற்குமென்றா. விசிட்டங்கொள்ளவது இப்பொருளையுடையவன் இவனெனவும்,

இவனுடையது இப்பொருளுள்ளும் இருவகையாய் நிறநல், குழவி, மழவன், மற்றையான எனப்படும் அவவியத்தோடு வந்த தத்திதன். (ச)

நா. பொகொண்ட சுட்டிப் பெயரிற் பிளந்துநில லாவிடனு.

நோகொண்ட வெண்சுட் டெகாரங்க ளேழோடு நின்றனவு

மோகொண்டவேழனிடப்பொருள் காட்டு மிடைச்சொற்களார்

தாரகொண்ட பூங்குழ லாயவை யவவிய தத்திதனே.

இஃது அவவியத்தத்திதனாது கூறுகின்றது. சுட்டிப்பெயருட்பிளந்துநிலலாத இடப்பெயர்களும், எண் முதலியவை ஏழாமவேற்றுமைப்பொருளோடு நின்றனவும், ஏழாமவேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொற்களாம். அவையே தமிழ்மொழிககு அவவியத்தத்திதனும். ஏ-று.

உ-ம. ஆங்குக்கொண்டான, ஆறகொண்டான, ஈறகொண்டான என வருட. இவையெல்லாம் 'சுட்டிச்சினை நீடிய மென்றோடா மொழி' எனனுஞ் சூத்திரத்தானும் 'மீனனுஞ் சிவனு மானு மீனும்' எனனுஞ் சூத்திரத்தானும் காட்டிய ஏழாமவேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லெனனும் அவவியத்தத்திதன். 'பொகொண்ட' என்ற விதப்பால் யாண்டு, யாங்கு, எங்கு என வினாப்பெயருட பிளந்து நிலலாத இடப்பெயர் வருதலுங்கொள்க.

ஒருவயின், இருவயின், பலவயின் இவை என்னெடு நின்ற ஏழாமவேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லெனனும் அவவியத்தத்திதன். அவ்வயின், இவ்வயின், உவ்வயின், எவ்வயின், அங்கண், இங்கண், அவவாய், ஆயிடை இவை 'சுட்டிமுதல் வயினு மெகமுதல் வயினும்' எனனுஞ் சூத்திரத்தான்காட்டிய ஏழாமவேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லெனனும் அவ்வியத்தத்திதன். நன்னூலில் அங்கனம், இங்கனம், உங்கனம் எனக் காட்டியனவுமனன். 'அணித்தோ சேயத்தோ கூறுமி நெமககே' 'வடாது வேககடம்' 'தெனாதுகுமரி' 'குனாதுகடல்' 'குடாதுகுடகம்' என்பன குடக்குளளது குடாது, தெற்குளளது தெனாது, வடக்குளளது வடாது, குணக்குளளது குனாது, சேயமெககண்ணது சேயத்து, அணிமைககண்ணது அணித்து எனப்படும். இவற்றைச் சேனாவரையரும் 'இன்றில்' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் ஏழாமவேற்றுமைப்பொருட்கண் வந்த வினைக்குறிப்புப்பெயரெனபா. வினைக்குறிப்புப்பெயரெல்லாம் தத்திதனென்பது 'பகுபதப்பேராங்குறிப்புமுற்று' என்றதனாலறிக. யத்திர, தத்திர, அததிர, யதஃ, ததஃ, அதஃ என்பனவற்றிற்கு எவ்வயின், அவ்வயின் இவ்வயின், எங்கு, அங்கு, இங்கு எனவருஞ்சுட்டெழுத்துக்களையும் சுட்டிப்பெயரையும் வடமொழியுரீர் விவடசுதார்த்தமெனபா. அப்பொருள், இப்பொருள், அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், அவ்விரல் என்பன சுட்டெழுத்துக்களை இடைச்சொல்லாக்கி நிலைமொழியாக நிறுத்தி உயிராமயங்கியலில் வருமொழியோடு புணர்த்தலின், அவ்வதொகைச்சொல்லென்னுஞ் சமஸ்தபதமல்லது அவ்வியுத்தத்திதனாகாவென்க. வடமொழியினும் தற்பாவம், தற்புருடன், தற்காலம் என வரும். 'சுட்டி முதலவயின்' என்பது அவ்வயின், இவ்வயின் என்பனவற்றை ஒருமொழியாகக் கி, அவற்றோடு வருமொழி புணர்த்தலின், அவை அவ்வியத்தத்திதனென்க.

கூட்டமுத்துக்களையும்வினாமுத்துக்களையும் நிலைமொழியாக நிறுத்திக் கண, வயின் முதலியவற்றைப் புணர்த்தாமையானும், அவ்வயின் இவையின் முதலாயின் சொற்கள் அவ்வியயத்ததிதனூதல் தெனிக. ஆனென்பது 'அது இச்சொல் வேறுமை யுடைமையானும்—கண்ணென் வேறுமை நிலத்தி னும்.' எனப் பெயரின்பின்னின்று ஏற்றனுமுமாய், வினைமுத லானு மான் வர தியையும்" என ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணாததும் இடைச்சொ ள்லுமாய், ஆங்கென்னும் பொருளுணாததி நின்ற, அவ்வியயத்ததிதனூயிறு.

நசு. முட்டாது கூறிய பலவகைப் பண்பின் முதனிலையுங்
கட்டான்வாண்பெண் - ிய நாமமுங் கைகலந்து
மட்டார மலாக்குழ லாயதனமை காட்டிய மையுக்கர
தட்டாம னிறபது வேபாவ நயநயந் தண்டமிழககே.

இது பாவத்ததிதனூய் கூறுகின்றது. பண்பின்முதனிலையோடும் ஆண் பெண் முதலாகிய பெயரோடும் மகரவைகாரமும் சிறுபான்மை உகரமும் பொருந்நிப் பாவத்ததிதனும். எ-று.

'பாவர தனமை பகருங் காலே.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

உ-ம. வெள், செ, கரு, நெடு, பெரு என நின்ற, மகரவைகாரம் பெற று, வெண்மை, செம்மை, கருமை நெடுமை, பெருமை. எ-ம. உகரம்பெற்று, வெருப்பு, கறுப்பு. எ-ம. வருவன பண்பினமுதனிலைக்கண வுத பாவத்ததித ன். தவளபாவம், தாவளியம், தவளிமா, நீலிமா என வடமொழியினும் வரும.

ஆண்மை, பெண்மை, தாளாண்மை, குடிமை, செங்கோனமை, வளளன் மை, காதனமை, இவறன்மை, ஒருமை, இருமை, எழுமை, பக்கமை, கே ணமை, புகழமை, சமழமை இவையெல்லாம் ஆண் பெண் முதலிய நாமத் தினகண வரத பாவத்ததிதன.

!வேரதனும் வேரது கெடும்! 'முரசுகெழு தானே மூவருளரு—மரசெ னப் பட்டது நினதே பெரும்.' இவற்றுள் வேரது, அரசு எனபன வேரத னது தன்னும், அரசனது தனமை எனப் பாவத்ததனமையுணர்த்தும் உக ரவீற்றுப்பாவத்ததிதனும். புறநதுவம், ஸதிரீத்துவம் என வடமொழியினும் வரும். 'பிறனியலாள் பெண்மை நயவா தவன்' 'நரனெடு நல்லாண்மை பண் டிடையேன்' 'பொருணமைசுட்டல்' எனபனவுமது.

இனிச்சொனமைதெரிதல், 'பொருணமைதெரிதல்' சொற்றெரிதல், பொ ருடெரிதல், இளமைத தனமைக் குளமெலிர திரங்கல் இளநதன்மை, 'மு பயத்துமும்மைத்தேவர்' முப்பத்து முததேவர், 'இருமைவகைதெரிநது' இரு வகை, 'இம்மைப் பிறப்பிற் பிரியமை' இப்பிறப்பிற் பிரியலம், 'குடிமையெ முததினியல்பைகாரம்' குற்றமுததினியல்பைகாரம், 'இருபேராண்மைசெ யதபூசல்' இருபேராண்மையர்செயத பூசல், 'மடிமை குடிமைக்கண்' குடி மையாங்கண், 'ஆண்மை யறித்த மகனென் கிளவி' ஆண்டுத்த மகனென்கி ளவி, 'அஃதாவது ஆண்மகனென நிற்கும்.' 'வல்லதரக' 'வல்லதமைச்சு' 'செ ங்கோல்' 'எல்லன்' 'கொடுக்கேரலன்' 'மெவவுதிபேர்—' 'வெங்கோப்' 'மாலயா னை' 'வேந்து.' என வருவனவெல்லாம் தன்மையுணர்த்தாது தன்மையுடைப

பொருளியேயுணர்த்தலின், பகுதிப்பொருள்விசுவயெனும் சுவராதததில் வந்த பாவதத்திப்பிரததியும். வடமொழியிலே திரிலோகி என்பதனைத் திரிலோகியும் எனப் காணுமித ஈரியர். சுவராவணம் என்பதனைச் சுவராவணியம் எனப்ா. இனித் 'குடிமையான்மை' என்னுஞ்ஞாதிரததி னும் திருவள்ளுவரினும் இனம்பூரணர் சேனுவலையர் பரிமேலழகர் இவற் றை ஆடுபெய்ராகிய இலக்கணையெனப்ா. நச்சினூக்கினியார் குடிமை ஆண் மை என்பனவற்றைப் பண்பினமேலும் பண்புடைப்பெருநினமேலும் நிற்கு மெனப்ா. இனி நோணுடைப் பெண்ணே பெருமை யுடைத்துப் பெண்ணிற் பெருந்தகத்தில் எனப்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் ஆகுபெய்ரெனப்ா. அருளு டைமை பொறையுடைமை என்றால் உடையனையிருத்தலென்பபொருள்பட டிப் பாவதத்திதனமேனின்ற தந்திதன். சாத்தனுடைமை என்றால் சாததன் துடைப்பெருணமேனின்ற பாவதத்திதன். வடமொழியினும் கிருபாவிசிட ததுவம், தேவதத்தவிசிடத்துவம் என வரும். பின்னது சுவததினமேனின் றது, முன்னது சுவாமியியாபாரகுணத்தினமேனின்றது. இனித்தச்சனது தொழில் தச்செனவும், கொலலனது தொழில் கொலலெனவும், கொண்டால், பாவதத்திதனும். தச்சுத்தொழிலையுடையான தச்சன், கொலலுத்தொழிலையு டையான கொலலன் எனப் பொருள் கொண்டால், சாமானியத்த திதனும். 'தச்சு வந்தது,' 'கொலலு வந்தது' எனவருவன பகுதிப்பொருள் விசுவயெ ன்னும் சுவராததப்பிரததியும். இவவுதாரணங்களை நன்னூலார் பதவியலுட காட்டியதானுமிக. இவையெல்லாம் விவடசாதினமென்னுஞ்சொல்லுவான குறிப்பெப்படி அப்படிக்கொள்க.

பெணமையானமைகட்குப் பொருள் கட்புலனாகிய அமைகித்தனமை ஆ றுந்தனமையெனப்ா நச்சினூக்கினியார். அது பொருந்தம் (சு)

முன்றாவது தத்திதப்படல முடிந்தது

நான்காவது திங்நுப்படலம்.

௩௫. முன்னிலை யேவ லொருமைச்சொற் போலு முதனிலை
ளினனிலை தாது பகுதியென் றுஞ்செப் பிளமுலையா
யநிலை தாது சகன்மகத் தோடு மகனமகமாயப்
பினனிலை விப்பி வறிகா ரிதமெனப் போபெறுமே.

இது தாதுப்பகுதி கூறுகின்றது. முன்னிலையேவலொருமைச்சொற்போ லும் நட வா மடி என்று நன்னூல்கூறிய முதனிலைத்தொழிற்பெயர்கள் தா துவெனவும் பிரகிருதியெனவும் பெயர்பெறும். அவை சகன்மகதாது, அகன் மகதாது என்பும், நடப்பி வருவி என விப்பியோடு நின்ற காரிதமெனவுமீ, பெயாபெறுமீ என்று.

'காரிதமெனினும் ணிசந்தமெனினும்' ஓகும். 'விப்பி ணிசந்தந காரித மாகும்.' இஃதுகாச்சுத்திரம்.

'வினையின்றெகுதி' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உண், தின், செல் என்னு முதனிலைகளை வடநூலார் தாதுவென்பொன்று சேனுவலையிருமுறாப்பா. மு

முன்னிலையெவ்வொருமைச்சொல்லாகுமென்றது போலுமென்றது முதலிலையென்னுந் தூதுக்களும் வேறே முன்னிலையெவ்வொருமைச்சொற்களும் வேறே யென்பத்திவிதத்தென்க. எனனைபோவெனின், நட, வா முதலிய தாதுக்கள் நடத்தல், வருதலென்ப பொருள்பட்டு, ஐம்பானமுன்றிடத்திற்கும் பொதுவாக தொழிற்பெயர்நீரின்னறு, பின் காலங்காட்டுமிடைநிலையெழுத்துக்களோடு வரும் விஞ்சிகளை அடைந்து, நடந்தேன், நடந்தாய், நடந்தான் என்ப வரும். இவ்வாறு காலத்திரயங்காட்டுமிடைநிலைதோரியது தியோமொட்டுக.

இனி முன்னிலையெவ்வொருமைச்சொல்லாவது நடவாய, வரவாய எனப ன் ஆயென்னுமீது குன்றி, நட, வா என முன்னிலையெவ்வொருமைச்சொல் லாவதன்றி, நட, வா எனபன தாமே முன்னிலையெவ்வொருமைச்சொல்லா காவென்க. அம்முதனிலைகளெல்லாம் ஏவலவினையாயின், முன்னிலைவிஞ்சி யொழியாத தனமைவிஞ்சி அக்கைவிஞ்சியோடுங் கூடி, நடந்தேன் நடந்தான் எனவருதல் இடவழுவாதலின், பொருநதாவென்க. ஏவற்சொல்லு தாரணமும் வடநாளுமடிபும தொலகாப்பியச்சூத்திரமும் 'மறறேயும் பிரேர னை செயயா யெனலசெய யெனக்குன்றுமே' என்பதனுள் விளங்கக் காட் டுதும்.

இனி அகனமகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றி, நட, வா என வரும். சக ன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றாது, மடி, சீ, விடு என வரும். இவ்வி ரணநிகேவலதாதுவாகையால் 'இன்னிலைத்தாது' எனறும். 'செயப்படு பொருள்குள் ருவினை குன்றிய—வினைத்திற மிரண்டுரு சகனமக மகன்மக ம' இஃதுரைசூத்திரம். 'வழங்கியன மருங்கிற குன்றுவ குன்றும.' என னுஞ்சூத்திரத்துள் இவ்வாறு சேனுவரையருமுரைப்பா.

ணிசநதமாவது ஏவுவானவினையும் இயற்றுவானவினையும் உடனே தோ னறுமேவறசருததாவின்வினை. 'ஆற்றினெழுக்கி' 'கேளிர்ப்பிரிப்பா' 'தொல காப் பியனெனத தனபெயா தோற்றி' ஊட்டு, தீற்றா, ஆட்டு, கூட்டு, தே றறு என விப்பியின்றித் திரிந்தும், ஒற்றுப்பெற்றும் வருஞ் சகசணிசநதம். 'தேற்றா வொழுக்க மொருவர்க ணுண்டாவின்' 'நட்பாட நேற்றா தவர்' என புழித் தேற்றுவொழுக்கம், தேற்றுவா எனப் பொருளபடுமாலெனின், இதனை ப் பகுதிப்பொருள்விஞ்சியெனனுஞ் சுவார்த்தத்தில் வரத காரிதமென்பா.

'தெளித்தசொற்றேறியார்' தெளிவித்தசொற்றேறியார், 'அரசனெடுத்த வாலயம்' அரசனெடுப்பித்தவாலயம், 'இரதவயலுமுதவனந்தனை' இரதவய லுமுவித்தவனந்தனை, 'காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு' காடுகொ ள்வித்து நாடாக்ருவித்தக குளந்தொடுவித்தது எனவும், 'உழுவாருலகத்தாக காணி உழுவிய்ப்புரா எனவும், அதுபபத்தி தோன்றியவிடத்து இவ்வாறு பொ ருள்படுவதனை அந்தாப்பாவிதணிச்சு என்பார். 'உப்ப கார' மிருமொழிக் குரி த்தே' என்பதற்குக் காட்டிய தபுவென்பதும்.

நட, வா முதலிய முதனிலைத்தாதுக்கள் முன்னிலையெவ்வவினையாங்கால் எடுத்துச்சரிக்க, முதனிலைத்தொழிற்பெயராங்கால் படுத்துச்சரிக்க.

'இன்னிலை' என்றதனால் முதனிலைவினை முன்னிலையெவ்வவினைமாத்தினா யரழ நில்லாது வினையெச்சப்பொருட்டாயும், பெயரெச்சப்பொருட்டாயும்,

புடைபரத்து வினைதனைச் சொல்லும் பெயர்ப் பொருட்டாயும், முற்றுச்சொல்
வாய்வினநவிடத்து அம்முதலினில் பிரிந்து நின்று வினைதனைச் சொல்லும் பெயர்
பொருட்டாயும் நிகழும் உ-ம் 'வரிப்புனைபத்து' வரிந்து புனை பத்து, 'அறு
வேறு வகையின்' அற்று வேறு வகையின், 'பாலறிவந்த' பாலறியவந்த, 'சாகரு
தழிணை சாவகருதல்குணை எ-ம் பொருதகா பொருததகா, அறிபுலி அட்ட
புலி, 'சொற்பாலறமுவின்' சொல்லுமபகுதி எ-ம் 'அறிகொன்றறியால்' அறித
லைக்கொன்ற, 'செயி - - - - - யயாதுலகம்' கெடுத்தலாக வையாது எ-ம் பொருநா
பதிதல காரணக் 'தே வினைத தெளிந்தான வழிமுறை - ரோ விமிகைப
தரும்' என்பழித் தெளிந்தானென்னு முற்றுவினைப் பெயரின்கணினு முதனிலை
தெளிதலாய எழுவாயானது காரணக்

இன்னும் முதனிலைதாது முற்றாய் மு'உவனவுமுள் உ-ம் 'உறுவது ரொ
கரு நடபும பெறுவது - கொளவாரும் களவருநோ' என்குந் நெடுவாழ்வருள்
நோ நோவா எனவும், 'ரீயேரிகரவறுமுள்ளே' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் நிகர
நிகராகும் எனவும் பொருளாபட்டு நிகழும்

இன்னும் 'இருநீங்கி யினபம் பகசுரு மாநலீங்கி - மாசந் காட்சி யவாகரு'
என்பழிக் காட்சியவருென்றுஞ் சாமானிய தகதிந்நோ காட்சியெனவும் பதம்
பிரிந்து எழுவாயாய் நிற்பதுங்கொளக் இவ்வாறு வருதல் வைத்துப்பிரிக்கிரியை

இன்னும் வடமொழியார சுப்புத்தாதுவெனனும் பெயரம் யாகப் பிறக்கும்
வினைக்குமுள் உ-ம் 'நாவலொடு பெயரிய பொலம்', 'ஐயெனப் பெயரிய வேறு
முமை', 'அழியிய சொக்கா', 'பேதைக் கமாதகன் கண்', 'பைத்தபாமபண்ண
யான்', 'மைத்த கடந்தல்', 'தொடுப்ப நழுகுகறுப்பான்', 'நலகூடநதான்' 'முதலா
வேன தம்பெயர் முந்லும்', 'அவலிக் தழுககா றுடையானை', 'கடுதத்து காட்சி
முகம்', 'ஓகாளை பொற்றிய' 'கருமபையொதான்' என்ப பலவகைப் பெயர்
டியானும் பிறந்த வினை வருதல் காரணக் சட்டக் ராதி, சட்டயதி, துலயதி என
வட மொழியினும் வரும

'பெயரம் யாகப் பிறந்த வினையினைச் - சுப்புத்தாதுவெனச் செப்புவா புல
வா- - - - - நாதுவென நவிலவது மதுவே' இஃதுரைக்குத்திரம் (சு)

ஈசு பன்னிய போதறி லாதேச மெனனும் பரப்பைப் ப
மின்னிய காத்தரி நீங்காதின நந்த வினைமுற்றிலே
முன்னிய காத்தரி காமணி பாவமிம மூன்றிடந் த
மன்னிய தகவெனச் சொல்லாறப் போபதம் வந்தெய் துமே

இது பரப்பைபதமும் ஆர்ப்பணைபதமும் கூறுகின்றது காலமுணாதிய
லாதேசமெனனும் பரப்பைபத் வினைமுற்றுச்சொற்கள் கருத்தாவிலலவது வாரா
லாதேசமெனனும் நவெனனும் கூறப்படும் ஆர்ப்பணைபதம் தனியே கருத்தாவி
னும் யக்கென்னுஞ்செயப்பாட்டு வினையோடு கருமத்தினும் பாவத்தினும் வரும
எ-று எனனை' 'முனைச்செயப் பாட்டு வினைபாவ காமணி மொய்த்தயக்கே' என
வருதலினெனக்

திருநதவினைமுற்று இருபெயரோட்டாய்க் தாப்பிசையெனனும் பாசுபதம்
பொல நின்றது

திவ்வெனவும் தவ்வெனவும் நவ்வொற்றீராய வடமொழிவினைமுற்றதுசொறகு வரும் பெயனாத தற்சம தற்பவமாகத் தமிழ்மொழி வினைமுற்றிற்கும் யாவகூறியது எனடு மிகுதியும் பயனாயிற்றென்க. பயனென்னையெனின், நவ்வொற்றும் நகர அகரமும் பயன்படுதலன்றி மறைப்படுகின்றொழுதநகர தமிழ்மொழியின் நின்று பயனினைமையெனனும் குற்றநதநகர வருமென்று விளங்கக்கூறுது மொழிக்கு முதலெழுத்துக்கூறுவார்போல “சடடியா வெகர வினாவழி யவவை-யொட்டி நவவு முதலா குப எனசகூதிரெஞ்செயது நன ஹலாரா காட்டிய வுதாரணத்தால் நவவரிமீத பட்டெனொழுததும் பயன்படாமையொகுகும் மொழி முதலினையினின்று பயன்படாவுெழுததுக்கெல்லாம் ஈற்றிலே ஓற்றாய் நின்று உயிரமுதலிய சொல்லோடு புணர்ந்து பயன்படும் அவ்வாறு நவ்வொற்றத்து திவ்வெனவும் தவ்வெனவும் ஈறாய் நின்று, உயிரமுதன மொழியோடு புணர்ந்து பயன்பட வருதலினென்க.

சடகோபா “பறப்பாப னுயாவற வுயரும் பெருந்திறலோ—னெற்பரன்” என்றாராதலின், பரஸமைபதம் ஆதமநேபதம் எனலுது மகரத்தைப் பகரமாக்கி, பரப்பைபதம் ஆறப்பனைபதம் என்றும் அவை பிறனாகுப பதம் தனக்குப் பதம் என அலுக்காய் நின்றன

‘அந்நிய காமணிக விரியா பலத்தைப்—பயப்பது பரப்பை பதமென மொழிப்’ ‘காததிரு காமணிக விரியா பலத்தைப்—பயப்ப தாற்பனை பதமென மொழிப்’ ‘தனக்குப் பிறாக்கெனத் தானவரு நியம்—மேகப்பதிக கினைமயி னிடுகுறீ யென்ப’ ‘எரிததுச் சுவரிதேத் தென்னு மிரண்டினு - முப்ப பதிகு மொரோவழி நியம் - மயங்கலிற காரணக் குறியெனல வழுவே’ ‘குற்றெழுத திதுறி குற்றெழுத தீற்றயல்—பரப்பை பதமெனப் பகரத்தனா புலவா’ ‘நெட் டெழுத திதுறி நெட்டெழுத தீற்றயல்—லாற்பனை பதமென தற்றநதனா புலவா’ ‘செயப்பாட்டு வினைமொடு சேரி லீரின்கிபு—மாற்பனை பதமென தற்றநதனா புலவா’ ‘தனித்தனி வருவ தேக பதியே - ஒருமுத நிலையி லீற்ற நயலும் - வரி னெ னுப்பய பதியென மொழிப்’ இவையுரைசூத்திரம் எனையோவெனின், புலவினுணுகத்தனன் ‘யாரினுங் காதல் மெனறேன’ ‘இமமைப் பிறப்பிற பிரியல் மெனறேன’ ‘அஞ்சுதம் வேபாக் கறித்து’ எனபுழி அஃதும் எமயீறும் துமயீறும் ஈணற்று வேறுபடுதலேயன்றி உளப்பாட்டுத்தனமையாகாமைபோலவும், ‘சூடனி ரெனமறத்தி துமயினிர்’ என்பனவும் ஈணற்று வேறுபடுதலேயன்றி எகசேடமெனனும் பட்டாகக்க கூடிய முன்னிலையாகாமைபோலவும், ஆறப்பனை பதம் பரப்பை பதமெனப்பன தனக்குப் பிறாக்கெனப் பொருள்படாது ஈறு வேறு படுதலே கொள்க

இனித் தொல்காப்பியரும் ‘‘என்கா நெற்றே யாடே வறிசொல்’’ ‘‘என்கா நெற்றே மகடே வறிசொல்’’ ‘‘ரன்கா நெற்றும் பகர விறுதியு - மாரைக் கிளவி யுளப்பட மூன்று - நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே’’ எனக் கூறிப் பின் னுங் கூற்றேண்டியவட்டத்து அவ்வாறு கூறுது அன ஆன அள ஆள ஆர் என வேறுபடுதது, வடநூலார் ஆறப்பனைபதம் பரப்பைபதமிரணம் னுக்கும் ஈறு வேறு கூறினாற்போலத் தமிழ்மொழிக் துவகூறினரென்க

உ-ம சமைக்கின்றனன், சமைக்கின்றன, சமைப்பன, சமைப்பான், சமைக்கின்றிலன், சமையான் இவை உப்பப்பதி இயவாறு பாவிடங்கடோறும் ஏறா வழிக் கண்டுக்கொள்க உண்கின்றன, உணமார், உண்டலை, உண்டாய இவை

ஆறபனேபததினேகபதி சொலலும், வரும, உணரு, உணடு, வருது, சேறு, உணகும், உணடும, வருதும், சேறும், உண்பல, உண்ப, வருரி, வமமின, வந்தது, போயிறு இவை பரப்பைபததினேகபதி இவற்றோடு ஏற்ற கருததாவைக கூட்டிக் காததரிப்பிரயோகமெனக் சாததனுடையைத் தரும் இது சகனம் காத தரிப்பிரயோகம் சாககன் வரும் இது அகனம்காததரிப்பிரயோகம் இனிச சாததனுலாடை தரப்பபிம் சாததனூல வாப்பபிம் எனவவவிருவகைககருததாவம் மூன்றனுருபோடு கூழ்ச் செயப்பாட்டுவினையோடு முடிந்தால், முறையே காமணி பரிப்பிரயோகமும் பாவப்பிரயோகமுமாமெனக் இவ்வாறு தலைதரிமாறி நின்று பெயா வேறுபட்டாலும், இவ்விரண்டுங் காததரிப்பிரயோகத்தினபொருளேபடு மெனக்.

‘அகநதுயமை - வாயமையாற காணப் படும’ ‘மனத்தான மறுவில ரேனாக தாரு சோந்த - வினநதா லிகழ்ப படுவா’ எனச் செய்யுட்கட காமணிப்பிரயோ கம் வந்தது ‘இலைய ரினமுறைய ரெனறிகழாா நின்ற - வெளியோ டொழுகப் படும’ இது செய்யுட்கண வந்த பாவப்பிரயோகம். எனன? ஒளியோடொழுகப் படும எனபது ஒளியாலொழுகுதல் செயப்படுமென விரிந்தது ‘ஊசி யொடு குயிறை தூக்’ என்றறபோல ஒடென்று மூன்றனுருபு உடனிகழ்ச்சியாகாது ஆனபொருட்டாய ஒழுகப்படுமெனபதனைகண்ணே நிங் பாவமான ஒழுகு என னும் முதனிலை பிரிந்தது கிருநபாவமாய ஒழுகுதலெனத் தலவீறு பெற்று எழுவா யாயப் படுமெனபதன்முன் செய்யென்னு முதனிலையோடகரம் பெற்றுச் செய்ய வெனநின்ற அகனம்கட் செப்பாட் டொருமைவினமுற்றாய நிற்பதெனக் கொளக் ஒளியோ டொழுகப்படுமென்றனும் ஒளியாலொழுகப்படு மென்றே பொருளபடும. இவ்வாறு பரிமேலழகருரையானுங் காணக் ‘வஞ்சரையஞ்சப் படும’ என்னுங் குறளினும் ‘கொள்ளப் பட்டாது மறப்ப தறிவிலென கூறற்க களே’ என்னுங் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் முதனி லையைப் பிரித்தெழுவாயாகடு முடித்தலும் காணக்

சமைக்கின்றனன் என அன்னீரூயுரைத்தாற பிறாக்கெனவும், சமைக்கின் றான் என ஆன்னீரூயுரைத்தாற நனக்கெனவும் பொருளபடு மென்பா அவ்வாறு வாராது மயங்கியே பெருமபாண்மையும் வருமெனபது பின்னா வடமொழியாற காட்டுதம்

தேவத்ததனுண்டவன் எனக் கிருத்தோடும, தேவத்ததன் கச்சினன் எனத் தத்திதனோடும, தேவத்ததன் யாவன் என்ப பிரச்சின்பதத்தோடும, தேவத்தத் தவன் எனத் தத்சத்தத்தோடும, தேவத்ததனுண்டு எனச் சற்பாவபதத்தோடும வந்த, விச்சிராந்தியென்னு முடிவு பெற்றுக் காததரிப்பிரயோகமாமெனக் (உ)

கூள திருந்துத லாயகருத் தாவாதி யாதலிச சோந்திற்றுத்
லொருபெயாச சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்க வுருபுபெறல
பொருவரு மீற்றயற கேளுப் பேதம் பொருந்தலொடு
வருவினை முற்றுப் பெயாதாங் கிருதநதம் வண்டமிழக்கே

இது கிருதநதங்கூறுகின்றது வினைமுற்றுப்பெயாபிய கிருதநதம் கருதநா வாதியாதன்முதலாக ரூப்பேதம் பொருந்தலீராக ஒன்பதிலக்கணமும் பெறும் எ - று

‘ஜகி’ என்றமையாற கரும்மும், பாவமும், கரணமும், அடிகரணமுங் கொளக்

நாலமயாரும் தண்டியாகிரிபரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற்பிறந்த வண்ணம் முறையே 'யோசனையோகேடபா'; 'யுத்தமும்யுகதமும்'; 'ரவிகுல திலகன்' எனத் தற்சமமாகக் கூறினாற்போல, யாமும் உருவபேத மெனனாமலே ரூபபேதமென்றும். யுகி யோகம் என்பனவற்றை மொழிகரு முதலாகக் கீழே நாதத்தாரா நன் ஓர்லாரா சூத்திரஞ்செய்தது.

உ-ம். 'தாராதாநிச செவவது தானே' 'வினையே செயவது' எனனுமிரண்டும் அஃற்றினையிற கருததாவான் கிருதநதமென்னும் வினையுறுபபெயா 'உடுபப தாஉ முண்பதாஉ மினறிக கெம' இவ்விரண்டிங் கருமமான கிருதநதம். 'உறவ குவது போலுஞ் சாககா நிறங்கி - விழிப்பது போலும் பிறப்பு' இவ்விரண்டும் பாவமான கிருதநதம் 'வேலன்று வென்றி தருவது' இது கரணமான கிருதந தம் 'பற்றியா வெலவ தரண' 'ஆற விளைவது நாடு' 'யாமிருப்பதுறையூ' இம்முன்றும் அதிகரணமான கிருதநதம் 'உலகத்தா ருண்டெனப் திலலென பான்' என்பது உயாகிணையிற கருததாவான் கிருதநதம் 'இலவாழ்வா னென பான்' என்பது உயாகிணையிற கருமமான கிருதநதம். இவற்றைத் தொலகாப பியா தொழினிலை பொட்டுமொனறென்பா. ஒழிந்தன வந்தவழிக் காண்க

மண்ணுணி, ஊருணி 'இவை முறையே கருத்தாலினும் கருமத்தினும் வந்து இகரஞ்சோநதிறுங் கிருதநதம் மானேநதி, பிறைகூடி, அம்பலத்தாமி, குடக கூத்தாழி, தாலோதி, சடாதாரி, வேடதாரி, சோமயாசி இவை உயாகிணைக்கண் இகரஞ்சோநதிறுதலாகிய கிருதநதம் 'சோநதாரைக்கொலலி, 'தூர் றுவரைக் கொலலி, 'தூரயிறுகாணி இவை அஃற்றினைக்கண் இகரஞ்சோநதிறுதலாகிய கிருத நதம் இவை உப்பதசமாசனுமாம் பங்கசம், பங்கசாதம், வனருகம் என்பன வும் உப்பதத்தின்மேல் வந்த கிருதநதம்

தாராதாநிச செவவது முதற் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் வினையுறுச் 'சொல்லாயினும், பிராதிபதிகமும் தத்திதனும் பாவபதமும் போலச் சுப்பென்னும் பிரதமை யேறி நீங்கிய வினையுறுபபெயராமெனக் மேலுருபு பெறவெனவும் கிருதலின், சுப்பென்பது எழுருபிறகும் பொதுபபெயராயினும், ஈண்டுப் பிரதமா விபத்திக்கே கொள்க "ஒற்றன் பெடுபிணு மறறென மொழிப்" எனனுஞ் செயுனியறசூத்திரம் எழுத்தியலுள் ஒற்றன்பெடுத்தற்கும் விதியாய் நின்ற வியப தேசம்போல ஈண்டுக் கிருதநதத்து 'ஒருபெயாச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்கும்' என்றதே பிராதிபதிகமான நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி முதலாயினவற்றிற்கும், கச்சினன், கழலினன் எனனூர் தத்திதனுக்கும் விதியாயிறறெனக் 'அதிதேசம் விபதேச மாமாட் டெறிதல்' இஃதுரைச் சூத்திரம் வடமொழியுள் அக்கினி 'சித்தது என்னும் கிருததும் ததி என்னும் பிராதிபதிகமும் சுப்பேறி நீங்கினாற் போலவெனக்

உ-ம். 'நெறிநின்றா நீவொழ வார' என உருபேறி நீங்கல வரும் 'ஒறு த்தாரை யொன்றாக வையாரே' 'இரப்பாக்கொன் றீவாரமே னிற்கும் புழம்' என உருபு பெறல வரும் 'நயவாதான்' 'செறப்பட்டா', 'தினபா' என நேரே நிலலாமல் 'பெணமை நயவாதவன்' 'வேந்த செறப்பட்டவா' 'ஊன்றினப்பவா' என ஈறறயற்கே ரூபபேதம் பொருந்தல் வரும் 'உபதை யீற்றய லொருபொருட் கினவி' இஃதுரைச் சூத்திரம்

'தாமஷீழ்வாரமென்றோள்' 'இலவாழ்வானென்னான்' 'உடுப்பதாஉ முண பதாஉம்' எனனுங் கருமமாய் நின்ற வினையுறுபபெயரென்னுங் கிருதநதமும்,

முதலியும் வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் கருமத்தோடு முடியுங் கிருத்தே
மும், செயப்பாட்டுவினையோடு தோன்றும், பொருளுரைக்குங்கால தம்மால்
வீழப்படுவார இவ்வாழ்வானென்பபடுவான் உடுக்கப்படுவது உண்ணப்படு
வது எனச் செயப்பாட்டு வினையோடு தோன்றியும், செய்குன்று செயப்பட்ட
குன்று, அந்நாடு அடப்பட்டநாடு எ-ம 'அரம்பொருத பொன்போலத் தேயு
முரம்பொரு—துட்பகை யுற்ற கும்.' எனப்பழி அரத்தாற் பொரப்பட்ட பொன்
உரம்பொரப்பட்டு எ-ம திருக்கோவையாருள் தீயாழ் மெழுதி யெழினமுத
தெழுதி' எனப்பழி யாழ்மெழுதப்பட்டு எழினமுதது மெழுதப்பட்டு எ-ம 'யாம்
வீழா—கிருத்தாற் கிலலை யிடம்' எனப்பழி எம்மால் வீழப்பட்ட கிருத்தல் எ-ம
நயக்காயத்தோன்றி யக்காப்ப பொருள் விரியுமாறு காண்க

'செயப்பாட டெச்சமுஞ் செயப்படு பொருளு - நயக்கா மென்பா நற்கிரு
தந்தம்' 'வினையுதல் கருவி யனைமுத விரண்டொடு - மூன்றாம் வேறுமை
தோன்றி தத்தகே' 'ஒரோவழி யக்குமவ் வருபும் வரப்பெறும்.' இவை உரைச
கூத்திரம் ஆதலின், அரம்பொருத பொன் தாம்வீழ்வார் என்பன்போலக் கேள்
விதோளாத செவி முகடிமுடிஞா என வாராது சிறுபாணமை 'கேள்வியாற்
ரோட்கப்பாடாதசெவி' 'முகடியான் மூடப்பட்டார்' எனவும் வரும் (௩)

௩௮ விரிக்கும் பெயராதத் தாதுக மான வினைக்குறையிற்
றெரிக்குந் துவாதுமுன் செய்தென்ப தோடு செய்வென்பதாந்
தரிக்குந் திலக நுதாலசதிர கானசக்ச சானசசென்று
பிரிக்கும் பிரத்தியய மேகிகழ் காலப் பெயரெச்சமே.

இஃது இருவகையெச்சத்தின் குறி கூறுகின்றது ஆர்த்ததாதுகமென்ப பெ
யாபெற்ற எச்சங்களுள் செயது செய்ய எனனும் இரண்டும் முறையே துவா
துமுன் எனப் பெயா பெறும் நிகழ்காலப்பெயரெச்சம் சதிப்பிரத்தியயமென
றும் கானசக எனறும் சானசக எனறும் பெயா பெறும் எ-று

'ஆர்த்த தாதுக மாயீ ரெச்சமும்' 'சாவ தாதுகந் தாம்வினை முற்றே' 'விச்சி
ராதிபெறா தாதுகத் தாதுகம்' 'சாவ தாதுகந் தாம்து பெறுமே' 'செய்யாச
செய்யுச செய்புவெ னெச்சங்—கமுனே ணமுலே யப்பென் லாகும்' 'எனவெ
னெச்ச மிதியென் லாகும்' 'செயின் செய்தாவெனச் செப்பு மிரண்மனை—
யதிசேத் தென்ப ரறிந்திசி னோரே', 'துவிலே செய்யிப் வென்னு மதுவே' 'தப்
பிரத்தியயமுஞ் சப்பிரத்தியயம்—மிறப்பெதிர் புணர்த்தும் பெயரெஞ்சு கிளவி'
இவ்வுரைசகூத்திரங்களானும் ஒழிந்த எச்சங்களுக்கும் பெயரறிந்

சதிர், கருத்தாலினும், கானசகஞ் சானசகங் கருத்தாலினும் கருமத்தினும்,
நிகழ்காலம்பற்றி வருதலானும், பிரிக்கும் பிரத்தியயமென்றும்

வடநூலார் செய்தென்பதற்குக் கிருத்துவா செய்யவென்பதற்குக் கர்த்து
முந் எனனது துவா துமுந் எனாறுபற்றிப் பெயரிடுவா அவா மதம்பற்றித் தொ
லகாப்பியரும் சிறுபாணமை "பின் முன் காலகடை வழியிடத்தது" எனவும் நற்
றுவினையெச்சமாகுவார்

உ-ம உண்டு வந்தான், உண்டு வருதல், மீனவீழுகியிற்று, கற்றுவல்லவன்,
உண்ணுவாதான், உண்ணுவாதான், உண்குழுவாதான், பாடவந்தான், பாடவல்
லவன், பாடவருதல், உண்ணவுண்டு, உடுக்கவுண்டு, உண்ணுக்கால, உண்ணவி

லலை, உடுகவிலலை, 'அவியினும் வாழினுமென்,' அறஞ்செய்யிற்சுவர்க்கம்புகுவன், அறஞ்செய்தாற்சுவாகமபுகுவான், 'நானென வொன்றுபோற காட்டி,' 'பெய்யெனப் பெய்யு மழை,' பெய்யென்று பெய்யு மழை என வரும்

கற்கிற மாணுக்கன், கற்கின்ற மாணுக்கன், கல்லாநின்ற மாணுக்கன் எனக் கருத்தாவைக் கொண்ட நிகழ்காலப்பெயரெச்சத்தைச் சதிரப்பிரததியயமென்பா கறகப்படுதால், கறகப்படுமொசிரியன என நிகழ்காலங்காட்டிய செய்யுமென்னுஞ் செய்ப்பாட்டு வினைப்பெயரெச்சத்தைக் கருமத்தோடும் கருத்தாவோடும் வந்த சானசெனபா சுரபேத்ததாற் கானசசுமது. பிரமத்ததவரன், முதத்தேசன, தத்த காஞ்சனம், தத்தபடம், நிக்கிராநதபூமி, சுத்தசலம் எனபன பூதகாலம் பெற்ற தப்பிரததியயம். 'தேரானபிறனிலபுகல்' எனபது தேராதபிறனில புகல் எனப் பொருளபட்டாறபோலக் குாவன தேவத்தன எனபது குாவத்தேவத்தன எனப்பொருளபடும். இஃதவவுரையாலுங்கானக

17. இனி மறுத்தற்கண் 'ஒருமக னோக்கி னாரை யுயிரோடும் போகொ டாத— திருமகள்' எனச் சிறுதாமணியினும், 'கனவினுங் காண்கொடா கண்ணுங் கல ந—நனவினு முன்னிரு நாணும்' எனச் சானரோ செய்யுளினும், போகொ டாந காண்கொடாந என எச்சமாயும் முற்றாயும் வரும் திருவாய்மொழியினும் வந்த ஒட்டவெனப்பொருள் விரியும்.

பொருளசெயலவகை வினைசெயலவகை தோன்றலாறே உயிரத்தலாறே என்பனவற்றுள், செயல தோன்றல உயிரத்தல் எனபன பெயரெச்சமாம், அவை பொருளசெய்யும்வகை வினைசெய்யும்வகை தோன்றுநெறி உயிரக்குநெறி எனப் பொருள் விரிதலினெனக். செனமபூமி செனமநகத்திரம் என்னும் வடமொழியுமது

யட்டும் யாதி-வேட்கப்போகிறுன், அது யாகாயயாதி எனப் பொருளபட்டு வேளவிக்ருப்போகிறுன என நிறகும் குாவன் தேவத்தன-பண்ணுகிற தேவ தத்தன, அது சானசு, கருத்தாலில் வந்தது. பச்சியமாந ஒத்தனம் கருமத்தில வந தது சறபிராமணன் நல்ல பிராமணன் எனப்பொருளபட்டுப் பெயரெச்சக்குறி பபாய நின்றது செய் கிரு, செயது கிருத்தவா, செய்ய காத்தமுந், செயல கரு மம் கிரியை, செய்தவன் கருத்தா, செய்கிறேன் கரோமி, செயவேன கரிஷ்யே, செய்யாய் செய் குரு, கும்பஞ்செய்பவன் கும்பகாரன், செயவித்தல் காரிதம், கரோதி செய்கிறுன என்னும் வினைமுற்றுச்சொல் இநில முநதினவுதாரணசொ லலிற கதெத்தவதாரணம் வடமொழியில் வந்த பெயரென்றற்கு என்னையெனின், செய்யென்னுந் தமிழ்மொழிவினைமுற்றுச்சொற்போல வடமொழியில் கிரு என னும் வினைமுற்றுச்சொல்லாம் இதுபோல இவ்வனுஞ்சொல்லப்பட்ட உதாரண ன்களுக்கெல்லாம் உபததுணாக

(ச)

௩௯. நிறக்குந் துணைவினை யோகாலத் தெய்திடு நோநதலில் மறுக்கும் பலவகிக் குங்கால மூன்றொடு மன்னுமுனபின் பிறக்குந் துவாதி சமானகாத் தாவைப் பெறுமுற்றுமாயச கிறக்கும் பிறபின்ன் காததா வொடுஞ்சென்று சேருமனறே.

இஃது அவலீருவீகையெச்சங்களின் விகற்பலககணங்கடறுகின்றது. துவா வென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் துணைவினையோகாலத்தெய்தன் முதலாக முற்று

மாய்ச் சீறத்தலீராக வரும் ஏழிலகணமும் பெறும் பிறவென்னுத்துமுனாதிகள்¹
வேறுகருத்தாவையும் பெறும் என்று

துவாதி செய்து, செய்யா, செய்யு, செய்யு என்னு நான்குமெனக.

சீமான கருத்தா வொருவினை முதலே-பின்னகருத்தா வேறுவினை முதலே²
இஃதுரைசகுத்திரம்

உ-ம் கணமூழ்ச சிரித்தான, வறிது நீர்கிச செலலுளீளிடே, கொடியாமத
தோன்றும், விரைந்து போயினுன, நகுபு வந்தான, குதிரையேறிக கொண்டே
சென்றான, ஒழி வந்தான என விவை துணைவினையோகாலததெய்தியது.

உண்ணுதுவந்தான், உணவிவாரான என எச்சமும் முடிக்குஞ் சொல்லும்
எதிமறுத்தது³ 'மருங்கோடித் தீவினை செய்யா னெனின்' 'கற்றில கண்ட
னனம்' என னுக்குறளினும் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரி
யரும் செய்தலோடும் கற்றலோடும் முடியுமெனபா இதுவுமது பிரதியோகி⁴
நியோகியோடே ஓக்குமென்பதே கருத்தாயிற்று இதனை ஆகாரியாரோபம்
என்பாருமுளா⁵ 'அறவினை யாதெனிற கொல்லாமை' என்னுக்குறளுள் பரிமே
லழகர் விலக்கியதொழிதலும் செய்தலோடொகருமாதலிற் கொல்லாமை அறவி
னையாயிற்றெனபா⁶ 'காலினீர் நீங்காமை யுண்டுகி' 'பள்ளியுமீரம் புலராமை
பேற்றக' என்பது எச்சமும் முடிக்குஞ் சொல்லும் எதிமறுத்தலின், அது சொல்
லான முடியாது ஈரம்பலாந்த பின்னேறுக என்ப பொருள்படுதலின் அஃதெதிர்
மறையாகாதெனக. இதனை அலங்காரநூலார் அபாவாபாவமென்பர்.

'நிற்கும்' என்றசேடத்தால் சதிாபிரத்தியயத்துக்கு மறையும் அகிக்குங்
கொளக⁷ 'இடிப்பாரை யிலலாத வேமரா மன்னன்' 'புரைதீரர் மன்னு விள
மை'⁸ 'மூவா முதலா வுலகம்' என வரும் 'மாழைமென் னோக்கி யிடைப்பாயக
கழிந்தது வந்துவந்தே'⁹ 'அறிந்தநீர்தும் பாக்கியே கொல்லும்' என்பன ஒன்று
பல வகைகல¹⁰ 'கண்டுக்கேட ணெடுயிாத துறற்றியு மைமபுலனும்' என்புழி வே
றுபலவகைகல

இன்னும் அச்சேடத்தால் 'சென்றது சென்றது வாழ்ளாள்' 'வந்தது வந்
தது கூறுறு' என முறறுச்சொல்லும், 'அவரவ ரெச்சத்தாற் காணப்படும' 'எப்
பொருள் யாரயாவாயக கேட்பினும்' படைபடை, தீததீ என்ப பெயாகளும், அகி
ககி, மக்களிரட்டையும் விலங்கிரட்டையும்போல வரும்.

இன்னும் அதனலே¹¹ 'துடிதுமததுத துளளி வரும்'¹² 'கல கல கூடதுணை'
'வற்றிய வேலை கல கலக்கும்'¹³ 'சலசலமதம்'¹⁴ 'பண்ணப் பண்ணத் பெருஞ்செ
லவம்'¹⁵ 'புன்னம்புலரி'¹⁶ 'குறிஞ்சுதை'¹⁷ 'வயிறுமொடு மொடுத்தது'¹⁸ 'சிறந்திற் சிறு
காலே' 'செக்கச சிவந்தது' 'கன்னங்கரிய' என்பனவற்றை இலையிரட்டையும்
பூவிரட்டையும்போல வந்தன¹⁹ 'இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற் பிரிந்திசையா' என
னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்றனவென்பர். இவற்றை வடநூலார் தேவீவயமானம்
என உதாரணங்காடம், யவ லுக்கு என்பா புரப்புர, ரகூ ரகூ, சிவ சிவ, ராம
ராம, திரே திரே என வடமொழிக்கண்ணும் மக்களிரட்டைபோல வரும்

நேறுணடு வந்தான, இஃதோ உணடு வருகிறான், நாளை யுணடு வருவான்.
எ-ம். உணடு வந்தான், உணடு வருகிறான், உணடு வருவான். எ-ம். காலத்திரய

முங்கொண்டது “செய்தெனெச்சத் திறதகால—மெய்திட னுடைத்தே வாரா க்கர்லம்” என விதித்ததுமது

‘சேர்த்து சிகரலலார் நீரலல சொல்லியக்கால்- வோதது வெருளா விழுபி யோ’ ‘கொழ்நற ரெழுதெழுவான்’ ‘தொழுதெழுவார் வினைவளம்’ என் புழி வெருண்டு வேரா, எழுநது தொழுவான், எழுந்து தொழுவா என முன பிணனாகப் பிறந்தது வடதூலாரும் வரயபிளந்துறங்கினான் குறட்டைவிட்டிற க்கினான் எனவும், கொடுத்திரந்தான எனவும் காடவெர், ‘வழுக்கினுள் வைக்கு நதன னுளை யெடுத்த’ ‘பருகுவன்பைதனோ யெலலார் கெட’ இவையும் முன பின் பிறந்ததாக வமைக்க இனிக ‘கொழ்நற ரெழுதெழுவான்’ ‘தொழுதெழுவார் வினைவள நீறெழ’ என்னுக் கிளவள்ளுவரினும் திருக்கோவையாரினும் பரி மேலழகரும் பேராசிரியரும் தெ நெழுவுள்ள தொழாநின்றெழுவா எனத் துணைவினையாயுரைப்பா எழுதல துயிலொழிதல வின, எழுநது தொழுவா னெ ற முன்பிணனாகப் பொருளபடுதலன்றி, நகுபுவந்தான ஓடிவந்தான எனபன் போலத் தொழாசினது வாழிதலகூடாதெனக் ‘வைகறை யாமந துயிலெ ழுநது தான்செய்யு-லல’ மொன்பொருளுஞ் சிறகித்து வாயவதிற-றந்தையுந தாயுந தொழுதெழுக’ எனபது துயிலொழிந்து பின் தந்தையுநதாயுநதொழுது பினகாரியத்திற் செலகவெனப் பொருளபட்டு வருதலானும், அவருரை அசம்பா விதமெனக்.

‘மோயின னுயிர்த்த கால’ என முற்றுமாயச் சிறந்தது ‘நறப்பா டலம் புனை வார்வினைவா’ ‘கலைத்தொழில் படவெழீஇப் பாடி னுள்கனிக-திலைப்பொ ழுழில் குறங்கின வீன்ற தூண்டளிர்’ ‘கானவ ரிரிய விலவாயக கடுங்கலை தொ டுத்த லோடு-மானிரை பெயாநத வாய ராததன் ரணிகத் திண்டோ-டானொன்று முடங்கிறெழுன்று கிமிர்ந்தது சரம்பெய மாரி-போனின்றவெனப் மறநப் பொரு வுருகு சிலையிறுக்கே’ ‘செய்யோன செழும்பொற சாஞ்சென்றது சென்ற தால்’ ‘அவிழ்ந்தன தோன்றி யலாநத காயா - செகிழ்ந்தன சேரிதழ முல்லை- மகிழ்ந்திதழ-விண்டன கொன்றை விரிந்த கருவினை-சொண்டன காரதள சூலை’ ‘சோலை பயிலுந் குயினமழலை சோராத சைந்த - வானு மயிலினங்க ளாததெழு ந்த-ஞாலம் - குளிராத முகிலகறுத்த கோபஞ் சிவந்த - விளாதத் துணைபிரிந்தா மெய’ இவையெலலாம் செய்வெனெச்சம் முற்றாயத்திரிந்தது. இவவாறுவரு முற்றுகளை முற்றாகவே பொருளுரைக்கில ஏகவாககியமாகாது பின்னவாககிய மாகிப் பொருள் சித்தியாதெனக்

‘கோழிகூவிப் போது புலாந்தது’ ‘உறகா வியாலை யொழித்ததுண டெஞ சிய யாமரம்’ எனபுழிக் கூவிப் போது புலாந்தது உணண் வெஞ்சிய யாமரம் எனத் தமிழதூலா பொருளுரைத்துச் செய்வெனெச்சம் செய்தெனத் திரிந்ததெ ன்றும், “வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல குறிய” “அம்முக கிளவி” என்னும் இரண்டு குத்திரத்தால் சேனுவரையர் நச்சினாக்கினியா செய்தெனெச்சம் சமா ன்கர்த்திருமனறிப் பின்னகாததிருக்கமாகவும் வரு மென்றுக்கூறுவா இவற்றை வடதூலா கூவுவித்து எஞ்சுவித்து என அநதர்ப்பாவிதணிச்சாக்கிக் கூறுவா சோழியைக் கூவுவித்ததற்கு யாமரத்தை எஞ்சுவித்தற்கு காலமும் யானையும் ஏதுவாதலிற் சம்பாவிதமாம் ‘குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கே தரும்’ எனபு ழிக் குடிபொன்றுவித்ததென்னும் பொருள்விளங்கக் குடிபொன்றச் செய்தென வுரைப்பர் பரிமேலழகரும் இனி ஞாயிறு பட்டுவந்தான் சாததன்’ என்றால்,

ஞாயிற்றைப் படுவீத்தற்குச் சாதனை எதுவாகாமையின், அஃத்சம்பாவிதமாம். ஆதலின், ஞாயிறுப்பட என்னதுமுனாததமாக்குவா. நன்னூலார் ஏசுத்திரிவுகளை 'சொற்றிரி யினும் பொரு டிரியா வின்கருறை' என்று சத்தவிகாரமாக்குவா

உணவிறந்தான் சாதனை இது சமானகர்த்திருகம் துவாதி மூன்றும் இவ்வாறே வரும். சாததனுண்ணவந்தான், சாததனுண்ணக கொற்றன சோறு கொடுத்தான் எனது துமுன சமானகாததாவோடும் பின்னகாததாவோடும் வரும் செயின் செயதால் எனக்கூறும் அவவியய கிருததுக்களும் இருவா வினையுங் கொள்ளும்

1 'கருநாய கவாந்த காலினர் சிதைகிய பாணியா—பெருநாடு காண விமமையிலே பிசசை தானுங் கொளவா' என்பதனை 'இரும்பார்க்குங் காலரா யேதிலாக் காளாய்' 'சேலே 'வவாய' என்றும் நிகளபேல ஆயென்னுஞ் சன் கொடுத்த, விரவாவினையெச்சமாக்குவா இவவினையெச்சங்களை கிரியாவிசேடணமென்பா 'அரியாணை யந்தண'தஞ் சிந்தை யாணை' என்னும் பாட்டினைக் கரும்விசேடணமென்பா 'இடிகுரு துணையாரை யாளவாரை யாரே' எ-ம். 'கூற்றுவனை மனமதினை யரக்கா கோவை' எ-ம் தொடர்தும் தொடராதும் வருவது உமது 'கடிகிரியாள காதலன் காதல வகைபுனைவாள,' 'அகல்விசு மபு னாகோமா—னிரதிரன்,' 'காலரா கழலா கடுகிலையா' என ஒருபொருணமேற பலபெயா வந்து ஒருவினை கொளவதனையும் இடைப்பிற வரலாய் நின்ற பெயரசெசத்தையும் காத்திரு விசேடணமென்பா இவ்வாறு பெயர்பலவகைகி ஒருபயனிலை கொளவதனையும் வினைபலவகைகி ஒருபெயா கொளவதனையும் அகத்தியரும் நன்னூலாரும் 'எனதுதமுற் நகைகினும்' 'உருப்புல வகைகினும் வினைவே நகைகினு—மொருதம் மெச்ச மீற்ற முடியும்' என்னுஞ் சூத்திரங்களால் டக்கருவா 'பெண்ணேவல செயதொழுது மாணமை' 'மடலேறாப் பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்' என்பவற்றுள் ஒழுருவாணமை மடலேறாதவள பெண்ணை என்ப பெயரசெசங்கு முற்றுப் பெயராயும், 'தேரானபிறனின்புகல்' தேராத பிறன் என முற்றுப் பெயரசெசமாயும், அருத்தவிகாரமாயப் பொருமிருந்தன. கலுபீத்தவா என்னுற் துவாப்பிரத்தியயம் வேண்டாகுமிதது என நின்று, வேண்டாகுமிக்க என்ப பொருளபட்டிது துமுனாததம் மென்பா துமுன துவாவாய்த திரிந்த ஆதேசமெனது துமுன பொருளிலவந்த துவாவென்பா (ரு)

ச0 எடுத்தல படுதத னலிதலென றுரு மிசையனைத்துந தொடுத்த வுதாதத மதுதாத்த மேனைச சுவரிதமா மடுதத கிருததுணமுற றெலலா மெடுத்த லருந்திவந்தம் படுதத விரண்டு முடைத்தாரு சருபம் படுந்தொடரே

இது கரமென்னு மோசையும் அது வருமிடனுங் கூறுகின்றது. எடுத்தன் முதலாகிய மூன்றேசையும் உதாததம், அதுதாததம், சுவரிதம் என்னு மூன்றுகரமாம் அவற்றுள், எடுத்தல கிருத்தத சருபமான முற்றுப்பெயரோடும், படுத்தல திவந்தததோடும், அவலிரண்டும் சொல்லாகப் பொருளாக வேறுபடுகிற சருபச் சிலிட்டத்தோடும் வரும். எ-று

'அடுத்த' என்ற மிசையால் விலங்கலுங்கொளச் 'பிரசயம் விலங்கல் பீட சுவ காலே' இஃதுரைச்சூத்திரம்

எல்லாப்பொருளுமென்பது எப்பொருளுமென் கின்றறப்போலச் சீமான ரூபம் சரூபமென் நின்றது.

கிருத்தபு படுததல திங்ந்தம் எடுத்தலெனமாறிக கூறுவாருமுளா

உ-ம் 'நெறிநின்றா நீடுவாழ வா' 'மலாயிசை பேகினுன் மாணடி சோர தார்—நிலயிசை நீடுவாழ வா' எனபுழி நெறிநின்றா சேர்ந்தாரா என்னுங் கிருத் தை உதாததமாக எடுத்துச்சரிகக. வாழவாரா என்னுந் திங்ந்தமாகிய ஆறப்பனே பத்ததை அதுதாததமாகப் படுததுச்சரிகக

சொல வேறுபடாது பொருள வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்டமும், பொருள வேறுபடாது சொல வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்டமும், சொலனும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்டமுமெனச் சரூபச்சிலிட்டம் மூவகைப்படும.

உ-ம் 'குழவனார முல்லையிற் கோவலா தம்மொடு—முழைத் துமபி வாயவவ துதாத' 'சிந்தைலி கினறதிரு நீகருமரி யாட' எனச் சொல வேறுபடாது பொருள வேறுபட்ட ரூபம் வந்தவாறு காரணக அஃது இஃது உஃது என்னுஞ் சுட்டுமுதலாகிய வாயதகருறுகாரமும், அது இது உது என்னும் முற்றுகாரமும், பொருட்புணாச்சிககண உயிரொடு புணருங்கால, அஃதழகிது இஃதழகிது உஃதழகிது என நிறகும் அஃது இஃது உஃது என்னுங் குறறுகாரமும், அது இது உது என்னு முற்றுகாரமும், உருபு புணருங்கால அனசாரியை பெற்றும் ஆயதங் கெட்டும் உருபேறியும் அதனை இதனை உதனை என நிறகும் இவை பொருள வேறுபடாது சொலவேறுபட்ட சரூபம். ஈனமும் எடுத்தல படுததல கொள்க.

செம்பொன்பதின் பலம், குன்றேறாமா, குறும்பரம்பு, நாடியாது, எட்டியாது, எட்டி, கொட்டி, தாமரை இவை சொலனும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபம். ஈனமும் எடுத்தல படுததல கொள்க

இவ்வாறு வரும் நானாததபதக தொடரையெல்லாம் தொலசாப்பியா இரட் திறமொழிதலெனபா அதுபற்றிப் பரிமேலழகரும் பெரியாரைப்பிழையாமை எனபதனை இரட்டிறமொழிதலெனபா இக்கருத்தறியாத நச்சினர்க்கவியாரர் "ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரைபார" என்னுஞ் சூத்திரத்தை இருபொரு ளொருசொற் பிரிவில வென நலிந்து பொருள்கொண்டு, இச்சிலேடையுதாரணத் தைக்காட்டி யிடாப்படுவரெனக்

இனி நானாததபததையெல்லாம் வாணவற்பாவமென்னும் எழுத்தொப்பு மையுடைய பலபொரு ளொருசொல. பலசொல லலலது ஒருசொல லனநென வும், ஒன்றலலவை பலவென்பதனனும் பலவென்பதலலது ஒருசொலலனநென வும், இருசொலலாதலின இருகாலுரைக்கவெனவும், வடதூலாரா கூறுவா. என்னை? பயக்கீரம் பயோமபுசு [பயம்-பால, பயம்-நீர்] என அமரசிங்கத்தள வுருதலி னென்க அதுபற்றிச் செஞுவரையரும் "காலமுலகம்" என்னுஞ் சூத்திரத்தள உலகமென்பதற்கு அவ்வாறுரைப்பா தொலகாப்பியரும் "தெவ்வுக்கொளற் பொருட்டே" "தெவ்வுப்பகை யாரும்" எனவும், கண்ணென்பது ஏழாமவேற்று மையும் ஏழாமவேற்றுமைப் பொருளுமாதலிற் "கண்ணென்பப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி" எனவும், "கண்கால புறமகம்" எனவும், இரட்டித்தககூறுவா. அப்புகைவிற் 'எகநாளாவலம்பிபலத்துவந்தவம்' போலவெனது திருட்டாநதங் கூறி, ஒருகாலுரைக்கவே பலபொருளிற் பிரவிருத்திரிமித்தம் ஒருங்குதோன்று மென்றுங் கூறுவர்.

“உபப கார மொன்றென மொழிப—விருவயி, னிலையும் பொருட்டா கும்மே”
என்புழி தபு என்னுஞ்சொற கெடுவெனவும் கெடுவியெனவும் அந்தர்ப்பாவிதனிச்
செனபர் தொலகாப்பியராகலின், எனமும் எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக.

ஆழக்குக கொண்டான, சித்திரைக்குக் கொண்டான் என்புழி இகருச்சாரி
யை முதலெழுத்தாகிய இகரங்கெட்டுப்பணராத இடப்பொருட்டித தொகை
மொழியெனபா அவை நானகனுருபு தொடராதபொருளாகக் கொள்ளுங்கா
லும், எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக

ஐமுதலிய சிலவெழுத்துக்கள் விலங்கலாம்

நலிதலை ஈறுமீற்றையலுமாகவுடைய செய்யுளுறுப்பைச் சரிதகமெனபா. உரு
வகம் தீவகமெனப்போலச் சுவரிதகமெனப்பது சரிதகமென நின்றது. தமிழ்
நூலுரைகாரா சரிநதிற்றுதலிற் சரிதகமெனப்பது அறியாமை (சு)

சக பகுதிக் குரிய விகரணி யீரைநதும் பாணிசெப்புந
தொகுதிக் குரிய லகார மிடைநிலை தோயிறுதி
விசுதிக் குரியலிங் லோட்டு வியங்கோள விதிப்பொருட்டாக
தகுதக குரிய கிருத்தியம் வேணடுந தகுமபடுமே

இது சிலவெழுத்திற்கும் சில பிரத்தியயத்திற்கும் சமனையென்னுகுறியீடு
கூறுகின்றது. பகுதிப்பின்னிற்றற்குரிய எழுத்துக்கள் பத்துவகை விகரணியாம்.
வினைசெயனமருங்கிற் காலமொடுவருவனவாகிய காலமுணர்த்தும் இடைநிலை
தோயிறுதி தசலகாரமாம் அவற்றுள் வியங்கோள விய எனவும் லோட்டு என
வும் இருவகையாம் வேணடும் தகுமபடும எனனுமுன்றுங் கிருத்தியப் பிரத்தி
யயமாம் என்று பாணி காலம்.

‘முதனிலைப் பின்னரு மிடைநிலை முன்னரு—மேவிய வெழுத்தே விகரணி
யெனப்’ ‘தவவிய மீசுருத் தவவிய மீயமென—றிவவகை மூன்றுங் கிருத்தியப்
பிரதயம்.’ இவை உரைசுருத்திரம்

உ-ம உண்ணப்படும, உண்ணுகின்றன, ‘சொல்லுக சொல்லை,’ ‘வினைகூல
நது வென்றிக,’ ‘தேமல ரங்கட டிருவே புருதக,’ ‘இன்பத்தின பகக மிரிந
தைக்க,’ ‘அறைகுவன சொல்லை,’ ‘கூடிப்பெறுகுவம் என விகரணி யெழுத்துக்க
ளேழுவநதன ஒழிந்த மூன்றும் வந்தவழிக் காணக் அநாதி ஆதி என அலுக்
காயும் ஓக்காயும் வந்தாற்போல, அறைகுவன அறைவன பெறுகுவம் பெறுவம்
என வரும். உண்ணுகின்றன உண்ணுவோம் என்புழி அலுக்காயே வந்தது.
உண்டானென்பது அஸ்தி என்பதுபோல ஓக்காயே வந்தது

‘அ ஆ உ ஈ என்னு நான் குயிருந—ததைருவ வென்னு முயிரமெய்யம் மூன்
றும்—விகரணி யுயிரசில மெய்யுநத வருமே—யேனை மூன்று மீண்டில வெனப்’
இஃதரைசுருத்திரம்.

தடறவொற்றுஇன் முதலாகிய காலங்காட்டும் இடைநிலையோடு நிகராத
அன்னீறு முதலியவற்றை விரித்தது லகாரமாதல கானக.

இனி வியங்கோளாவன வாழியர், வாழிய, வாழி, வாழுக என ஆகீர்வர்த்தம்
என்னும் வாழ்த்தற்கணனும், ‘பரநது—கெடுக வல்கியற்றி யான்,’ ‘பொற்பாவுயர்
—நீரும் நிலத்து விளியரோ’ எனச் சாபத்தின்கண்ணும், ‘தேமல ரங்கட டிருவே

புகுதக, 'எகதை வருக,' 'எம்மர்ன் வருக' என வேண்டிக் கோடலாகிய, பிரயோகத் தனைக்கண்ணும் ஏவலாகிய பிரயோகனைக்கண்ணும் வந்தன. 'கவகையர் னீள்தீழ் வாள் தாப்பு,' 'குறித்தோன கூற்றந் தெரிதது மொழி கிளவி,' 'மறபப தறிவிலென், கூற்றுக்களே,' 'நலத்தின் னூரின்மை கோன்றி னவனைக—குலத்தின் கணைய ப்படல,' 'இயற்கைப பொருளை யிறறெனக் கிளத்தல்' என விதிப்பொருட்டின் கண்ணும் வந்தன.

உயிர்தும் ஒற்றியுமாய் வரும் இருவகைவியங்கோளையும் விந்நென்றும் லோட்டென்றும் கூறுக

கிருதகியம்போல லோடமே வடநூலார விதிப்பொருட்டாமென்பா. அது பற்றி லோட்டிற்கு கிருதகியத்திற்கும் நடுவே தீபகமாக விதிப்பொருட்டாம் என்றும்.

கிருதகியவுதாரணம் → 'ஒழுதல வேண்டு மொளிமாழகுஞ் செயவினை—யாஅது மென்னு மவா,' 'நிரந்தர நனைப்பதாக நீநினைக்க வேண்டுமே,' 'நீயெனகுறை சொல்லவேண்டு மாவல,' 'யான பொருதல வேண்டுமே,' 'வெய்யோற கநேக நாள வேண்டுமே,' 'இனைத்தென வறிந்த சினைமுற கிளவிக்கு—வினைப்படு தொகுதிய னும்மை வேண்டுமே,' 'இன்னென வருமே வேறுமை யுருபிற—கின் னென் சாரியை யினமை வேண்டுமே' எனப் பிசு செய்யு மென்னு முற்றுகாமல வேண்டு மென்னு தவவியப பிரதகியயம்வ தது 'நலம வேண்டி னுணுடைமை வேண்டுமே' எனனும் பாட்டில பரிமேலழகரும் இதனை விதிப் பொருட்டென்றார்

வடமொழியிற கர்த்தவ்வியமென்பதற்குப் பொருள செய்யவேண்டும்.

இவராலிகாரியஞ் செய்யத்தரும், 'எயதிய செலவத ராயினுங் கீழ்களைச்— செயதொழிலாற காண்ப படுமே,' 'கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றுணாந் தோரைத் —தலைநிலத்து வைக்கப் படுமே' கீழ்களை, கற்றுணாந்தோரை என இரண்டாம் வேறுமை விரிந்துநின்றும் உயாதினைப பனமை படுமென்பதனோடு முடிதலின, செய்யுமென்னும் முறற்கிய ஆறப்பேபதமன்றி யகவவிய கிருததள விதிப்பொருட்டாகிய கிருத்திய மென்பது தெற்றெனவறிக.

இனி! 'உளன்படுவன' எனவருந் திருக்கோவையாருள சொற சோதனை காட்டிய 'வஞ்சரையஞ்சப்படுமே' என்பதற்கு அஞ்சத்தகு மென்பா பேராசிரியர், பரிமேலழகர் அஞ்சவேண்டுமென்பாதலின, கிருத்தியப் பிரதகியமும்பனனும் ஒன்றற்கொன்று பிரகிபதமாய் இருநினையைமபான மூவிடத்தினும் நிறறலில, அகவவிய கிருததாமென்க.

முறகூறிய விகரணியுள பெறுகுவம், உண்ணுகிடந்தான், உண்ணவீருந் தான, புகுதக, என்புழிப் பெறுவென்பது பகுதி, குவவென்பது விகரணி, வம் என்பது காலங்காட்டிம வகாரமாகிய இடைநிலைதோயிதுதி. உண பகுதி, ஆ விகரணி, கிடந்தான் இருந்தான் என்பன வகாரமென்னும் இடைநிலைதோ யிதுதி. புகு என்பது பகுதி, த என்பது விகரணி, க என்பது வகாரமென்னும் இடைநிலைதோயிதுதி சொல்லு அருளு என்பதில் உ விகரணி பெற்று நின்றார் போல, பசு சகி தச என விகரணி பெற்று நிற்கும் முன்னிதே யேவலவினைச் சொல்லு இவற்றுள் வகாரமென்னும் இடைநிலைதோயிதுதி குன்றியது 'ஆயுமல ந்தம்' என்னும் பாட்டினுட் காட்டுதம். 'கிருத்தல்' முதல் இதுவரை கிருத்த மென்பர்

சுடி அடைமொழி யாநதொகை தத்துதன்காரக மாளுசபநத
நட்டமயி வேவினை யெல்லாந திங்நதநற ழுதுவினை
புடைபரந துநதனைச் சொறபெயா பாவம பொதுவினிறகு
ழிடைநிலை யாருண்டில வேறெசச மவயய மென்றறிவே

இதுவுமது. தொகைமுதன் மூன்றுஞ் சுபந்தமாம் வினைபெலலாம் திங்நத
தமாம் முதனிலைதொழிற்பெயரும் உமமையாற புடைபரநத தொழிற்பெயரு
மாகிய திங் பாவமும் கிருதபாவமும் பாவபதமாம். திணைபாலிடமுன்றிற்கும்
பொதுவாய் வருகின்ற இடைச்சொன் முதலாகிய அறுவகைச்சொல்லும் அவலி
யயமாம் ஏ-று.

‘அடைமொழி’ என்றவிதப்பால் பாவபதமுஞ் சுபந்தமாம். நன்னூலாரும்
“வினையினபெயரே” எனபுழி வினைதனைச்சொல்லும் பெயரென்றார்

முதனிலை புடைபரநதலாவது ‘சாமானியம்’ எனனும் பாட்டுக்காட்டிய
திருமுதலாகிய பாவபதப் பிரத்தியயங்களுளாக

பறவை, உரிகை, துடைப்பம், கிடக்கை எனமுறையே கருத்தாவுங் கரும்
முக கரணம், அகிகரணமுமாகிப் புடைபரநத பாவபதம் வரும் புனைநதரை,
பெயதுரை, ‘கடுவாக்கவயாது’, ‘அறிகொன்றறியான’ எனனும் முதனிலை
களும் உரைத்தல் கெடுதல் அறிதல் எனப் பொருளவிரிந்து சொல்லவிரியாத திங்
பாவபதமாம்

இடைச்சொல்லும் எச்சமுமல்லாத நான்கும் வினைக்குறிப்பாதலின், அவற்
றைக் கமமியமானக் கிரியையாய் நிற்கும் அவலியயமென்பா. இருதிணையைம்
பான் மூவிடமாட்டக்கிய லிங்கத்திரயமும் புருடத்திரயமும் வசனக் கிரயமுமான
மூன்றற்கும் பொதுவாய் நிறறலின், இடைச்சொனமுதலிய வாறனையும் அவ்வி
யயமென்பா

உயர்திணை முப்பாறருமரிய யாரெனனும் பிரச்சினைபதம் | ‘ஊதைகூட்
டுண்ணு முகுபனி யாமததென—கோதைகூட் டெண்ணிய தான யாமன்—போ
தெல்லாந—தாதோடு தாழ்நதாக் கச்சி வளநாடன்—தூதோடு வாராத வண்டு’
எ-ம். | ‘நாராரென னுள்ளமா ஞானங்களா’ எ-ம் நியா எ-ம் இருதிணையை
ம்பான் மூவிடத்தும் வருதலானும், அவலியயமாயிற்று.

‘மயிலகண் டன்ன மடநடை மகளிர்’ எனவும் | ‘மயிலெனப் போநது’ என
‘மணிமயிற் றொழில்’ எனவும் திருமுருகாறறுப்படையினும் திருக்கோவைபுர
ினும் பரிபாட்டினும் முறையே மயிலை நடைக்குவமையாக்கலின், ‘நடைமயிலே’
ன்றும்.

வடமொழியுதாரணம்—கிம, அததி, நாத்தி, பிருதக்கு; இவை யார், உண்டு,
இல்லை, வேறு எனப்பவற்றின் பிரதிபதம் பிரச்சினம், சற்பாவம், அபாவம், விபா
கம் என்பன இந்நான்கிற்கும்பெயா. அமரசிக்கமென்னு நிகண்டில மூன்றாக
காணடத்துள் அவ்வியயவர்க்கமெல்லாம் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாம்
ஆதலின், உரிச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுளடங்குமெனக். | ‘ஒழுவிதப்பட்டது’
இது ருசுதாவ்வியயம், | ‘செருஅயவாழியருஞ்சு’ என்புழி வாயியவென்பது
வாச்சுவ்வியயம்.

—௩ காலத திரயம் புருடத் திரயங் கலந்தலிங்கச
சீலத் திரயம் வசனத் திரயஞ் சிறந்தவற்றுட
கோலப்பெண ண்ணலி யெனறிவை யாகுங் குறிவசன
நீலத் தடங்கணல லாயெழு வாய்க்கு நிகழ்தகின்வே.

௪௪ பூதத் தொடுவாதத் மானம் பவிடியம் போதுவயி
னோதத் தகைய பிரதம் மததிம முததம்மா
மேதகக் சேட மிலேசம் பகுதிப் பொருளவிசுதி
மாதாச சுவாத்ததமென ரோடாப் வாதம் வழுவமைப்பே.

இவ்விரண்டுமே அவை காலத்திரயமுதலாக வசனத்திரயமீடுகப் பன்னிர
ண்டின இறப்பு நிகழ் வேதிாவென்னு ளானும் முறையே பூதகாலம் வாததமான
காலம் பவிடியதகாலமாம். படாககை முண்ணிலை தன்மை என்னும் இமமூன
றும் பிரதம்புருடன் மததிம்புருடன் உததம்புருடன் எனவாம் ஆண்பால பெண
பால் அலிப்பால என்னுமிமமூன்றும் புலலிங்கம் திரீலிங்கம் நபுஞ்சகலிங்கம்
எனவாம் எழுவாய்க்குக் கூறிய ஒருமை இருமை பன்மைக்கு ஏகவசனம் துவி
வசனம் வெருவசனம் எனவாம் சேடமிலேசம் எனபது உம்மைத்தொகை.
இவை முறையே குறையும் மிகையுமாம். தூண்திகமென்பதும் பகுதிப்பொ
ருள் விசுதி சுவாத்ததமாய வரும் பிரத்தியயம் வருக்காததல தோஷப்பவாத
மாம். ஏ-று

‘குறியே லிங்கங் கூறுங் காலே’ இஃதுரைசகுத்திரம்

சத்துவகுணத்தைப் புலலிங்கமெனவும், ரசோகுணத்தைத் திரீலிங்கமென
வும், தமோகுணத்தை நபுஞ்சகலிங்கமெனவும், இவை சாததிரலிங்கமெனவும்
கொளவா இக்குணங்களோடு கலவாத பொருளொன்றுமில்லையாம் ஆதலின்,
இக்குணங்களோடு கூடிய பொருளையுணராததுஞ் சொல்லையும் உபசாரத்தால் அவ
வாறு கூறுவரென்று பாணினி முதலாயினாரும் ன்சமிநியும் நாலாமத்கியாயத்திற
கூற்றொன்க. இவ்வாறு வரும் சாததிரலிங்கத்தை லெளகிகலிங்கமென்று கொ
ள்ளாதொழிக. இமமூன்றுகுணமும் மிகுதி குறையொப்பாய நிறநலபற்றி ஒரு
பொருட் சொல்லே மூன்றுலிங்கமுமாமென்பார்.

‘மிகுதி குறையொப் பெனவரூஉ மூன்றும்—உபசய மபசயஞ் சமமென
லாகும்’ இஃதுரைசகுத்திரம்

‘இலேச மிகையே லவமென மொழிப—வெருளக் கிரகண மென்பது மது
வே—குறையே சேடங் கூறுங் காலே.’ இஃதுரைசகுத்திரம்

ஆகாரவிறுதி யகரவிறுதியியற்றே எனனாது ‘ஆகார விறுதி யகர வியற்றே’
என்பதும், ஆநியதென்பவபிசுதகாததாவநபிசுதகாததா எனனாது அநபிசுதிமெ
ன்பதும், செயத் செய்கின்ற செய்யுமென் வாய்பாட்டில் என்னாது பாட்டிலென்
பதும், எடுத்தககாட்டெனனாது காட்டென்பதும், இலவாழககை வழி யெஞ்சல
என்னாது வாழககைவழி யெஞ்சலென்பதும், சோதூக்கிச செயல எனனாது தூக்கிச
செயலென்பதும், சேடமாம் இவ்வாறுரைத்ததறா பிற்தோரீலககணமுற
கொள்ளுதல் உணரகாரா மதமென்க. இலேசம் பெரும்பாலும் வருதலின் எழு
திககாட்டில் வேண்டாவாயிற்று.

சந்தோபிசிதமுங் காரிகையும்போல இலக்கியவிலககணங்களை ஒருங்கு தோன்ற மாதர்ச சுவாத்தெ ன்றும். உ-ம. 'மாதாமனைமாட்சிபாள்' எ-ம 'கனங் குழை மாதர்கொல்' எ-ம. 'குறிபெதிாப்பை நீரதுடைதது' எ-ம. 'வண்ணவண்ணசூரல பண்ணை போ ற்றனவே' எ-ம. 'நத்தம்போற கேடு' எ-ம. 'சோதிவாயவுங் கண்ணவுஞ் சிவநன்' எ-ம. நீலகம, மௌத்திகம, படகம எ-ம. இருவகை மொழியினும் சாமானியத்ததிதனில வரும் கொளத்திரி பிலவே எனபத போல வரற்பாலது திரிபிட மினறே எனபதும் இரு பெயரோடு மெனபது இருவயிற பெயரோடுமெனபதும் அவவியயத்ததிதனில வரும் பாவத்ததிதனில வருதல 'முட்டாது கூறிய' எனனும் பாட்டினுட்காட்டினும்

வழுவுறக் வென்றலும் வழுவுமைத்தலுமென வழக்காதல இருவகைப்படும் குறித்தபொருளை அதற்குரிய சொல்லாற சொல்லுகவென்றல வழுவுறக வென்றலாம். குறித்த பொருட்குரிய சொல்லனரூயினும் ஓராற்றான் அப்பொருளை விளக்கதலின அமைகவென்றல வழுவுமைத்தலாம். அதனை வடதூலாநிரங்குசாககவயி என்றுபோவா

ஆணெரைதத காலமாவது மலைநிற்கும், யாரொழுதும், தீச்சகம எனறலின் சூழவல்லதிலைபெனபாரும், ஒருவாநடக்குந தொழிறகண் ஒருகாலம் முனசெனறொழிய ஒருகாலம் பின்செல்லுமாதலின இறப்பு மெகிாவுமாமெனபாரும், இவையெல்லாம் ஒருபொருளின பண்புந் தொழிலுமல்லது காலமென்ற சொல்லுக்கு ஒருபொருட்பேறிலை யெனபாரும் என ஆசிரியர் நாலவராதலின, அகத்தியா "உலக வழக்க மொருமுக காலமு—நிலைபெற வுணாதரு முதுமறை நெறியால்" என வேதவகூறிற்றெனபா முன்பிறநதான், பின்பிறநதான், மூத்தான், இளைபான் எனபனவற்றை உதாரணங்காட்டிக் காலமுண்டெனபாருமுளா. (க-௧0)

சுரு வினைப்பெய ரோடவ யயமாங்கை யாதி மிடைநதுநின்ற
தனைப்பெய ரிட்ட துபசாககஞ் சுட்டினுட டானகரக
தினைப்பெய ரிட்டது தறசத்தம் யறசத்தம் யாவெகா
முனைசெயப பாட்டு வினைபாவ கனமணி மொயததபககே.

இதுவுமது. வினைப்பெயரோடு கூடி நின்ற கை முதலாகிய அவவியங்கள் உபசாககமாம் வினைப்பெயரெனவே வினைச்சொல்லோடு வருதலுங்கொள்க. அகரசுசுட்டுமுதலாகிய சொற்கள தறசத்தமாம் யாவெனனும் வினாப்பெயரும் கரமுதலாகிய வினாப்பெயரும் யறசத்தமாம் செயப்பாட்டுவினை காமணிப்பிரயாகத்தினகணனும் திவ பாவப்பிரயோகத்தினகணனும் வருத யக்காம் எ-ம.

அகரத்தையும் எகரத்தையும் நிலைமொழியாய் நிறுத்தித் தொலகாப்பியா முடித்தலின, அவவிரண்டெழுத்தையும் ஆகுபெயராகவுங்கொள்க.

உ-ம. கைமிகல, 'கலந்தாரைக கைவிதெல,' 'கைதுவென்,' 'ஞாலங்கருதினுங் கைகூடும்' என்க கையெனபது உபசாககமாய் வினைப்பெயரோடும வினைச் சொல்லோடும வருதது. 'நூல்கால் யாதத மலை வெண ருடை' எ-ம். 'உயிரிற மலைப் பிரிந்த வுன்' எ-ம. 'கல்லாத மேற்கொண் டொழுக்கல்' மேற்கொள் எ-ம். 'மீக்கது மன்னனிலம்' எ-ம. 'ஒலையுணரப்படும,' 'வலலைக்கெடும,' புறவகெர், 'ததல, புறந்தருதல, புறப்பட்டல, அகப்பட்டல, 'இலம்படுபுலவர்' எனவும் உபசா

கீதம் வரும். ஸூத, கால், தலை, மேல, மீ, ஒவ்வ, வல்ல, புறம், அகம், இலம் என்பவை உபசர்க்கம். பரிமாறுதல, வடமொழி யுபசர்க்கம் பெற்ற தமிழ் வினைச் சொல்.

வடநூலா உபசர்க்க மிருப்பதென்பர் அதிலோபம அகிசயம் என்பன் வடமொழியுபசர்க்கம். சிந்தாமணியாரும் 'அதிலோபமாகத்' என்றார். அதிநுட்பம் என்பது வினைப்பெயரோடும் வினைச்சொல்லோடும் வராமையின் அவ்வியைப் பரீகமென்க.

எப்பொருள் யார்யார்வாயக கேட்பினு மப்பொருள்—மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு' 'யாதனின் யாதனி னீங்கியா னேத—உதனி னதனி னினன்' என்பன் யற்சுததம் வந்தபின் தற்சுததம் வரும் இசியமம் வடநூலா மதமாதலின், திருவள்ளுவரும் அவ்வாறு செய்யுட் செய்தாரென்க

பாவ கர்மணியில் வருஞ் செய்ப்பாட்டு வினையை யகென்பா அன்றியும் 'பொத்துப்படும,' 'மன்றுபடும,' 'சோவுபடும' எனப் பெயரெடுத்துவரும் படுவை யுக்கு என்றும், இயற்றப்படுதல வேறுபடுக்கப்படுதல எனத் தொழிற்பெயரெடுத்து வரும் படுவை ய என்றும் கூறுவர் (கக)

சக. ஆயு மலந்த மசந்த மலாதி யசாதியிவை
மாயுமெய யீறுயி ரீறுயி ராதி மதிநுதலாய
தோயுமெய யாதி சமத்தம விபத்தந தொகைவிரிமற்
றேயும் பிரேரணை செயயா யெனல்செய் யெனக்குனறுமே

இது சிலசொற்குப் பெயரும் முன்னிலையொருமை வினைச்சொற் குன்றி நிற் பது கூறுகின்றது. மெய்யீறு அலந்தம் எனவும், உயிரீறு அசந்தம் எனவும், மெய்முதல் அலாதி எனவும், உயிரமுதல் அசாதி எனவும் பெயாபெறும் தொகைப்பதம் சமத்தபதமெனவும், தொகைப்பதம் வியத்தபதமெனவும் பெயாபெறும். செய்யாயெனபது செய்யெனக் குன்றும். ஏறு

'பிரேரணை யேவல் பேசுக காலே' இஃதுரைசகுத்திரம்

உ-ம ஆல் அலந்தமும் அசாதியுமாம். மணி அலாதியும் அசந்தமுமாம்

சக்கரன் செல்வம், மன்னன் குமாரன், சங்கும படகம், வட்டம் பலகை, கமலம் தாள் என்பன விரிபெனனும் வியத்தபதம். அப்பதங்கள் சக்கரச்செல்வம், மன்னகுமாரன், சங்குமபடகம், வட்டப்பலகை, கமலத்தாள் எனப் பிளவுபட்டிசையாது, ஒருசொன்னீர்மையவாய்ச் சமத்தபதமென்னுந் தொகையாய், சக்கரனது செல்வம், மன்னனுக்குக் குமாரன், சங்குமும் படகமும், வட்டமாகிய பலகை, கமலமொத்த தாள் எனப் பொருள்பட்டு நிற்கும். அவ்வாறலவது அது கு என

'செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின்—லவவரவு வாழ்வார்க்குரை' என்புழி உரையர்யென்பது உரையென நின்றது வடநூலுள்ளும் பசுந் தின்று பசு எனக் குறைத்து நின்று, பசு—எனப் பொருளபடும, பஐ கியச கிச என்பனவாகு. வடநூலா இவ்வாறுரைக்குந் தருத்தேற்றித் தொல்காப்பியரும் 'செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்—செய்யென கிளவி யாகிட னுடைத்தே' என்றார். இச்சுத்திரத்துக்கு வடநூலார் மதம்பற்றிச கேடுவரைபர்

செய்யாயென்னும் முன்னிலையேவது. வினைச்சொல் செய்யெனக் குன்றுமென்றுரைப்பர். இனி நச்சினுர்க்கினியார் செய்யாயென்னும் எதிர்மறைச்சொல் செய்யென்னும் உடனபாட்சிசொல்லாமென்றும்; அது குன்றினதன்றென்று முறைப்பர். செய்யீரென்பதும் அவ்வாறு பொருளபதிதலின், செய்யென்கிளவி யென்பத்திற்கியும் செய்யுமென்கிளவியாகிடனுடைத்தே என வேறொரு குந்திரஞ் செய்புவேணமெ 'மகனெனன்—மககட்பதடி யெனல்' என்பதும் உடன்பா' டெதிர்மறையெனனும் இரண்டிலிதியும் பெறும் அதற்குஞ் குந்திரம் வேறு வேணமெ தொலகாப்பியாக்கு எதிர்மறையும் உடம்பாடுமாய் கிறகுமென்பது கருத் தாயின், 'செய்யாயென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொற்—செய்வாயென்னு முடம்பா டாகும்' எனச குந்திரஞ் செய்வர் அவ்வாறு குந்திரஞ் செய்யாமையானும், அஃதரையன்மையறிக இனி முதனிலைகளைத் தொலகாப்பியா 'ஒற்றிய தொழிற் பெயருயிரியு தொழிற்பெயர்' என்றதலலது முன்னிலையேவல வினைச்சொலலென விதியாமையானும், அமுதனிலைகள் பெயராய நின்றே பின் முனறிடத் திறகும் ஓரிய இடைநிலைதோயிறுதிகளைச் சேர்ந்து வினைச்சொலலாவதன்றித் தனியேநின்று வினைச்சொல லாகாமையானும், தனியே நின்று முன்னிலைவினைச் சொல லாயிறென்றால், தனியே நின்று படாக்கை வினைச்சொலலாதலும் தன்மை வினைச்சொல்லாதலும் வேணமெ, அவவாறுகாமையானும், நச்சினுர்க்கினியாருரை வடநூலோடு மாறுபட்டதாமெனக். சாவவெனெனசசத் திறுதி குன்றும் எனத் தொலகாப்பியா முதலாயினா எடுத்தோதிய உபலக்கணத்தால 'பாலறிவந்த,' 'செய்தகக,' 'மணமாண புனைபாவை யற்று' என வருவனவுமது 'நுணமானுழைபுலம்,' 'வரிப்புனைபநது' என வருஞ் செய்தெ னெசசத் திறும் வினைத் தொகைகளாய்க் குன்றிய பெயரெசசத்திறும் இவ்வாறே கொள்க இவை விவட்சாதினம்.

(கஉ)

சஎ சினமயஞ் சாரந்ததத் தயபொருளினறிச சிலபதங்க
ளனவயஞ் சமபநதந் தாறபரி யத்தோ டநுபபத்திச
சொனமபந் தோஷாறப பொருளவே யுணராததிற யுடியிடையாய்
தனமயஞ் சாரந்த விலக்கண யாமெனபா தாக்கிகரே.

இது பிறநானமுடிந்தது தானுடம்பட்டிலக்கணை கூறுகின்றது. சில பதங்கள் தத்தம்பொருளையன்றி அனவயமும் சமபநதமும் தாற்பரியமுமே பயனாக அம்முன்றினேமெ தனித்தனி அதுபபத்தியுந் தோன்ற வேறு பொருளை யறிவிக்குமாகலின் இலக்கணையாம் எ-று

சொன்மயம் சொற்பொருள் உபபத்தியனமை அதுபபத்தி. அதற்குப் பொருள் பொருத்த மினமை.

இலக்கணையாவது, பெயராக வினையாக கிறகுஞ் சொற்கள் தத்தம்பொருளையுணர்த்தாது, பொருளினசம்பந்தப் பொருளையும் தாற்பரியப்பொருளையம் அறிவித்தல சககிய்சம்பந்தத்தால இலக்கணையென்றா வடநூலார்.

உ-ம். 'சென்றதுகொல போந்ததுகொல செவவி பெறுந்துணைபு—நின்றதுகொ னோமருங்கிற் கையூன்றி—முன்றின—முழுவருங் கடாயான மொய்ம்ம லர்த்தார் மாறற—குழந்துபின் சென்றவென் னெஞ்சு,' 'வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயுவ குருகிணங்கான்—கைகள் கூப்பிச் சொல்லி' என்புறி நேர்மருங்கிற் கையூன்றி, கைகள் கூப்பிச்சொல்லார் என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொருளையுண

நீத்ததலுஞ் செய்யாது வேறுபொருளையுணர்ந்ததஞ் சம்பந்தமும் தாற்பரியமுமில்
ன்றி, அப்பதங்கள் நெஞ்சோடும் குருகோடும் அன்னுவயமே பயனாக நின்றன.

கங்கையுள்ளிடச்சேரி, புளித்தின்னான் என்றால் அவற்றான கங்கை புளி
என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொருண்மேலன்றி அப்பொருளின் சம்பந்தத்தால் கரை
பழம் என்னும் பொருளை யறிவித்தது நின்றன

‘வீதி யுளங்கிழித துருவச் சென்றான்,’ ‘நிலஞ்செதி ளெடுத்த பாய்மா,’
‘தீத்தும்மு வேலான்,’ ‘பாயிருள் பருகிப் பகலகான் நெழுதரு பரிதி,’ ‘களளி வயி
ற்றி னகிலயிறக்கும்,’ ‘கீளரிமேற கணபடுக்கும்’ என்புழி உளம், செதின, துமமு,
பருகி, கான்று, வயிற்றல், கணபடுக்கும் என்னும் பதங்கள் தத்தஞ் சொற்பொரு
ளின்றித் தாற்பரியத்தோன்ற உள்ளங்கி கிழித்தது, வீதி தூளாகக்க, தீச்சிதற
விட்ட வேல, இருண்க்கி எறித்தது எழுமபரிதி, வயிற்றிடத்தில, கீளரிமேறகிடக
கும் என வேறொருபொருளை யறிவித்தது நின்றன இவையெல்லாவற்றிற்கும்
அறுபதத்திதாமே தோன்றவன காண்க இவவுதாரணங்களன்றி இவற்றிற்கெல்
லாம் வேறேயுதாரணங் காட்டுவாருமுளா அவையும் இவையாலடங்கும் துண்
ணறிவினார்க்கெனக்

அவயவமே பயனாக நின்றதனைப் பொருளவேறுணாதது மவற்றோ டொரு
ங்கு நிறுத்தி முடிப்பத கூடுமொலோவெனின், “எச்சப் பெயாவினை பெயது மீற்றி
னும்” என்னுஞ் சூத்திரம் போலக் கடைவுரை காட்டி மறுக்கக் கிடந்தது

இவ்விலக்கணங்கள் சத்ததூலிலக்கணமனமையின், தொலகாப்பியர் பொரு
ளியலுள் “நோயு மின்பமு” என்னுஞ் சூத்திரத்தான “உறுப்புடை யதுபோ
லுணர்வுடை யதுபோன்—மறுத்தரைப் பதுபோல்” எனச் செய்யாமாபிற றொழி
ற்படுத்தக்கருவா வடமொழியிற் காளிதாசனும் மெகசரதேசத்தினுள் இவ்வாறு
கூறுதல காண்க. இவ்விலக்கியங்களே இலக்கணமாகப் பிற்காலக் கவிஞரும்
‘முலையெனு—மெனமால் தோளசைப் மெல்ல நடந்ததே—புனமால் யாதிப்
பொழுது’ எனவும், ‘வாலவளை வாயவிட் டாபப்’ எனவும், ‘கண்களே சொலலும்
வாயதிந்தே’ எனவுங் கூறுவா.

(கக)

சஅ. மருளறு காரணங் காரியம் பேரொடு வருதுறழு

மிருளறு மொண்குணப் போருணிப் போவினை யோடியையும்

பொருளவினை மறறோ பொருளினுந் தோன்றும் புலத்தொடுமொந்
தெருளுறு பண்பு புலனிலை மாறியுஞ் சேர்ந்திடமே.

இதுவுமது. காரணப்பெயா காரியப்பெயாக்கியும், காரியப்பெயா காரணப்
பெயாக்கியும், மாறி வரும் குணம் குணியாயும், குணவினை குணிவினையாயும்,
வரும். ஒருபொருளின்னொழில் அதனோடியைந்த பிறிதோபொருளோடும் வரும்
இடத்ததரிசும்பொருளின்னொழில் இடத்தோடும் வரும். பண்பும் புலனும் மாறி
யும் வரும் ஏறு

‘புலம் இடம் புலன் விடயம்.

உ-ம்: ‘பிறப்புபென்னும் பேதைமை’ பிறப்பிற்கேதுவாகிய பேதைமை, இது
காரியங் காரணமுன்னது ‘தீவினை பென்னுஞ் செருக்கு’ தீவினையால் வருஞ்
செருக்க; இது காரணங் காரியமானது. ‘இல்லாதே னிலவலன் மாண்பானால்’

மாண்புமண்டியாளர்; இது குணம் குணியானது. 'சிறுநீர் மஞ்சம் பெருமை' இது குணவீணை குணவீணையான்து. 'மூன்றினின்று பின்னோக்காகச் சொல்' இது ஒருபொருளின் வீணை மற்றோர் பொருளின் வீணையானது. 'குளவளாக கோடின்றி நீரினார் தற்று', இரதபரணை நானுழியரிசி பொங்கும் இவை புலமென்னும் இடத்திற்குப் பொருளின் றொழில் இடத்தின்மே னின்றன.

'பொருளினுந் தோன்றும்' என்ற சகாரத்தால், 'பின்பெய் சாகாடு மசுகிறும்' என்னுஞ் சினைவீணை முதலவீணையாதலுங் கொள்க.

இனசொல், வனசொல், மதுரகவி, 'செவிகைப்பச சொற்பொறுகரும்' என்னும் உபசாரங்களெல்லாம் பண்பு புலன் மாறி வந்தன (கச)

சக சாற்றிய தெய்வப் புலனொர் மொழிகளுந் தமிழ்மொழிகளும் வேறுமை கூற்றிற் றிணைபா லுணர், வீணைவிசுதி மாற்றந் தெய்வ மொழிக்கிலலை போக்கெழு வாயுநுபுந் தேற்றிய விங்க மொழமுன்று மிலலை செழுந்தமிழ்க்கே.

இது வடமொழிகளுந் தமிழ்மொழிகளும் பேதந் கோடிகூறிட்டு ஒருகூறு ண்டோ இனறோவென்பது கூறுகின்றது. சிணையுணாததும் வீணைவிசுதியும், ஆண்பால் பெண்பாலுணாததும் வீணைவிசுதியும் வடமொழிக்கிலலை. தமிழ்மொழிக்குப் பிரதமாவியதாயும், இலிங்கத்திரயமுமில்லை என்று.

'சேதன னுயாதிணை யஃறிணை யசேதனம்' இஃதுரைசுருத்திரம்.

ஏற்புழிக்கோடலால் தமிழ்மொழிகளும் அஃறிணைக்கண ஆண்பால் பெண்பாலுணாததும் வீணைவிசுதியிலலையென்க.

"எழுவாய் நுபு திரிபில் பெயரே" என்றகளுலே தமிழ்க்குப் பிரதமாவியதிலலை யென்பது முன்னே கூற்றும், பின்னுகூற்றியது, இலிங்கஞ் சிறுபாணமை கொண்டு பெருமபாணமை விலக்கவேண்டிய அநுவாதத்தாலென்க.

'ஒருமூன்றுமில்லை' என்ற சகாரத்தால் முற்றுமை எச்சப்படுத்தி ஒருபொருடானே தன்னை விசேடிக் குறித்ததும், குணங்கள் குணிகளை விசேடிக்குறித்ததும், வடதாலார் மதம்பற்றி இலிங்கநியமம் ஏகதேசமாக வரும்.

உ-ம. சயகி என்றால் செய்ய்ப்பன, செய்ய்ப்பன, செயிக்கும், செயித்தது என ஓர்நே நின்று பொருளுணாதது மென்க.

'நானென்னு நல்லான் புறங்கொடுக்குங் களனென்னும்—பேணப் பெருங்குறத்த் தாக்கு' என்னுந் திருவள்ளுவரில் பரிமேலழகர் நானென்னு நன்மையெனப்பாலதனை நல்லாளென்ப பெண்பாலாகக் கூறியது வடமொழி முறைமை பற்றி யென்றாதலின், வடமொழியுள் ளசையென்பது பெண்பாற் சொல்லென்க.

இனிச் சிலப்பதிகாரத்திலே 'தென்றலஞ்செலவன் யாண்டுளன் கொல்லோ' 'திருவள்ளுவன் யாண்டுளன் கொல்லோ' எ-ம். 'இன்னிளவேனில் வந்தன்கு' எ-ம். பெயராலும் வீணையாலும் அவ்வவ் சொற்களை ஆண்பாலாக்குவர். 'பாலவாய்ப் பிறைப்பிள்ளை யொககளைக் கொண்டு பகலிகழ்ந்த—மேலபாற் றினை'

பெண்புலம்புறு முலை' என்ப பெண்பாலாக்குவா' சட்கொப்' கிருவிருத்தத்தன், 'வேளிலஞ் செல்வன் கவைத்துமிழ்' பரலை' விண்புது மது' 'தோற்பையு ணின்' தோழிறைச் செய்துட்டு—கத்தன் புறப்பட்டக் கால்' 'என்னு நாலடியாருள்' கத்தன் உயிர்க்குத்தன், 'கொங்கல்' கோதைக் குமரி மடநல்லான்—மங்கலம் பாடி மலிவெய்தக்—தங்கையான்—பூம்புன் வாகக் கெழீஇயினான் போரடுதோள்—வேம்பார் தெரியலம் வேரது? இச்செய்யுளின் குமரியாறறைக் 'கொங்கல்' கோதைக் குமரிமட நல்லாளென்றும், கங்கையாற்றை நிறு நிர்ந்தாக கங்கையுர ளென்றும் பெண்பாலாக்குவா' இனிச சிறதாமணிபுள் ஆணையு ளரசன்ற னனிதி னர் வலம்ருப்பு' எனவருவத்தையும் அதன்பாற் படுத்திக்.

இனிப் "பலலோர்க் குறித்த கிணைகிலை கிளவீ" என்னு குத்திரத்தான சேனாவையர் அநதனர் அரசா என்னும் பன்மையீற்றுச சாகிப்பெயரை உயாதி ணைப பெயரென்றும், அந்தணன் அரசனென்னு மொருமைபீற்றுச சாகிப்பெ யரை விரவுப்பெயரென்றாக கூறுவர் அதுவு மொகரும் நானென்னு நல்லாள, தென்றலஞ் செல்வன் முதலிபனவெல்லாம் சாகிப்பெயரெனமையானும், பரிமேல முகர் நானென்னு நல்லாளென்பதனை உருவக் மெனனாமையானும், விரவுப்பெய ராகாது இலிங்கமென்னும் பாலுணாததுஞ் சொல்லையாமெனக் தானென்னும் பாடாகைக் விரவுப்பெயரையும், நீ நீரென்னும் யுபயசசத்தபாயாய மு னிலை விர வுப்பெயரையும், யான் யாமென்னும் அஸமசசத்தமாகிய தன்மை ரவுப்பெய ரையும் வடநூலார் சாமானியலிங்கமென்றும், இலிங்கக் தோன்றாதன வென றும், இடைச்சொற்களையும் இலிங்கக் தோன்றாதன வென்றாக கூறுவர். தென் றலஞ் செல்வன் முதலியனவெல்லாக தனனைத் தான விசேடித்தன பிறகாலக் கலிகளும் குழுமலாமுகத்திசு சொனமாமகள், 'பொலம்புரி காஞ்சிப புகழ்மகள்,' 'கொதித்து மேற்றிசை மகளவத் தகப்பதம்,' 'உறுபகற் சிறுவன்,' 'கங்கை யாளகடற் றலைமகள்,' 'தணிப்பில பெருங்கோத்தித் தையல்' எனத் தன்னைத் தான விசேடிக் குமிடத்தது அவ்வாறு கூறுவர்.

வடநூலார் காமதாரயனென்னும் பண்புத்தொன்க்குப் பண்பு வேறொரு லிங்கமாக கின்றாலும் பண்புடைப்பொருள் எந்தலிங்கமாம் அந்தலிங்கமாகிப் புணர்த்துவாராதலின், அடையாககின்ற குணலிங்கத்தை அறித்தியலிங்கமென்பா

உ-ம. கருஞ்சாத்தன், சாததி, சாத்தா, குதிரை, குதிரைகள் என்பனவற் றைப் பொருள் விரிக்கும்காற் கருவென்ற பண்பின் முதனிலையைக் கரியன், 'கரியன், கரியர், கரியது, கரியன் என வீறுதிரித்து வருமொழி எந்தலிங்கம் அந தலிங்கமாக்கித் தொகுப்பரென்பதுபற்றித் தொல்காப்பியரும் "ஐம்பாலறியும் பண்பு தொகுமொழி" என்றும், குணச்சொற் குணமுடையதனை யுணர்த்தலான ஒன்றையொன்று விசேடித்து இருகொல்லும் ஒருபொருளின்மேல் வருமிடத்து "இன்ன திதுவென 'வருஉம்" என்றும் பண்புத்தொகைசு குத்திரஞ்செய்தது நேரே காண்க. கரிய சாததன் எனச் சாமானியலிங்கமாகவும் விரிப்பா. இவை யெல்லாம் குணங்கள் குணிகளை விசேடித்து கின்றன. இவ்வுரை சேனாவ னையருரை.

கருங்குதிரை பென்பதனைக் கரித் குதிரை கரியது குதிரை என, விரித்தால் எழுவாயும் பபுணியையுமாவதல்லது தொகையாக்கித்தென்று மறுத்த நன்னூலார் கூறியவண்ணம் கருமை செம்மை பென்பனவற்றோடு புணர்ந்ததன் றோவெனின், அவர் வரமுன்ன கிணைக்கிரன் செய்த சத்தததாஸ்பற்றி அவ்வாறு கூறுவர், 'வரு

நீதின்குணம் மந்திரத்தான் வளர்த்தான். சொற்சேட் டிலசுடிந்தான்' எனத் திருவள்ளுவர் கூறுகிறார். என்றது வளர்த்த தென்றாலே, சன்னுள் வளர்த்தாளென யர்க்கிணை இருந்தமர்க்கிப் பெண்பாலர்க்குதலுமது. இக்கருதறியாத நன் னா னாரதாரர் இவற்றையெல்லாம் உருவகமெனப்.

தகிணைமூர்த்தி என்புழி இருமொழியும் பெண்பாலாதலின, முந்தினது நெட்டெழுத்தானது. தகிணைதேசம் என்புழித் தேசம் ஆண்பாலாகலின, நிலை மொழியீறு நெடில் குறிலாய் வருமொழிக்காக ஆண்பாலாய் அகரமானது; எனனை? விசேடியம் எந்தலிங்கமோ அந்தலிங்கமாம் விசேடணமுமானது. (சுரு)

ரு0 ஆகுகும பிரதி பதததுட னேயழி யாரிருத்தி
நோகுகும படியச சனைய வுதாரண நோகுகினாசோ
நாகுகும பொருட்சரி தாவதொன் றிலலைசொல் லாதனவுங்
காகுகுந திறங்க காப்பது வேகடன கற்றவாககே

இஃதிதாலு ஞ்ரைததுரையாதன மயங்காதுணருமாறும அவையடக்கமெ ன்னும விரயமுங் கூறுகின்றது நூற்புறனடையுமாம் பிரதிபதமும நிருவசன மும் உதாரணமுஞ் சோதுககிப்பாக்கும்ளவில, அரிதாயறியறபாலது சிறிதாயினு மிலலையாம் இநதாலுட் கூறுதனவற்றைக் கூறியதன்பாற சராததி உணர்ந்தி அவற்றை வருவாமற் பாதுகாததல நாலவர்க்கு முறைம் ஏறு.

பிரதிபதமாவது பரியாயபதங்கள் பலவற்றினுள் ஒன்றிரண்டு பிரசித்தபத மாக வருதலும், முழுதும் வருதலுமாம். எனனையோவெனின், அடி, கால; நாசி, மூக்கு, காது, செவி, நெருப்பு, தீ, புடைவை, சேலை, என வருதலும், ஊழ், பால், முறை, தெய்வம், நியதி, உண்மை, பாககிபம், பொறி, விதி என ஊழென்னு மதிகாரத்துட காட்டினவுமாம்

'நிருவசன நிருத்தியென விருவகை வசனமுஞ்—சொல்லின முடியு மிலக கணத் ததுவே' இஃதுரைசகுத்திரம்

நிருவசனம் அல்லது நிருத்தி என்பதாவது, ஊழ் அஃதாவது இருவினைப பயன் செயதவினையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய நியதி என ஒருசொற்றகு வாக கியத்தொடராகப் பொருளுணர்ந்ததுவதெனக் குடந்தமென்பதற்கு 'குடந்தங்கை கூப்பி மெய்கொட்டி நிறல்' எனச் சூத்திரமாகக் கிடப்பதுமது இவ்வாறு மெய்ப்பாட்டையுள்ளனும் தண்டியலங்கார சூத்திரத்துள்ளும் ஒவ்வொரு சொற் களைப் பிரித்துப் பிரித்துக் கூறுவா

படியசசு அஃதாவது ஒருபொருளிருந்தவண்ணம் மயங்காது காட்டுதல், அவை எதெதுக்காட்டு முதாரணம்.

இனிச் சொல்லாதனவற்றிற்கு உதாரணம்:—வேறு வேறு, ஒன்று ஒன்று, பத்துப்பத்து, பையப்பைய என்பன வெவ்வேறு, ஒவ்வொன்று, பப்பத்து, பைய எனத் தொகைச்சொற்கள்போல நிற்கும். வடநூலாரும் ஏகமேகமென்ப தனை ஏகைகம் என்பா.

பிரிதினியைபுரீகருதலை அன்னிய யோக வியவச்சேதமென்றும், இன்பு ன்மை நீக்குதலை அயோகவியவச்சேத மென்றுங் கூறுவா.

சாதியொருமையை சாத்தியேகவசனமென்பர் அஃதாவது ஒருசொல் ஒருமையீறு தோன்ற நின்றும் தோன்றாது நின்றும் பின்னொருமைப்பன்மை வினையீறுக மேலவநது முடிக்குஞ்சொற்களு மின்றித் தானே பன்மைப்பொருளுணராததுவது. 'ஈறு தோன்றிய சாதி யொருமையு—மீறு தோன்றாத சாதி யொருமையு—மெனவீறு திறப்படு மிருதினை மருங்கினும்' இஃதனைச் சூத்திரம். உ-ம். 'சிலிகை—பொறுத்தானோ ரோதா னிடை' என வ்யாகிணைக்கண வரும். இதனைத் தொலகாப்பியத்தின 'மெய்கிலை மயக்கி னாகுருவும்' என்பதனாலுடக்கு வர் நச்சினர்க்கினியாரெனக் கவியொடும புத்தொடுக கலநது ராடொறும்—புவி புகழ் கிடதாசோன புரவி யேழுடைக—சூவிதலைத் தோகடாய்க் குணது நின் றெழு—மவிககி வாணவ னழகு மேயினான்' வடநூலா உயர்நிணையினுஞ் சாதியொருமை காட்டினரெனப்பதரியவேனடி. வடமொழி நளனகாவியத்தின இக்கவியைமாததிரம் யாமொழிபெயாததாம் இனி அஃறிணைக்கணனும் 'அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை' எனத் திருவள்ளுவரின்னும், 'நூலெனப்படுவது நுவலுவகலை' எனத் தொலகாப்பியத்தினும், ஈறு தோன்றிய சாதியொருமை வரும். 'தென்புலத்தார தெய்வம்,' 'சூணமென்னுங் குன்றேறி நின்றா' எனபுழிக் குணம் தெய்வம் என வீறுதோன்றாச் சாதியொருமை வரும். அவற்றினுரையானுங் காண்க. 'கடலோடா காலவ னெடுநதோ கடலோடு—நாவாயு மோடா நிலத்த,' 'வேலாண்முகத்த களிற்' எனபுழிப் பன்மை வினைச்சொல்லோடும பன்மை வினைக்குறிப்புப் பெயரோடும முடிந்தன வாயினும், அவற்றின்கட சாதியொருமை யெனனும் காண்க 'என்னென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ விரண்டிடு—கண்ணென்ப வாழு முயிரக்கு,' 'கற்க கசடற்க கற்பனை கற்பி—னிறக் வதற்குத் தக்' இவற்றையும் வடநூலா சாதிப்பன்மையென்பா

இனி ஒருபொருளை முன்னரெடுத்துக் கூறுவது புரோவாதம் அதனை ஒரு நிமித்தத்தாற் பின்னருமெடுத்துக் கூறுவது அறுவாதம் உ-ம். 'அறத்தி னூஉங்—காக்க மெவனோ வுயிரக்கு,' 'அறத்தி னூஉங் காக்கமு மிலை' எனவரும் 'ஒரு பெயாச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்கல்' எனபதும் "ஒற்றன் பெப்பினு மற் றென மொழிப்" எனபதும் அறுவாதத்தாற் புரோவாதம் கூறும்வாறு தெதிக்கக் கின்ற மாட்டேறும்.

விண்டதாமரை, 'விலங்கலைக் காலவிண்ணு மெனமேலிட' எனபுழி விண்ட, விண்ணு என்னுஞ் சொற்கள் சகனம்கடும் அகனம்கமுமாய் வரும்

இனி அலங்காரநூலா இசையெச்சத்தைக் காருவென்பா. அதற்கு உதாரணம்: 'துமருள லெமமை மறைத்திரோ' என்பதாம். அது சொல்லுங்கால முகவிகாரமாதல சொல்விகாரமாதல தோன்ற நிற்கும்

'துசுப்பிறகு—நல்ல படாஅ பறை' என விலக்கணியடியாய்த் தோன்றிய குற்பபை இலக்கணமூலத்தொனி எனபா

'சூடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறத் தறறே—புடம்போ டியிரிடை நட்பு' எனப் பெயாடியாய்த் தோன்றிய குற்பபை அபிதாமூலத் தொனியென்றும், விருத்தலக்கிணை யென்றுங் கூறுவர் அரக்கரைப் புண்ணியசன மெனபதும்.

உடம்பொடி புணர்த்தவென்னு முத்தியை நிபாதமென்பா. 'வூகைதெரி வான் கட்டே புல்கு,' 'பழமுதிர்சோலை மலைகிழ வேரேனே' என வரும்.

நிறகுந்துணையுணராத ஆகாரியாரோபமாவது புத்தியூர்வகமாகச் சினை யைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடுதலும், பிறனொருவனைத் தந்தையாகக்கொ ண்டு கிராததம் புசிப்பித்தலும் போல்வது

அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிப்பதனை அதுவுகமென்றும், அவாய்நிலை யால் வருவித்து முடிக்குஞ் சொல்லை அதியாகார மென்றாகுதுவா

‘கடுமொழியுங் கையிகந்த தண்டமும் வேந்த—னடுமுரண டேய்க்கு மரம்’ எனபுழி அரமென்னும் ஒருமைப் பெயரை வாககிய பேதமாகத் தனித்தனி கூட்டி முடிப்பதனைத் தோவட மிழுப்பாரா போலப் பிரததியேகப்பநநாநுவயமென்பர் இதுவுந் தூராதுவயத்து ளடக்கிக்கொள்க. பாணினியத்தள ‘ராதிப்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தள பாடியகாரா முதலாயினர் ரவநிருக காரப்பிரததியயத்தோடு இப்பென்னும் பிரததியயமும் விகற்பமாய வருமென்றும் வானமீகி ‘ராகாரதி’ என்றாரைத்தனை உதாரணங்காட்டி முடிப்பரெனக்

விகற்பம் உறழ்ச்சி, எய்தியதனமேற் சிறப்பு விசேடம், எனபன பரியாய்ம் அஃதறியாதார உற்சாகக்கத்துக்கு அபவாத மென்னு நிஷேத விதியாக மயங்கி வானமீக மாரிடமென்பா.

இனி அலங்காரதூலாரா அபிதை, இலக்கணை, வியஞ்சனாவிததியென மூன்றுவகையாகுதா அவா மதம்பற்றிப் பரிமேலழகரும் ‘சொல்லின்—றொகை யறிந்த தூயமை யவா’ என்னுந் நிருவளனுவாருறநுள செஞ்சொல், இலக்கண சசொல், சூறிப்புச்சொல்லென்பா

எடுத்தோத்தினைச் சத்ததூலாரா பிரதிபதோகத் மென்பா போலியை அன்னி யதாப் பிரதிபத்தி என்பா மங்கலமென்பதோருருண்டு போலும் எனவரும் இவ் சத்தமாசிய ஒப்பில் போலியையும், அயங்கலுராசாதீத எனவரும் வடமொழியி லும் வேண்டாவென்னுங் கலுவென்பதனையும், வாககியாலங்கார மென்பா பொதுவா பெய்திய விதியை உற்சாகக்கமென்றும், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவ ருஞ் சிறப்புவிதியை அபவாதமென்றாகுதுவா கிங்கரோதி யாது செயதான் எனவரும் இது சகனமகமும் அகனமகமுமாகி வீனாவின் வரும்.

“பழையன கழித்தலும் புதியன புத்தலும்—வழுவல கால வகையி னுனே.” இச்சூத்திரம் பாணினி கூறியவாறு கூறினா. அது வடமொழியிற் காட்டுதும். வடதூலாரா இரண்டெழுத்திற்கு ஒருகாரப்பிரததியயங் கொடுத்தத தலகாரமெ ன்றுதபோல “ணைக்கான முனனா” “லளக்கான முனனா” எனபா தொல காப்பியா

இனிச் சராவதியாற்று மேலகரை கீழ்கரையாசிரியர் பறவையை வத்திகா வத்தகா எனபா

இநதூலுட் சந்தேகந் தோன்றுவதனை மகாபாடியம், கையடம், சித்தாரத் கௌமுதி, சத்தகௌமுதி, வாககியபதியம், அரிபீழகை, தாதுவிருத்தி, பதமஞ் சரி, சத்தகௌத்தவம் கற்றவரைக் கேடக. காசிகாவிருத்தி, பிரககிரியா கௌமுதி என்னு மிரண்டினும் சித்தாரந்தம் பிறவாதாதலின, அவை கற்றோரைத் கௌதொழிக. வாககியபதியம், அரிபீழகை, வாராசியம் முதலாயின வழங் குங்காலத்து அவவுரை நோக்கிச் சேனாவரையா முதலாயினா தொலகாப்பியத்திற் காரையெழுதினாரென்க.

நக சீதள சந்திர முகராம் பத்திர தீககிதாகருப
 போதொடு சென்று புகலவோ மவாகருத் பொழுதில்லையேன
 மேதினி யிறறமிழ் செய்பிர யோக விவேகநதன்னைப
 பேதமி லாத பதஞ்சலி பாறசென்று பேசுவமே.

திங்ங்ப்படலம் முடிந்தது.

பிரயோகவிவேகவுரை முற்றிற்று.

* திருச்சிறமபலம்

ந் து ள் ளை

பொகொண்டி நின்றபிர யோக விவேகத்தைச
 சோகொண்ட ராமபத்திர தீககிதனறா—னோகொண்டி
 கேட்டா னினிககணனற கேட்கும் பதஞ்சலிதான
 கேட்டாலென கேளாககா லென.

உமபாக சூரியபிர யோக விவேகத்தை
 யைமபத தொருகவிதை யாலுரைத்தான—செம்பொறசோ
 மனனு மதிறகுருகூ வாழுகப பிரமணிய
 னென்னு மொருவே தியன

